

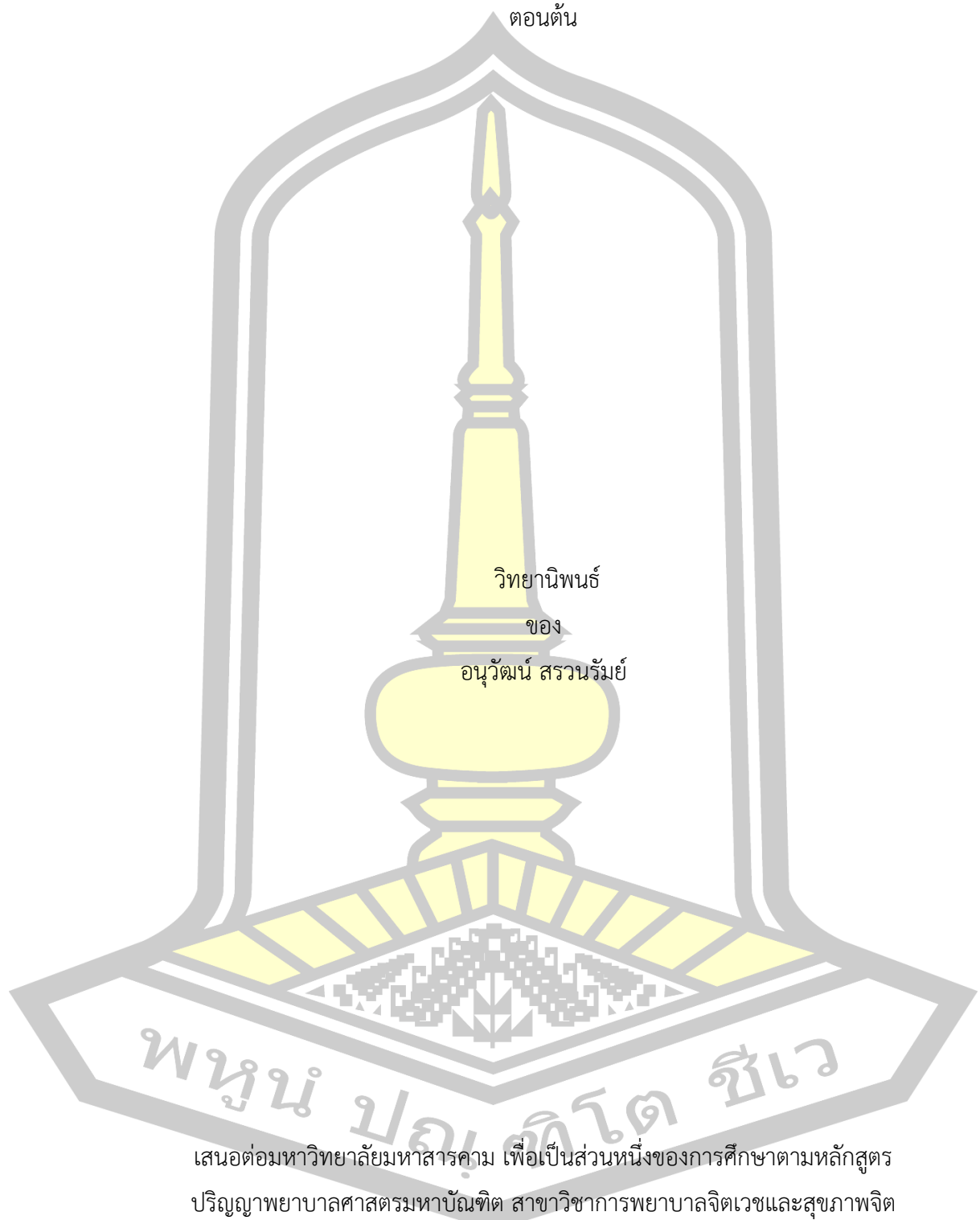
อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น

วิทยานิพนธ์
ของ
อนุวัฒน์ สรวนรัมย์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต
พฤษภาคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น

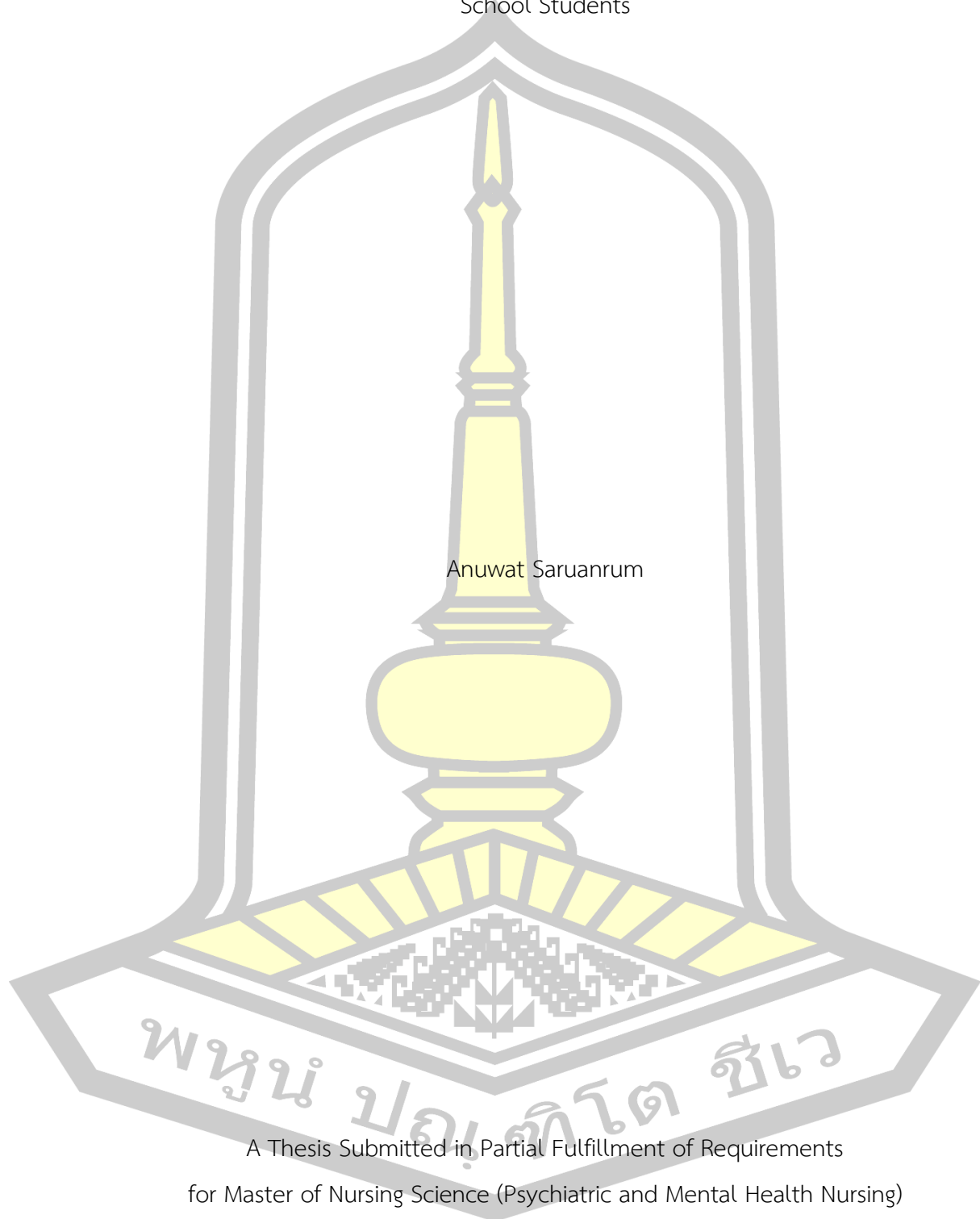

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต

พฤษภาคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Influence of Self-Control on Risk Behavior for Substance Abuse in Junior High
School Students

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Nursing Science (Psychiatric and Mental Health Nursing)

May 2024

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายอนุวัฒน์ สรวนรัมย์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. ชูชาติ วงศ์อนุชิต)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รศ. ดร. ตรุณี รุจกรกานต์)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. นุจรี ไชยมงคล)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รศ. ดร. กฤตยา แสงเจริญ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต ของมหาวิทยาลัย
มหาสารคาม

.....
(ผศ. ดร. จารุวรรณ ก้าวหน้าไกล)

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น		
ผู้วิจัย	อนุวัฒน์ สรวนรัมย์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. ตรุณี รุจกรกานต์		
ปริญญา	พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา	การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2567

บทคัดย่อ

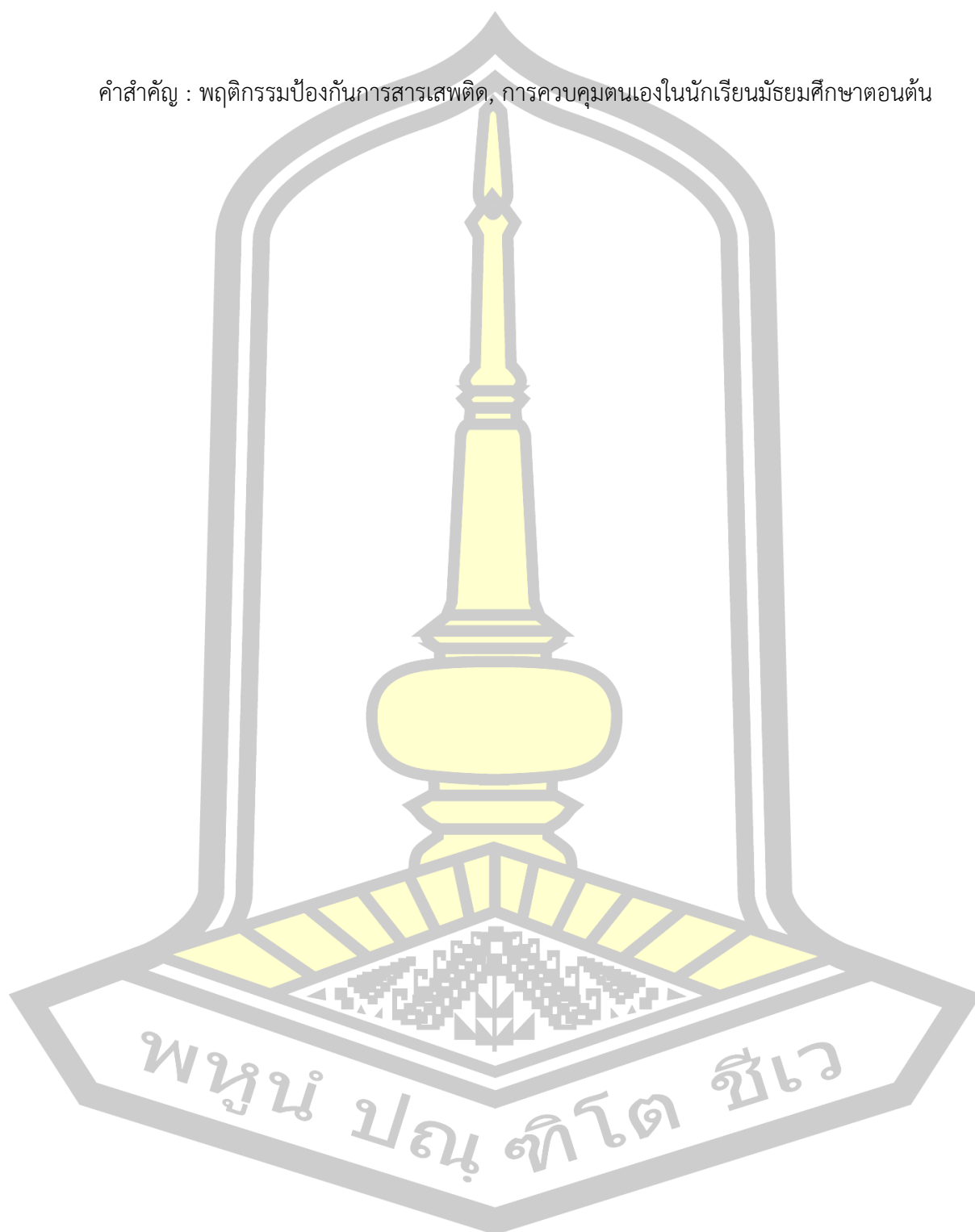
การวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนายในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา จำนวน 371 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา และแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.89 และ 0.72 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ($r=.354$ $p\text{-value}<.01$) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น ($r=.267$, $p\text{-value}<.01$) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ ($r=.431$ $p\text{-value}<.01$) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ($r=.429$ $p\text{-value}<.01$) และการควบคุมด้วยจริยธรรม ($r=.267$ $p\text{-value}<.01$) และเมื่อวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรทีละขั้นพบว่า มี 3 ตัวแปรการควบคุมตนเองทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ร้อยละ 29.90 ($R^2=.299$) ได้แก่ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ ($R^2\text{ change}=.186$) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ($R^2\text{ change}=.095$) และการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ($R^2\text{ change}=.019$)

ผลจากการวิจัยสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการออกแบบกิจกรรมหรือพัฒนาโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยการส่งเสริมการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน และการควบคุมความสัมพันธ์

ระหว่างบุคคล

คำสำคัญ : พฤติกรรมป้องกันการสารเสพติด, การควบคุมตนเองในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

TITLE	The Influence of Self-Control on Risk Behavior for Substance Abuse in Junior High School Students		
AUTHOR	Anuwat Saruanrum		
ADVISORS	Associate Professor Darunee Rujkorakarn , Ed.D		
DEGREE	Master of Nursing Science	MAJOR	Psychiatric and Mental Health Nursing
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2024

ABSTRACT

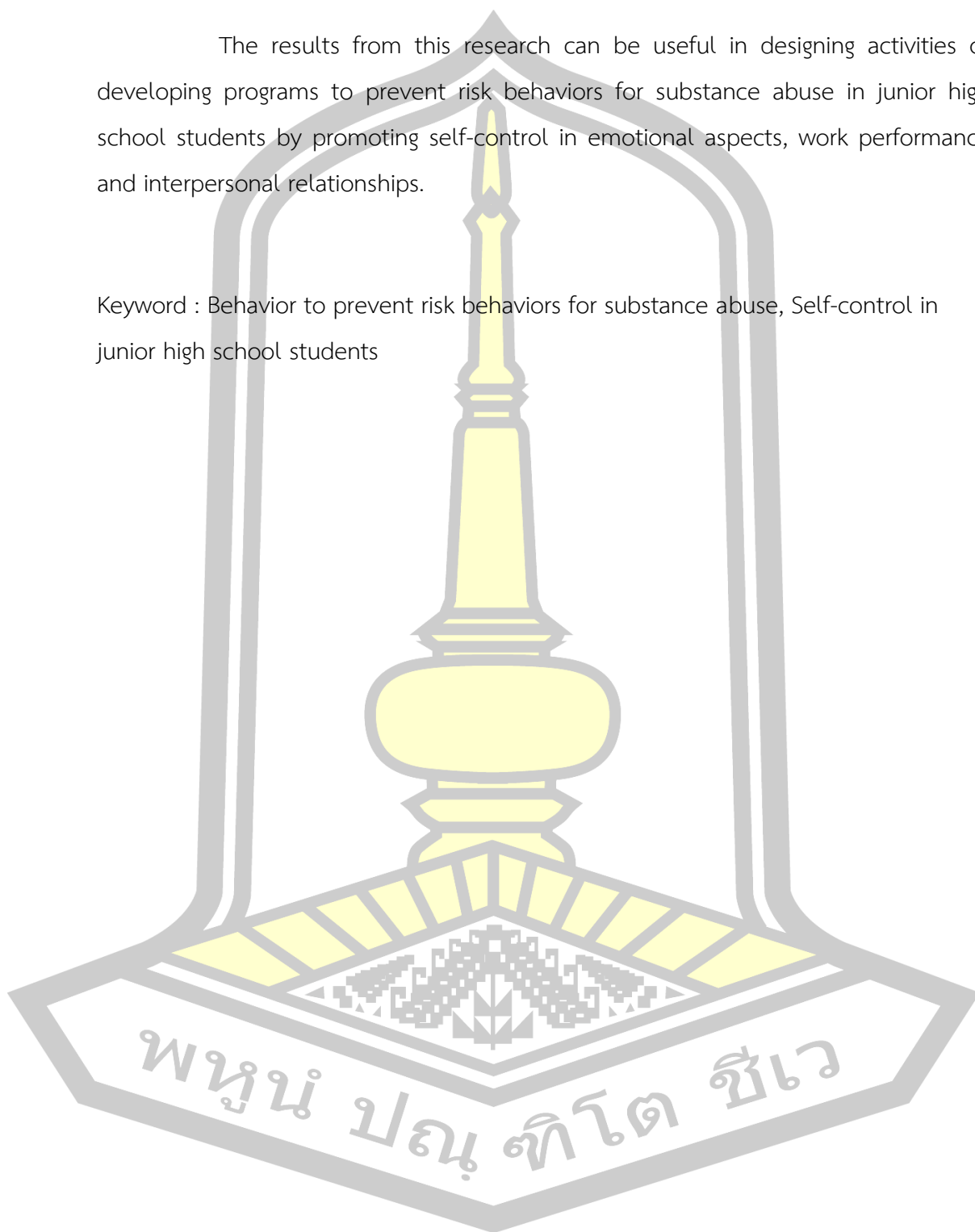
This predictive correlational research aimed to predict the risk behaviors for substance abuse in junior high school students. The sample comprised 371 junior high school students from one of the districts of Nakhon Ratchasima Province. The research instruments included questionnaires on self-control measures for high school and the risk behaviors for substance abuse in junior high school students. Cronbach's alpha coefficients for reliability were 0.89 and 0.72, respectively. The entire questionnaire had a confidence value of 0.89. Data were analyzed using descriptive statistics, Pearson's correlation coefficient, and multiple regression analysis.

The results showed that there were factors associated with risk behaviors for substance abuse in junior high school students. These factors included self-control in work performance ($r = .354$, $p\text{-value} < .01$), self-control from stimulation ($r = .267$, $p\text{-value} < .01$), self-control in emotions ($r = .431$, $p\text{-value} < .01$), self-control in interpersonal relationships ($r = .429$, $p\text{-value} < .01$), and self-control with ethics ($r = .267$, $p\text{-value} < .01$). In the regression model, three variables predicted risk behaviors for substance abuse in junior high school students, accounting for 29.90% of the variance ($R^2 = .299$). These variables were self-control in emotional aspects ($R^2 \text{ change} = .186$), self-control in work performance ($R^2 \text{ change} = .095$) and self-control

in interpersonal relationships (R^2 change = .019).

The results from this research can be useful in designing activities or developing programs to prevent risk behaviors for substance abuse in junior high school students by promoting self-control in emotional aspects, work performance and interpersonal relationships.

Keyword : Behavior to prevent risk behaviors for substance abuse, Self-control in junior high school students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ของข้าพเจ้านายอนุวัฒน์ สรวนรัมย์ นิสิตหลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่สามารถดำเนินการจนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีนั้น ด้วยความอนุเคราะห์ ความเมตตา ความกรุณา และการสนับสนุนจากท่านอาจารย์ รศ.ดร.ดรุณี รุจกรกานต์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ท่านได้ให้ความกรุณาให้คำปรึกษา องค์ความรู้ ข้อคิด ข้อเสนอแนะในการทำวิทยานิพนธ์รวมทั้งแนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา อุปสรรคต่างๆ จนกระทั่งการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ กรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกทุกท่าน เจ้าของแบบสอบถามทุกท่านที่กรุณาอนุญาตให้ใช้เครื่องมือ ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนที่กรุณาให้เข้าไปเก็บข้อมูล ท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาลลำทะเมนชัย นักเรียนและผู้ปกครองกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนร่วมงานกลุ่มงานจิตเวชและยาเสพติดทุกท่าน บิดามารดา กัลยาณมิตรทุกท่าน หนังสือ ตำรา บทความ วิชาการ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกๆ ท่าน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และช่วยเหลือจนการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณาของทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยจิตคารวะ และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอให้เป็นประโยชน์สำหรับทุกท่าน

อนุวัฒน์ สรวนรัมย์

พูน ปณ จิตโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์การวิจัย.....	8
3. สมมุติฐานการวิจัย.....	9
4. ขอบเขตของการศึกษา	9
5. คำจำกัดความของการวิจัย	9
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	10
7. กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
1. การควบคุมตนเอง (Self-control).....	12
1.1 ความหมายการควบคุมตนเอง.....	12
1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง	14
1.3 ลักษณะของเยาวชนที่มีความสามารถควบคุมตนเองต่ำ.....	15
2. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.....	16
2.1 ลักษณะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.....	16

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด.....	18
3. ความหมายของสารเสพติด.....	19
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	29
1. รูปแบบการวิจัย.....	29
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	29
2.1 เกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง (Inclusion Criteria)	30
2.2 เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่าง (Exclusion Criteria).....	30
3. ขนาดกลุ่มตัวอย่าง	30
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30
4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	31
4.1.1 แบบสอบถามทั่วไป.....	31
4.1.2 แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา.....	31
4.1.3 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ..	32
5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	33
6. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
7. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย.....	34
บทที่ 4.....	35
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	36
ตอนที่ 2 คะแนนเฉลี่ยการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งประกอบด้วย 5	
ด้าน คือ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุม	
ตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม	
.....	40

ตอนที่ 3 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง ด้านการไวต่อความวิตกกังวล ด้านความ หุนหันพลันแล่น และด้านความรู้สึกแสวงหา.....	41
ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 5 องค์ประกอบต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น..	42
ตอนที่ 5 ความสามารถในการควบคุมตนเองในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงการเสพติดของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	45
บทที่ 5	48
สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ.....	48
1. สรุปผลการวิจัย	48
2. อภิปรายผลการวิจัย	49
3. สรุป.....	53
4. ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม.....	55
ภาคผนวก.....	63
ประวัติผู้เขียน.....	91

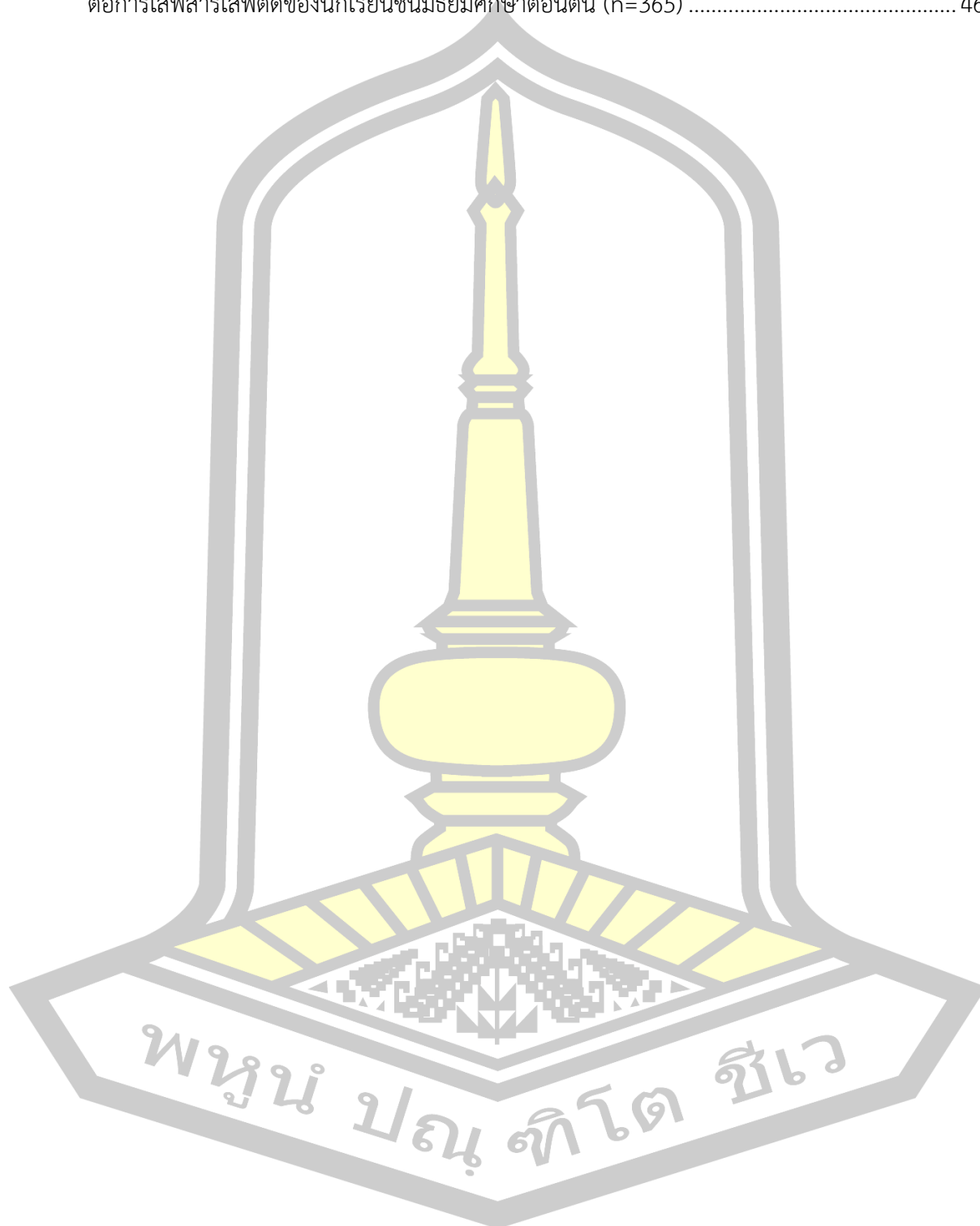

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนประชากรนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 2 แห่ง	30
ตารางที่ 2 แสดงดัชนีความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) (n=30).....	33
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามเพศ อายุ และกำลังศึกษา	36
ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกผลการศึกษา (เกรดเฉลี่ย) ระดับการศึกษาของบิดามารดาและผู้ปกครอง	37
ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกสถานภาพของบิดามารดา ประวัติการถูกทำร้ายร่างกายบุคคลที่ทำร้ายร่างกาย บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด ความขัดแย้งในครอบครัว ความถี่ความขัดแย้งในครอบครัว.....	38
ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกสารเสพติดที่ใช้ในครอบครัว และสารเสพติดที่ใช้ในกลุ่มเพื่อน (ตอบได้มากกว่า 1 ชนิด).....	39
ตารางที่ 7 แสดงค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามรายด้านและในภาพรวมของการควบคุมตนเอง (n=371).....	40
ตารางที่ 8 แสดงค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามรายด้านและในภาพรวมของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด (n=371).....	41
ตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเอง (การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม) กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (n=365).....	44
ตารางที่ 10 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Coefficient) ของการควบคุมตนเองที่มีอำนาจการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (n=365).....	46

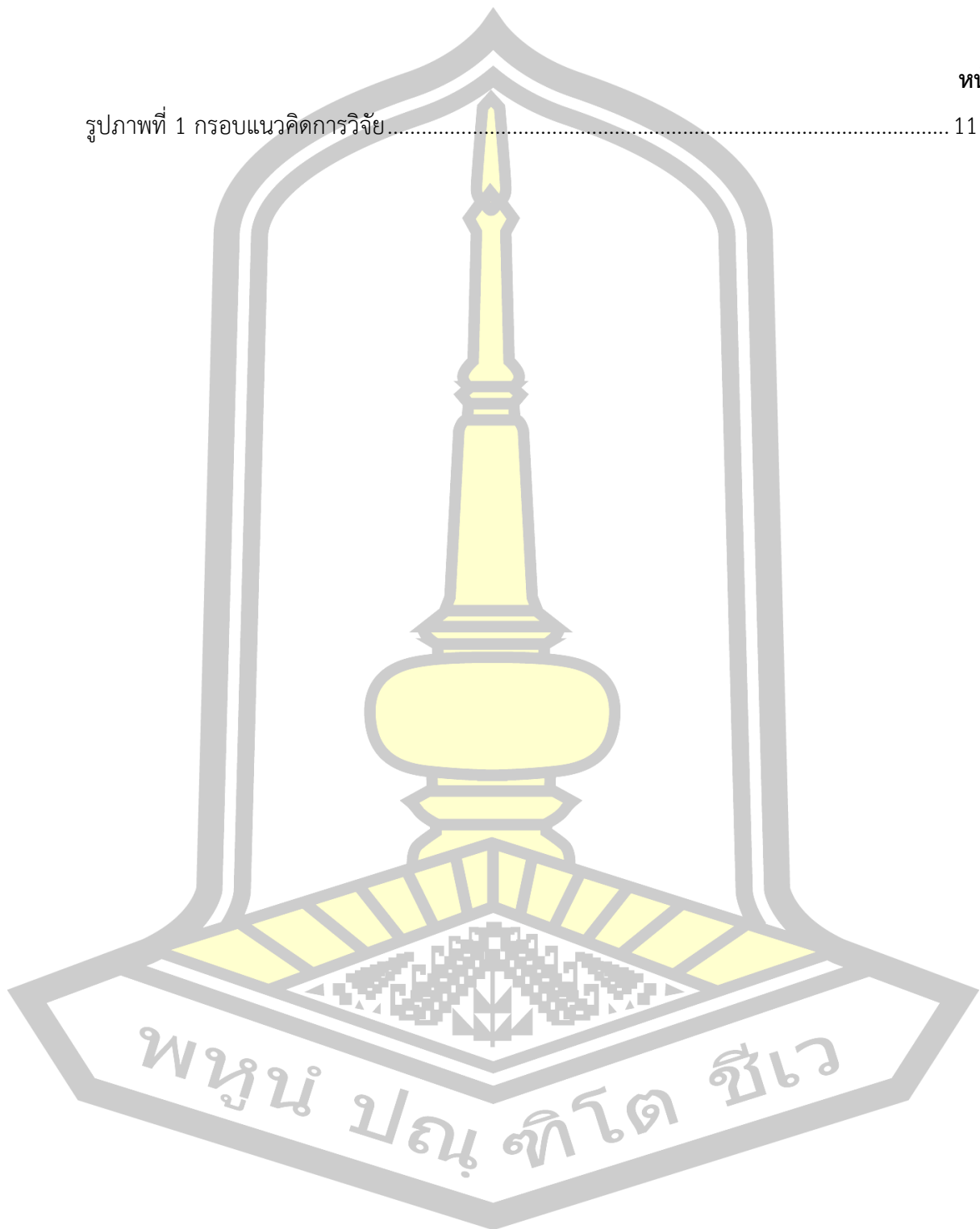
ตารางที่ 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยง
ต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (n=365) 46

สารบัญรูปภาพ

หน้า

รูปภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	11
-------------------------------------	----

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เยาวชนเป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้านความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนวัยนักเรียนระดับมัธยมศึกษาต้องได้รับการเตรียมตัว ในการเผชิญความคาดหวังของครอบครัว และสังคม หากการพัฒนาระยะนี้มีปัญหาก็อาจเติบโต เป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มีคุณภาพ ซึ่งทราบกันดีว่าวัยนี้เป็นวัยอยากรู้อยากลองมีความกล้าได้กล้าเสีย กล้าที่จะเผชิญความเสี่ยงหรือความท้าทาย ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าครอบครัว การที่วัยนี้มีความวุ่นวายใจ ยุ่งยากสับสนอาจนำไปสู่ปัญหาทางด้านจิตสังคมและการใช้สารเสพติด (รวีวรรณ ไชยเมือง และนางลักษณ์ เขียนงาม, 2563) ทว่าโลกแม้จะมีนโยบายการแก้ไขปัญหายาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมให้เยาวชนห่างไกลจากสารเสพติดก็ยังพบเยาวชนเสี่ยงใช้สารเสพติด ประเภทใดประเภทหนึ่ง จากรายงานขององค์การอนามัยโลกพบว่ามีประชากรทั่วโลกใช้สารเสพติด ประมาณ 270 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.5 ของประชากรโลก (World Health Organization, 2022) ซึ่งมีอัตราการใช้สารเสพติดเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 30 นอกจากนี้ยังมีประชากรของโลกถึง 35.6 ล้านคนที่ต้องทนทุกข์ทรมานหรือมีความผิดปกติทางจิตจากการใช้สารเสพติด (United Nations Office on Drugs and Crime, 2020) และกลุ่มเยาวชนมีความผิดปกติทางจิตถึงร้อยละ 26 จากการ ใช้สารเสพติด (Olashore et al., 2022)

สถานการณ์สารเสพติดในประเทศไทยจากรายงานสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในปี พ.ศ. 2564 พบว่าการจับคดีสารเสพติดจำนวน 337,186 คดี มีผู้ต้องหาคดี สารเสพติดจำนวน 350,758 ราย มีผู้ใช้สารเสพติดต้องเข้ารับการรักษาบำบัดสารเสพติดจำนวน 168,576 ราย ซึ่งกลุ่มที่เข้ารับการรักษาบำบัดมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 20-29 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.25 สารเสพติดหลักที่ใช้มากที่สุดคือ ยาบ้า ร้อยละ 79.20 รองลงมาคือ ไอซ์ ร้อยละ 8.30 กัญชา ร้อยละ 4.40 และเฮโรอีน ร้อยละ 3.30 (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวง ยุติธรรม, 2564) และสถานการณ์ผู้ใช้สารเสพติดจังหวัดนครราชสีมาที่ต้องเข้ารับการรักษาบำบัดในปี พ.ศ. 2562-2564 มีจำนวน 9,646 ราย 8,304 ราย และ 7,771 ราย ตามลำดับ กลุ่มอายุที่ใช้สารเสพติดมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 25-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 46.02 สารเสพติดหลักที่ใช้มากที่สุดคือ ยาบ้า คิด เป็นร้อยละ 83.48 ส่วนในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา พบว่าผู้ใช้สารเสพติดที่ต้องเข้ารับ การรักษาบำบัดในปี พ.ศ. 2562-2564 จำนวน 149 ราย 128 ราย และ 93 ราย ตามลำดับ กลุ่มอายุ

ที่ใช้สารเสพติดมากที่สุดคือ ช่วงอายุ 12-24 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.54 สารเสพติดหลักที่ใช้มากที่สุดคือ ยาบ้า เช่นเดียวกับในระดับประเทศ คิดเป็นร้อยละ 81.72 (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการ บำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด กระทรวงสาธารณสุข, 2565) และสำนักงานคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติดพบกลุ่มใช้สารเสพติดรายใหม่เป็นกลุ่มเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 - 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.7 และอายุต่ำกว่า 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.5 จากสถิติของผู้เข้ารับการบำบัด ฟื้นฟูมีแนวโน้มสูงขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเยาวชนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น (Office of the Narcotics Control Board, 2017) นอกจากนี้องค์การอนามัยโลกพบว่าการใช้สาร เสพติดส่งผลให้มีการเสียชีวิตประมาณ 11.8 ล้านคนต่อปีทั้งทางตรงและทางอ้อม และยังเป็นปัจจัย สำคัญในการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรประมาณ 11.4 ล้านคนต่อปี ซึ่งสาเหตุของการเสียชีวิตเกิด จากการใช้สารเสพติดเกินขนาดประมาณ 350,000 รายต่อปี (World Health Organization, 2022) การใช้สารเสพติดส่งผลกระทบต่อครอบครัว ชุมชน สังคม เศรษฐกิจ ระบบสาธารณสุข การเมือง และ ความมั่นคงของประเทศชาติ (กชพร เผือกผ่อง และคณะ, 2561) ตรงกับการศึกษาของภาวณี นิล กรณ์ และประพันธ์ ชันติธีระกุล (2564) พบว่าการใช้สารเสพติดในเยาวชนนั้นสร้างความเดือดร้อนแก่ ชุมชนหรือสังคมเป็นอันมาก และส่งผลกระทบต่อทั้งระบบด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านการแพทย์และ การสาธารณสุข ด้านการเมือง และด้านเศรษฐกิจ ซึ่งปัญหาการใช้สารเสพติดนั้นมีปัจจัยที่หลากหลาย มาเกี่ยวข้องต้องมีการเฝ้าระวังและการป้องกันทุกมิติ มีหลายการศึกษาพบว่า การดูแลนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาเพื่อลดพฤติกรรมการใช้สารเสพติดหรือลดการกระทำผิดที่ส่งผลกระทบต่อตัวนักเรียน และบุคคลรอบข้าง และลดปัญหาในด้านต่างๆ ได้แก่ ปัญหาการเรียน ปัญหาครอบครัว ปัญหาสังคม หากมีการเจ็บป่วยทางจิตส่งผลกระทบต่อระบบสาธารณสุขเพิ่มค่าใช้จ่ายในการรักษาบำบัดฟื้นฟูเพิ่ม มากยิ่งขึ้น จึงต้องเริ่มต้นจากการส่งเสริมการป้องกันที่ตัวนักเรียน (Office of the Narcotics Control Board, 2020)

ปัจจัยความเสี่ยงและปกป้องการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นจากการทบทวนวรรณกรรมอย่าง เป็นระบบพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลดการกระทำผิดหรือพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียน มี 5 ปัจจัยหลักคือ 1) ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่อหรือทัศนคติ เกี่ยวกับผลกระทบหรืออันตรายจากการพฤติกรรมกระทำผิด การมองโลกในแง่ดี การมีความหวัง หรือเป้าหมายในอนาคต 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่ ความอบอุ่น การสนับสนุน โครงสร้าง บทบาท การสื่อสาร การยอมรับ การได้อยู่ในครอบครัวที่ดี อาศัยอยู่กับบิดามารดาปู่ย่า ตายาย 3) ปัจจัยด้านเพื่อน ได้แก่ การมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่ยอมรับการใช้สารเสพติด การยอมรับจากกลุ่ม

เพื่อน การรับรู้ ทักษะที่มีต่อสารเสพติดในเชิงลบ 4) ปัจจัยด้านสังคมหรือชุมชน ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ความเชื่อที่มีต่อสารเสพติดในเชิงลบ 5) ปัจจัยด้านโรงเรียน ได้แก่ ความผูกพัน ทักษะ ทักษะการที่มากพอของโรงเรียน การเข้าร่วมทำกิจกรรมทั้งในและนอกโรงเรียนร่วมกับคณะครู (Woods et al., 2022) Nawli และคณะ (2021) พบ 3 ปัจจัยที่ตรงกันคือ 1) ปัจจัยด้านส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การเจ็บป่วยโรคทางจิตเวชและโรคร่วม ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย ปัญหาทางด้าน พฤติกรรม ทักษะและการรับรู้ต่อสารเสพติด 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ปัจจัยก่อนคลอด ความ คาดหวังของครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ การควบคุมอารมณ์ของมารดา ระดับ การศึกษาของครอบครัว การใช้สารเสพติดในครอบครัว ทักษะและการรับรู้ต่อสารเสพติดของ ครอบครัว 3) ปัจจัยด้านสังคมหรือชุมชน ได้แก่ การมีเพื่อนใช้สารเสพติด การเข้าสังคมแบบไม่มี โครงสร้าง ความเชื่อ ทักษะและการรับรู้ของชุมชนที่มีต่อสารเสพติด และนักเรียนมีเพื่อนหรือ ผู้ปกครองหรือบุคคลในครอบครัวที่ใช้สารเสพติด มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ (Olashore et al., 2022) นอกจากนี้พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประวัติอาชญากรรมที่ เกี่ยวข้องกับสารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด (อุดมศักดิ์ มหาวิวัฒน์ และสุณิรัตน์ ยั่งยืน, 2561)

จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าหากต้องการแก้ปัญหาการกระทำผิดหรือพฤติกรรมการใช้สาร เสพติดของกลุ่มนักเรียนเพื่อให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต้องเริ่มที่การส่งเสริมการป้องกันและลด ปัจจัยเสี่ยงที่นำไปสู่การเริ่มต้นการกระทำผิดหรือการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียน (Burt et al., 2006) ประเทศไทยมีนโยบายการจัดการปัญหาการใช้สารเสพติดเน้นการปราบปรามโดยใช้ กระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นหลักเพื่อเป็นการลดผลกระทบจากการใช้สารเสพติดการ ดำเนินงานเกี่ยวกับการดูแลแก้ไขจะช่วยให้ผู้ที่ใช้สารเสพติดดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขอยู่ในสังคม อย่างมีศักดิ์ศรี มีคุณค่า มีคุณภาพโดยไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับบุคคลอื่น ไม่เป็นภาระต่อ ครอบครัว ชุมชน และสังคมต้องเริ่มจากส่งเสริมการป้องกันในการใช้สารเสพติด (จิรวุฒิ ลิปิพันธ์, 2564) กลุ่มที่เริ่มใช้สารเสพติดมีการศึกษาจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและเริ่มใช้สารเสพติดในชั้น มัธยมศึกษาตอนปลายหรือช่วงอายุระหว่าง 15-17 ปี (เทอดศักดิ์ เนียมเปีย และวุฒิชัย จริยา, 2563) การควบคุมตนเองของนักเรียนนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการตัดสินใจและพฤติกรรมกระทำ ผิดของกลุ่มนักเรียน โดยมุ่งเข้าไปส่งเสริมทักษะการควบคุมตนเอง สร้างความเข้าใจทางอารมณ์และ การสื่อสารของนักเรียน เสริมทักษะการเป็นเพื่อนและทักษะการแก้ไขปัญหาทางสังคม (Piquero et al., 2016) ซึ่งการส่งเสริมการควบคุมตนเองของนักเรียนสามารถก่อให้เกิดความตระหนัก ความ

เชื่อมั่นในตนเอง มีทักษะทางสังคมมีความสามารถในการแก้ปัญหา มีศักยภาพควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมการกระทำผิดหรือการใช้สารเสพติดได้ (Jo, 2015) และมีการศึกษาหลายการศึกษาที่พบว่า การเข้าไปส่งเสริมเพิ่มการควบคุมตนเองสามารถป้องกันพฤติกรรมการใช้สารเสพติดหรือการกระทำผิดของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ (Castellanos-Ryan et al., 2013) การเพิ่มการควบคุมตนเองของนักเรียนสามารถลดการกระทำผิดของนักเรียนหรือพฤติกรรมการใช้สารเสพติดต้องอาศัยทักษะการควบคุมตนเอง ทักษะทางสังคมที่เน้นเข้าใจการสื่อสารทางอารมณ์ ทักษะการแก้ไขปัญหาทางสังคม ทักษะทางสัมพันธภาพ (Piquero et al., 2016) หากมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีผลต่อพฤติกรรมภายนอกของนักเรียนทำให้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ตีแม่แอลกอฮอล์ สูบบุหรี่ (Franken et al., 2016) นอกจากนี้ยังพบว่าการศึกษาของ Leimberg และ Lehmann (2022) การที่นักเรียนมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดหรือการกระทำผิด ตรงกับการศึกษาของ Watts & Iratzouqui (2019) พบว่าการควบคุมตนเองของนักเรียนในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติด พฤติกรรมการกระทำผิดของนักเรียน การตกเป็นเหยื่อความรุนแรง และกฎระเบียบวินัยของทางโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Li et al., 2020) จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าการควบคุมตนเองมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับกลุ่มนักเรียนที่กำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากวัยรุ่นไปสู่ผู้ใหญ่มีความเสี่ยงอย่างมากในการมีพฤติกรรมการกระทำผิดและเสี่ยงต่อพฤติกรรมการใช้สารเสพติด การเข้าปรับเปลี่ยนการควบคุมตนเองให้เพิ่มขึ้นนั้นสามารถลดพฤติกรรมการกระทำผิดหรือพฤติกรรมเสี่ยงการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ (Lei et al., 2021)

การควบคุมตนเอง (Self-control) หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะเอาชนะ หรือยับยั้งพฤติกรรมที่มีแนวโน้มเอียงไปทางที่ไม่พึงปรารถนาหรือระงับการแสดงออกจากสิ่งกระตุ้นที่บุคคลได้รับ (Tangney et al., 2004) มีแนวโน้มหรือโอกาสที่จะกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมได้สูงหรือมีการกระทำผิดในแบบอื่นๆ และการแสวงหาความท้าทายหรือความตื่นเต้น เกิดขึ้นตั้งแต่อายุน้อย ผ่านการเลี้ยงดูของครอบครัวในช่วง 10 ปีแรกของชีวิต (Gottfredson & Hirschi, 1990) การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ได้แก่ การเลี้ยงดู ความผูกพันกับครู การสนับสนุนจากสังคม การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกระทำผิด ต้องการความพึงพอใจในทันทีตามความปรารถนาของตนเอง ขาดความอดทน อุตสาหะ และการไม่เห็นคุณค่าหรือผลลัพธ์ในระยะยาว (Burt et al., 2006) เกิดจากความหุนหันพลันแล่นหรืออารมณ์ บุคคลขาดการควบคุมตนเองจากแรงกระตุ้นจึงมีความเสี่ยงต่อพฤติกรรมที่เป็น

ปัญหาและมีผลลัพธ์ที่ไม่พึงประสงค์ (Moffitt et al., 2010) จึงกล่าวได้ว่าการควบคุมตนเองเป็นตัวกำหนดความสำเร็จที่ทรงพลังกำหนดความสามารถในการควบคุมความคิด ความรู้สึก การกระทำ การตัดสินใจ บุคคลที่มีการควบคุมตนเองดีจะต้านทานการล่อลวงที่ขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายระยะยาวอันทรงคุณค่าหรือมีผลลัพธ์ชีวิตที่ดี เช่น มีผลการเรียนดีขึ้น มีรายได้สูงขึ้น มีงานทำที่มั่นคง เมื่อเข้าสู่วัยผู้ใหญ่มีโอกาสกระทำผิดน้อยหรือไม่กระทำผิด ไม่ก่ออาชญากรรม (Miller et al., 2015) การควบคุมตนเองเป็นพลังผลักดันจากภายในของบุคคลเมื่อมีสิ่งมากระตุ้นให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งมี 2 ลักษณะดังนี้ 1) การควบคุมตนเองภายใน ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ การควบคุมความคิด และ 2) การควบคุมตนเองภายนอก ได้แก่ พฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมารวมทั้งการกระทำผิดหรือพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนต่างๆ และได้ศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล ปัจจัยระดับสถาบัน ปัจจัยระดับชุมชน แต่ปัจจัยที่สำคัญที่สุดคือ ปัจจัยระดับบุคคลที่ส่งผลโดยตรงกับการควบคุมตนเอง (อรรวรรณ วรอรุณ และคณะ, 2560) จึงสรุปได้ว่า การควบคุมตนเองขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อความสามารถในการควบคุมตนเอง การระงับยับยั้งตนเองหรือความโน้มเอียงมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่กระทำผิดหรือจะก่ออาชญากรรมของบุคคล (Opp, 2020) ซึ่งปัจจัยด้านพฤติกรรมส่วนบุคคลนั้นมีหลายด้านดังนี้

พฤติกรรมเสี่ยงด้านทางสารเสพติด หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมการแสดงออกในการใช้สารเสพติด ได้แก่ สูบบุหรี่ ดื่มสุรา กระท่อม กัญชา ยาบ้า สารระเหย เป็นต้น การศึกษาของอรรวรรณ วรอรุณ และคณะ (2560) พบว่าการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่า R^2 เท่ากับ 0.523 ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าการควบคุมตนเองนั้นมีผลต่อพฤติกรรมทางด้านสารเสพติดของกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และการศึกษาของอรรถพล ภูอาษา (2564) พบพฤติกรรมเสี่ยงการใช้สารเสพติดในเพศชายโดยมีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ถึงร้อยละ 10.75 และมีพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ร้อยละ 15.28 ในการศึกษาพบว่า บิดามารดาดื่มสุราซึ่งทำให้วัยรุ่นเติบโตในสภาพแวดล้อมที่มีบุคคลในครอบครัวดื่มสุราซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการดื่มสุราตามบิดามารดาแล้วนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดชนิดอื่นๆ ตามมาเช่นกัน และนอกจากนี้พบว่าพฤติกรรมเพื่อนสนิทที่มีการดื่มสุรามีผลต่อนักเรียนในการดื่มสุรา ส่วนปัจจัยด้านชุมชนได้แก่ สัมพันธภาพกับเพื่อนบ้านไม่ดี การอาศัยอยู่ในชุมชนที่ไม่เข้มแข็ง กล่าวได้ว่า การที่มีบุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์สูงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียน นักเรียนที่มีความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวบ่อยมีความสัมพันธ์กับการใช้สาร

เสพติดของนักเรียน การมีเพื่อนใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน การที่นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเป็นปัจจัยเสี่ยงในการทำให้นักเรียนใช้สารเสพติดและสามารถใช้ในการทำนายการใช้สารเสพติดของนักเรียนได้

ปัจจัยด้านส่วนบุคคลมีหลากหลายปัจจัยนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งสามารถสรุปได้ 2 ปัจจัย คือ 1) ปัจจัยภายใน ซึ่งเป็นสาเหตุเกิดจากตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ เพศ อายุ การเจ็บป่วยโรคทางจิตเวชและโรคร่วม (Nawi et al., 2021) ทักษะและการรับรู้ต่อสารเสพติด ความต้องการความตื่นเต้น ความท้าทาย ความอยากรู้อยากลอง (เอกรัตน์ หามนตรี, 2561) ความหุนหัน ความใจร้อน ความคึกคะนอง มีความเครียดง่าย มีความหุนหันง่าย มีความโกรธง่าย มีความทุกข์ทรมานทางด้านจิตใจ ความเหงา ความว้าเหว่ (ไพโรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรีตา ชีระวัฒน์สกุล, 2562) ส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้นำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติด 2) ปัจจัยภายนอก ซึ่งเป็นสาเหตุเกิดจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่อยู่รอบตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความคาดหวังของครอบครัว ความกดดันจากครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ ขาดความรักความอบอุ่น การควบคุมอารมณ์ของมารดา การทะเลาะเบาะแว้ง ระดับการศึกษาของครอบครัว การใช้สารเสพติดในครอบครัว ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวยากจน (เอกรัตน์ หามนตรี, 2561) ทักษะและการรับรู้ต่อสารเสพติดของครอบครัว การมีเพื่อนใช้สารเสพติด ความเชื่อทัศนคติ และการรับรู้ของชุมชนที่มีต่อสารเสพติด (ไพโรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรีตา ชีระวัฒน์สกุล, 2562) กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด ผู้ติดยาเสพติด ผู้ค้าหรือผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชน ชุมชนเพิกเฉยกับการใช้สารเสพติดในชุมชน ไม่ได้รับการเอาใจใส่ถูกดูด่าทำให้อับอายหรือถูกลงโทษจากครูผู้สอน สิ่งเหล่านี้ส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือการแสดงออกพฤติกรรมทางลบ ไม่เชื่อฟังคำตักเตือนแล้วทำให้เกิดทัศนคติทางลบนำไปสู่พฤติกรรมใช้สารเสพติด (ธัญญากร ตุดเกื้อ และคณะ, 2566) นอกจากนี้ยังพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นมีองค์ประกอบ 4 หลัก 1) ความรู้สึกแสวงหาที่มีผลต่อการใช้สารเสพติดถึงร้อยละ 84 ช่วงวัยรุ่นที่มีความต้องการเป็นตัวของตัวเอง ความอยากรู้อยากลอง ลองผิดลองถูก ขาดการยับยั้งชั่งใจ ต้องการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน 2) ความท้อแท้สิ้นหวังที่มีผลต่อการใช้สารเสพติดถึงร้อยละ 71 ช่วงเปลี่ยนผ่านไปสู่วัยผู้ใหญ่เกิดความสับสน การปรับตัว 3) ความหุนหันพลันแล่นที่มีผลต่อการใช้สารเสพติดถึงร้อยละ 63 มีความคิดลองใช้สารเสพติดเพียงครั้งเดียวไม่สามารถติดสารเสพติดได้ ขาดความรอบคอบ 4) การไวต่อความวิตกกังวลที่มีผลต่อการใช้สารเสพติดถึงร้อยละ 46 การใช้ชีวิตในช่วง

นี้มีความตึงเครียด ความไม่สบายใจ การปรับตัวไม่ได้ หากนักเรียนมีการควบคุมตนเองได้อย่างเหมาะสมจะมีความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมการแสดงออกของตนเองได้จะไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด (ชยาภรณ์ กองสมบัติ, 2561)

จากการศึกษาในช่วงที่ผ่านมา พบว่า การควบคุมตนเองนั้นมีความสำคัญอย่างมากสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (อายุ 12-15 ปี) ในการลดการกระทำผิดหรือพฤติกรรมการใช้สารเสพติด ไม่ให้เกิดปัญหาทางสังคมส่งผลกระทบต่อบุคคลรอบข้าง ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ เพื่อให้ก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพโดยการส่งเสริมการควบคุมตนเองในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น Tangney และคณะ (2004) อธิบาย การควบคุมตนเองว่าเป็นความสามารถในการยับยั้งพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนหรือแนวโน้มเอียงไปกับแรงกระตุ้น ซึ่งการควบคุมตนเองมีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบดังนี้ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม 1) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ธัญกร ตุดแก้ว และคณะ (2566) พบว่า นักเรียนไม่ได้รับการเอาใจใส่ ถูกดูต่ำทำให้แอบอาย ถูกลงโทษจากครูผู้สอนส่งผลทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมต่อต้าน ไม่เชื่อฟังคำตักเตือนทำให้เกิดทัศนคติทางลบกับครูผู้สอนนำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติดผลที่ตามมาคือ การขาดเรียนเรียนไม่จบ ขาดความรับผิดชอบ นักเรียนที่มีผลการเรียนเกรดเฉลี่ยที่ต่ำกว่า 1.99 จะมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ไพโรจน์ กั้นเพชร และสรिता จิระวัฒน์สกุล, 2562) และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ .127 เท่า (อรรณ วรอรุณ และคณะ, 2560) 2) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น กล่าวคือ ชุมชนที่มีการแพร่ระบาดของสารเสพติด มีการเข้าถึงสารเสพติดได้ง่ายหรือเป็นแหล่งของสารเสพติด ผู้คนที่อาศัยอยู่มองว่าสารเสพติดเป็นเรื่องปกติทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากลอง และตัดสินใจใช้สารเสพติดในที่สุด ซึ่งชุมชนที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความสัมพันธ์ในระดับสูง (ธัญกร ตุดแก้ว และคณะ, 2566) อิทธิพลจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด คือ นักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่จะมีเพื่อนที่ไม่สูบบุหรี่มีความสามารถควบคุมตนเองได้ดีกว่าเพื่อนที่มีเพื่อนสูบบุหรี่ .395 เท่า (อรรณ วรอรุณ และคณะ, 2560) 3) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ กล่าวคือ ความมั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองต่ำในทิศทางลบ มีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านทุนพันล้านเล่น (R = -.370) และการควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์ (R = -.204) การควบคุมตนเองของนักเรียนในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Watts &

Iratzoqui, 2019) 4) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กล่าวคือ ความขัดแย้งในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R = .287$) ความขัดแย้งในครอบครัวและความสัมพันธ์ในครอบครัวสามารถร่วมทำนายการใช้สารเสพติดของนักเรียนได้ร้อยละ 13.30 (วรารณ มั่งคั่ง และคณะ, 2559) และ 5) การควบคุมด้วยจริยธรรม กล่าวคือ การมีจิตสำนึกส่งผลต่อการควบคุมตนเองต่ำในทิศทางลบ ($B = -.382$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสามารถร่วมทำนายการควบคุมตนเองต่ำได้ร้อยละ 24.2 การที่นักเรียนมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติด (Leimberg & Lehmann, 2022) ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้มีผลต่อการควบคุมตนเองของนักเรียนนำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การควบคุมตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนในประเทศไทยนั้นยังไม่มีพบว่ามีการศึกษาว่าองค์ประกอบใดของการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ดังนั้นการศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นถึงแม้ว่าในประเทศไทยจะมีการศึกษาเกี่ยวกับการควบคุมตนเองแล้ว แต่เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล อาทิเช่น เพศ อายุ การเลี้ยงดู สัมพันธภาพระหว่างบุคคล การสนับสนุนจากสังคม และการคบเพื่อน เป็นต้น แต่ปัจจัยส่วนบุคคลด้านพฤติกรรมมีการนำไปศึกษาความสัมพันธ์โดยพบว่าพฤติกรรมด้านทางสารเสพติดมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองของกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา แต่ยังไม่มีการศึกษาเฉพาะประชากรกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทำให้ผลการศึกษาดังกล่าวจึงไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนในการควบคุมตนเองเพื่อลดการกระทำผิดหรือการไปใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ทั้งหมด ทั้งนี้เพื่อให้ได้ทราบถึงข้อมูลและหลักฐานเชิงประจักษ์เกี่ยวกับการควบคุมตนเองในบริบทของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา และเพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ได้มาเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับนำไปวางแผนเพิ่มการควบคุมตนเองในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นช่วงวัยที่สำคัญลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือการกระทำผิดและช่วยป้องกันพฤติกรรมการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาการควบคุมตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.3 เพื่อศึกษาอิทธิพลของการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรมต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3. สมมุติฐานการวิจัย

3.1 การควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 การควบคุมตนเองแต่ละรายด้านขององค์ประกอบการควบคุมตนเอง (การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม) สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบศึกษาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive Correlation Research) เพื่อศึกษาอำนาจการทำนายของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ในโรงเรียนของอำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา

5. คำจำกัดความของการวิจัย

5.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนทั้งเพศชายและเพศหญิงมีอายุช่วงระหว่าง 12-15 ปี ที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนมัธยมศึกษาในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา

5.2 การควบคุมตนเองของนักเรียน หมายถึง ความสามารถในการควบคุมตนเองหรือการยับยั้งตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อป้องกันตนเองจากการเสพติด ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม วัดโดยใช้เครื่องมือของหทัยชนก พันพงศ์ (2555)

5.3 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกหรือการปฏิบัติตัว ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตามเพื่อนำตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสารเสพติด คือ สารที่กระตุ้น

ตามธรรมชาติหรือสารสังเคราะห์ขึ้นมา เมื่อนำเข้าสู่ร่างกายด้วยวิธีการรับประทาน การดม การสูบ การฉีด หรือด้วยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ ได้แก่ เฮโรอีน ยาบ้า ยาไอซ์ พิษฝิ่น มอร์ฟิน โคเคน กัญชา พิษกระท่อม บุหรี่ และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ โดยมีบุคคลในครอบครัว ใช้สารเสพติด มีกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด การอยู่ใกล้ชิดกับผู้ใช้สารเสพติดซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการดื่ม เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ และสารเสพติดชนิดอื่น ๆ วัดโดยใช้เครื่องมือของชยาภรณ์ กองสมบัติ (2561)

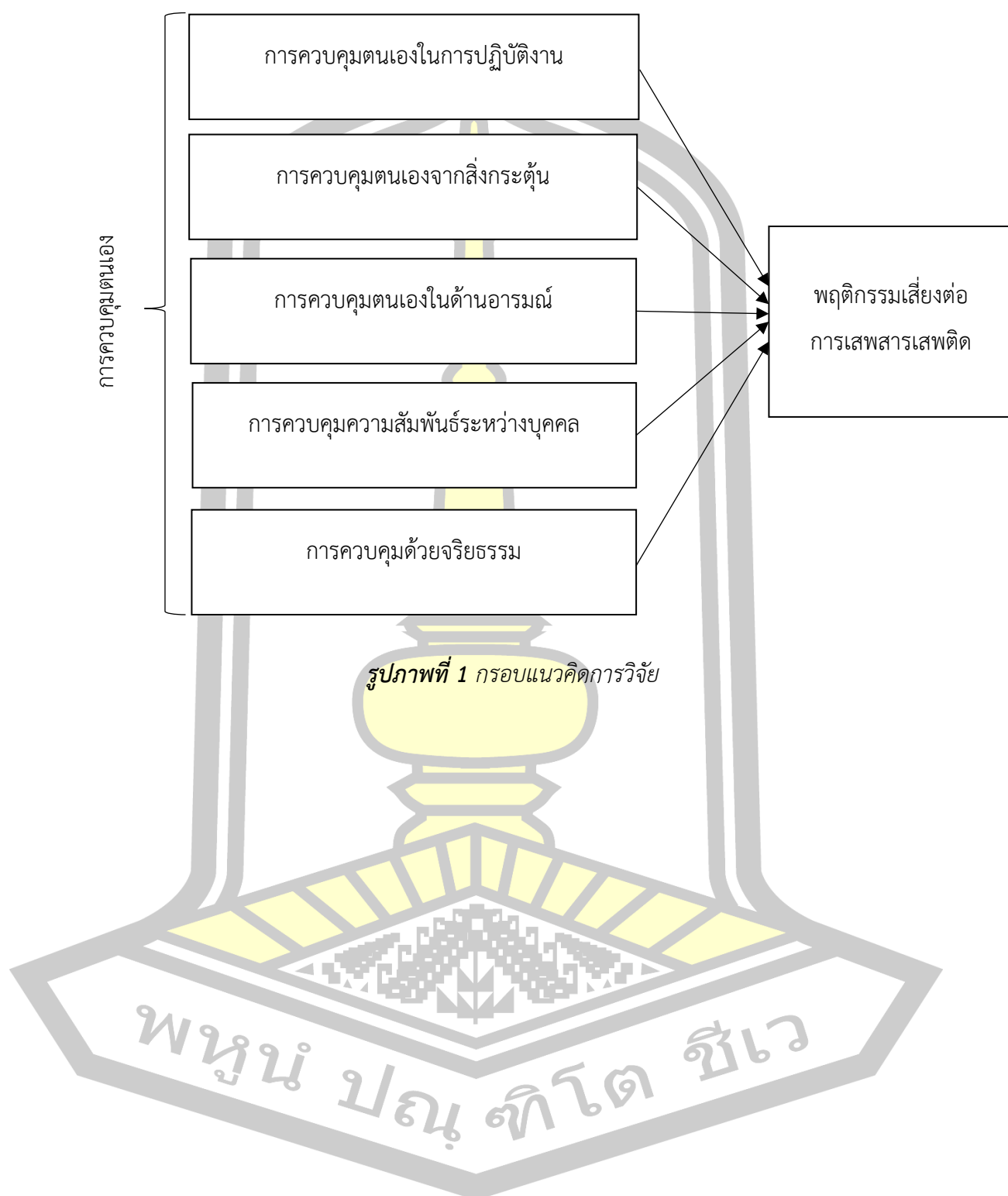
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 มีชุดความรู้เกี่ยวกับการควบคุมตนเองและองค์ประกอบของการควบคุมตนเอง 5 ด้านที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

6.2 ผลการศึกษาสามารถนำมาออกแบบกิจกรรมหรือโปรแกรมเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดและเพิ่มความสามารถในการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้นำมาจากการทบทวรรณกรรมและแนวคิดการควบคุมตนเองของ Tangney และคณะ (2004) ซึ่งให้ความหมายความสามารถในการควบคุมตนเองว่าเป็นการยับยั้งตนเองของบุคคลนั้น ไม่ให้มีแนวโน้มที่กระทำผิดหรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน คือ การเรียนของนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองสูง มีความสำเร็จในการเรียนดีกว่าบุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำ 2) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น เช่น นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองต่ำจะมีพฤติกรรมการกระทำผิด ได้แก่ การหนีเรียน การเสพยาเสพติดต่างๆ การเล่นเกมพนัน การทะเลาะวิวาท และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร 3) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ คือ นักเรียนมีการควบคุมตนเองสูงสามารถปรับตัวได้ตลอดเวลาทุกสถานการณ์ 4) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คือ นักเรียนมีการควบคุมตนเองสูงเกิดจากการเอาใจใส่ซึ่งกัน ความสามัคคีในครอบครัว ไม่มีความขัดแย้งในครอบครัว และ 5) การควบคุมด้วยจริยธรรม คือ การยอมรับผิดเมื่อตนเองกระทำผิดหรือมีการขอโทษเมื่อตนเองกระทำผิด มีความละเอียดต่อตนเอง องค์ประกอบเหล่านี้จะนำไปสู่ความสามารถในการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จึงนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ดังภาพที่ 1

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากตำรา วารสาร บทความวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาสรุปรวบรวมเป็นสาระสำคัญ โดยเรียงลำดับดังนี้

1. การควบคุมตนเอง (Self-control)

- 1.1 ความหมายการควบคุมตนเอง
- 1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง
- 1.3 ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถควบคุมตนเองต่ำ

2. พฤติกรรมเสี่ยงต่อเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

- 2.1 ลักษณะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
- 2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด

3. ความหมายของสารเสพติด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การควบคุมตนเอง (Self-control)

Gottfredson & Hirschi (1990) ได้เสนอทฤษฎีทั่วไปของอาชญากรรม (A General Theory of Crime) ใน ค.ศ. 1990 โดยให้ความหมาย “อาชญากรรม หมายถึง การใช้กำลังหรือการฉ้อฉลที่ดำเนินการเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน” การก่ออาชญากรรมของบุคคลนั้นมาจากการควบคุมตนเองหรือบุคคลมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ

1.1 ความหมายการควบคุมตนเอง

นักวิชาการและนักวิจัยได้ให้ความหมายการควบคุมตนเองในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน แต่มีการอธิบายที่แตกต่างกันไป Gottfredson & Hirschi (1990) อธิบายว่า การควบคุมตนเองมีผลต่อการก่ออาชญากรรมของบุคคลเพราะบุคคลที่มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมักจะมีแนวโน้มหรือโอกาสกระทำความผิดหรือก่ออาชญากรรมได้สูง รวมถึงการใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ การเล่นพนัน การใช้ยาเสพติด และการแสวงหาความท้าทายหรือความตื่นเต้นในรูปแบบต่างๆ การควบคุมตนเองเกิดขึ้นตั้งแต่อายุยังน้อยผ่านการเลี้ยงดูของครอบครัวในช่วง 10 ปีแรกของชีวิต สำหรับ Tangney (2004) และ Opp (2020) ได้กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึงความสามารถของบุคคลที่จะเอาชนะ หรือยับยั้งพฤติกรรมที่มีแนวโน้มเสี่ยงไปทางที่ไม่พึงปรารถนา หรือระงับการแสดงออกจากสิ่งกระตุ้นที่บุคคลได้รับ ซึ่ง Callie และคณะ (2006) พบว่า การควบคุม

ตนเองมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ได้แก่ การเลี้ยงดู ความผูกพันกับครู การสนับสนุนจากสังคม การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และการควบคุมตนเองในระดับต่ำ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกระทำผิด ต้องการความพึงพอใจในทันทีตามความปรารถนาของตนเอง ขาดความอดทนอดสาหัส และการไม่เห็นคุณค่าหรือผลลัพธ์ในระยะยาว

Moffitt และคณะ (2010) อธิบายว่า การควบคุมตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรียกการควบคุมตนเองว่าเป็นความหุนหันพลันแล่น หรือเป็นอารมณ์ บุคคลที่ขาดการควบคุมต่อแรงกระตุ้นจะมีความเสี่ยงต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และผลลัพธ์ที่ไม่พึงประสงค์มากมายตลอดชีวิต รวมถึงผลการเรียนที่ไม่ดี คุณภาพความสัมพันธ์กับผู้อื่น โอกาสในการจ้างงาน สุขภาพ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย เป็นภัยต่อตนเองและสังคม และอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ Gregory และคณะ (2015) อ้างว่าความสามารถในการควบคุมตนเองเป็นตัวกำหนดความสำเร็จที่ทรงพลัง ซึ่งเกี่ยวข้องกับการควบคุมความคิดของตนเอง ความรู้สึกและการกระทำที่ช่วยให้บุคคลตัดสินใจได้ บุคคลที่ควบคุมตนเองได้ดีจะก้าวไปสู่เป้าหมายระยะยาวอันทรงคุณค่า การควบคุมตนเองสามารถทำนายผลลัพธ์ชีวิตที่ดี เช่น มีผลการเรียนดีขึ้น มีรายได้สูงขึ้น และมีงานทำที่มั่นคง

จิรายุ เลิศเจริญวนิช และคณางค์ มณีศรี (2557) กล่าวว่า การควบคุมตนเองเป็นความสามารถในการยับยั้งอารมณ์ พฤติกรรมของบุคคล เพื่อตอบสนองตามความต้องการตามธรรมชาติ และให้กระทำตามกฎหมายของสังคม แรงกระตุ้นของการควบคุมตนเองมี 2 ประเภท 1) แรงกระตุ้นจากธรรมชาติ 2) แรงกระตุ้นจากวัฒนธรรมทางสังคม

อรวรรณ วรอรุณ และคณะ (2560) กล่าวว่า การควบคุมตนเอง หมายถึง พลังผลักดันจากภายในของบุคคล เมื่อมีสิ่งมากระตุ้นให้กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง มีอยู่ 2 ลักษณะ คือ 1) การควบคุมตนเองภายใน ได้แก่ การควบคุมอารมณ์ การควบคุมความคิด 2) การควบคุมตนเองภายนอก คือ พฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกมารวมทั้งพฤติกรรมกระทำผิดหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่าง ๆ ได้แก่ การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การใช้สารเสพติด

สรุปได้ว่า ความหมายของการควบคุมตนเอง คือ ความสามารถในการควบคุมตนเองหรือการยับยั้งตนเองจากสิ่งกระตุ้นทั้งภายในและภายนอก เกิดจากการเลี้ยงดูในช่วง 10 ปีแรกของชีวิตหรือผลจากการเลี้ยงดูของบิดามารดาหรืออิทธิพลจากครอบครัว บุคคลใดมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ มีโอกาสที่จะกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมได้ รวมถึงการใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ การเล่นพนัน การใช้ยาเสพติด และการแสวงหาความท้าทายหรือความตื่นเต้นต่าง ๆ

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมตนเอง

ทฤษฎีการควบคุมตนเอง (Self-control Theory) ได้พัฒนามาจากทฤษฎีพันธะทางสังคม ที่ว่าบุคคลมีความแตกต่างในด้านความสามารถในการยับยั้งหรือการควบคุมตนเองไม่ให้เกิดการทำผิด หรือก่ออาชญากรรม ถ้าบุคคลมีความสามารถควบคุมตนเองในระดับสูงจะมีโอกาสเสี่ยงหรือมีพฤติกรรมกระทำความผิดน้อยกว่าบุคคลที่มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำ ดังนั้นกล่าวได้ว่า การควบคุมตนเองถือเป็นเครื่องระงับยับยั้งหรือความอดทนอดกลั้นที่ป้องกันไม่ให้คุณคนนั้นมีพฤติกรรม เบี่ยงเบนหรือกระทำความผิด นอกจากนี้ยังพบว่าสถานการณ์ต่างๆ ที่อยู่รอบตัวบุคคลมีผลต่อการกระทำ หรือพฤติกรรมในการกระทำความผิด สิ่งแวดล้อมถือเป็นปัจจัยภายนอกหรือตัวเร่งให้บุคคลกระทำความผิด ได้แก่ การดื่มสุรา การสูบบุหรี่ การใช้สารเสพติด การมีเพศสัมพันธ์ ตลอดจนการกระทำผิดศีลธรรม (Gottfredson & Hirschi, 1990)

การควบคุมตนเองตามแนวคิดของ Tangney และคณะ (2004) หมายถึงความสามารถของ บุคคลที่จะเอาชนะ หรือยับยั้งพฤติกรรมที่มีแนวโน้มเอียงไปทางที่ไม่พึงปรารถนา หรือระงับการ แสดงออกจากสิ่งกระตุ้นที่บุคคลได้รับ ซึ่งการควบคุมตนเองประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน คือการที่บุคคลทำงานอย่างเต็มความสามารถเพื่อ ความสำเร็จในงาน โดยบุคคลต้องมีความตั้งใจ มีสมาธิ มีการวางแผน ปรับปรุง ทบทวน และมีความ รับผิดชอบ ก็จะสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลา อีกประการหนึ่งคือการรู้จักควบคุม พฤติกรรมและอารมณ์ในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ดังนั้นบุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูงจะมี ผลสำเร็จในการทำงานหรือการเรียนรู้ดีกว่าบุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำ

2) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น ทำให้บุคคลเกิดปัญหาเกี่ยวข้องกับทางด้านสังคม เช่น การ หนีเรียน การมีพฤติกรรมก้าวร้าว การทะเลาะวิวาท การเล่นการพนัน การใช้สารเสพติด พฤติกรรม ทางเพศไม่เหมาะสม เป็นต้น หากบุคคลมีการควบคุมตนเองต่ำจะพบว่ามีอุบัติการณ์ทางด้าน พฤติกรรมการกระทำความผิดและความหุนหันพลันแล่น

3) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ คือ เป็นการควบคุมตนเองภายในจิตใจของบุคคล เช่น ความทุกข์ใจ ความล้มเหลว ความกังวลใจในเรื่องต่าง ๆ อาจเกิดจากความขัดแย้งกับบุคคลอื่นซึ่งบุคคล ที่มีการควบคุมตนเองสูงมักจะยอมรับว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่าจะมองเห็นคุณค่าในตนเองสามารถ ปรับตัวได้ตลอดเวลาทุกสถานการณ์

4) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คือ การมีปฏิสัมพันธ์หรือความสามารถในการเข้า กับบุคคลอื่นได้ รู้จักการระงับอารมณ์โกรธ การระงับคำพูดที่ทำให้บุคคลอื่นเสียใจ และการระงับ

พฤติกรรมที่บุคคลอื่นไม่ชอบ สภาพแวดล้อมของครอบครัวเป็นเชิงบวกส่งผลให้การควบคุมตนเองสูง การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามัคคีของสมาชิกในครอบครัว และมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความขัดแย้งของบุคคลในครอบครัว การเอาใจใส่กันในครอบครัวก่อให้เกิดความอบอุ่น และบุคคลมีการควบคุมตนเองได้ดีก็จะสามารถมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้ดีเช่นกัน

5) การควบคุมด้วยจริยธรรม คือ ความสามารถในการต้านทานต่อการกระทำผิดมีความละเอียดใจต่อความผิดของตนเอง สามารถยอมรับผิด ขอโทษในสิ่งที่ตนเองกระทำผิดพลาดไป ยอมรับในความล้มเหลวของตนเอง เคารพกฎและกติกาของชุมชน สังคม มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว สังคม รับผิดชอบในหน้าที่ เคารพต่อความเสมอภาคและความเป็นธรรม

1.3 ลักษณะของเยาวชนที่มีความสามารถควบคุมตนเองต่ำ

จากผลการวิจัยของสุรชาติพิทย์ กลีบบัว และคณะ (2562) ที่ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับการควบคุมตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดพบว่า เยาวชนเหล่านี้มีบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองต่ำ ได้แก่

- 1) บุคลิกภาพแบบมั่นคงทางอารมณ์ จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านหุนหันพลันแล่นและการควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์
- 2) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านการชอบงานที่สบาย การควบคุมตนเองด้านเน้นตนเองเป็นศูนย์กลางและการควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์
- 3) บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการควบคุมตนเองด้านพฤติกรรมเสี่ยง
- 4) บุคลิกภาพแบบเห็นด้วยกับผู้อื่น จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านหุนหันพลันแล่น การควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์ และการควบคุมตนเองด้านการชอบงานที่สบาย
- 5) บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านหุนหันพลันแล่น การควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์ การควบคุมตนเองด้านเน้นตนเองเป็นศูนย์กลาง และการควบคุมตนเองด้านการชอบงานที่สบาย

บุคลิกภาพแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองรายด้านทั้งทางบวกและทางลบ และบุคลิกภาพทั้ง 5 องค์ประกอบสามารถร่วมกันทำนายการควบคุมตนเองต่ำได้ร้อยละ 24.4

2. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2.1 ลักษณะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

กานดา นาควารีย์ และคณะ (2558) ได้อธิบายลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นว่า อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น มีอายุช่วง 12-15 ปี เป็นช่วงที่มีการพัฒนาการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว มีความหมกมุ่นในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย มีความกังวลในเรื่องปมด้อยของตนเอง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจทำให้มีอาการที่หงุดหงิดง่ายหรือแปรปรวน

อาภาพร เผ่าวัฒนา และคณะ (2560) ซึ่งระบุว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นวัยรุ่นตอนต้นในช่วงอายุระหว่าง 10-15 ปี เป็นช่วงเวลาเปลี่ยนจากเด็กเข้าสู่ผู้ใหญ่มีการเปลี่ยนทั้งทางร่างกาย อารมณ์ ทักษะคิด ความนึกคิด การเปลี่ยนแปลงแต่ละคนจะไม่เท่ากันทำให้เกิดความกังวลสับสนในการปรับตัว มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วเกินไปทำให้เด็กมีความคิดที่หมกมุ่นกับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจ ทำให้อารมณ์แปรปรวน หงุดหงิดง่าย วางตัวไม่เหมาะสม เปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่นเกิดความรู้สึกต้องการพึ่งพา การตัดสินใจไปในทางที่ตนเองชอบหรือตามเพื่อนมากกว่าจะคิดวิเคราะห์แยกแยะในเชิงเหตุและผล การแสดงออกทางพฤติกรรมได้รับอิทธิพลจากการเลียนดู การลอกเลียนแบบจากกลุ่มเพื่อนหรือบริบทด้านทางสังคม มีความต้องการอิสระทำให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านการควบคุมของบิดามารดาและผู้ปกครอง นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ เพราะเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ ขาดความยั้งคิด ไตร่ตรอง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงผ่านจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ นักเรียนวัยนี้ซึ่งถือว่าเป็นวัยที่มีโอกาสเสี่ยงหรือพลาดพลั้งได้มากกว่าวัยอื่น ๆ (พาสนา จุลรัตน์ และคณะ, 2562) นอกจากนี้ธีรวิวรรณ์ ไชยเมือง และนางลักษณ์ เขียนงาม (2563) กล่าวว่า เยาวชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่เป็นช่วงวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้านความคิดโดยจะมีวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ ทำให้เยาวชนที่ไม่ได้รับการเตรียมตัวเกิดความวิตกกังวลต้องเผชิญกับความคาดหวังของสังคม หากการดำเนินการพัฒนานี้ไม่ราบรื่นหรือสมบูรณ์ก็จะเป็นวัยผู้ใหญ่แบบไม่พึงประสงค์ ซึ่งทราบกันดีว่าวัยนี้เป็นวัยอยากรู้อยากลองมีความกล้าได้กล้าเสีย กล้าที่จะเผชิญความเสี่ยงหรือความท้าทาย และให้สำคัญกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าครอบครัว

ณัฐพงษ์ โพธิ์บุตร (2563) กล่าวว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง วัยรุ่นตอนต้นที่มีอายุอยู่ระหว่าง 13-15 ปี ที่ต้องเผชิญและมีการปรับตัวที่หลากหลาย มีการพัฒนาการไปตามวัย การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ได้แก่ มีอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหว ฉุนเฉียวง่าย มีความคิดเป็นของตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง รักอิสระเสรี ไม่ชอบอยู่ในกฎระเบียบ

มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ได้แก่ การต้องการอยู่ในสังคม ต้องการความยอมรับจากสังคมหรือเพื่อน ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน เริ่มคบเพื่อนต่างเพศ

Erikson (1987) ได้อธิบายถึงพัฒนาการทางจิตใจแต่เน้นความสำคัญของปัจจัยด้านสังคม วัฒนธรรม และปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นต่อการพัฒนาทางจิตใจโดยมีความเชื่อบุคลิกภาพมาจากความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการแก้ไขข้อขัดแย้งจากการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานในแต่ละช่วงของชีวิต โดยแบ่งการพัฒนาของบุคลิกภาพเป็น 8 ขั้น ตั้งแต่ช่วงอายุ 18 เดือนแรกจนถึงช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไปโดยในขั้นที่ 5 เป็นช่วงอายุ 12-20 ปี ที่ Erikson เรียกว่า การรู้เอกลักษณ์ของตนเองหรือสับสนในบทบาท (Identity & Role Confusion) คือ ช่วงอายุ 12 ปีถึง 20 ปี เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมเป็นอย่างมาก และที่สำคัญในช่วงนี้ คือ การพัฒนาอัตลักษณ์ ที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม ประสบการณ์จากพัฒนาการ ประสบการณ์กับกลุ่มเพื่อน ครูอาจารย์ บิดามารดา และบุคคลทั่วไป การมีบุคคลที่ยึดเป็นแบบอย่างจะช่วยให้วัยรุ่นแก้ไข identity crisis และมีการพัฒนาอัตลักษณ์ที่มั่นคงได้ หากพัฒนาการในระยะนี้ล้มเหลว จะเกิดความสับสนในบทบาทและ ความสำเร็จของตนเองในสังคม (Role confusion) ขาดความเป็นตัวเอง ขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม อาจมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ เกรงอันตราย ใช้สารเสพติด และ Sullivan (1953) มีความเชื่อว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสำคัญกว่าสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจ บุคคลที่มีสุขภาพดีจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความเจ็บป่วยทางจิตเกิดจากการขาดทักษะในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล แต่ถ้าการขาดทักษะในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ที่มีสาเหตุมาจากความคิดที่คับข้องใจจนบุคคลนั้นก่อเกิดความรู้สึกวิตกกังวลเป็นความรู้สึกเจ็บปวดจากความรู้สึกที่ไม่ได้รับความมั่นคงปลอดภัย ไม่พึงพอใจ นำไปสู่การมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลไม่ดีนำไปสู่ความขัดแย้งกับบุคคลใกล้ชิด ได้แก่ บิดา มารดา พี่ น้อง และเพื่อน ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการเสพติดได้ในที่สุดของบุคคลนั้น

สรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง กลุ่มวัยรุ่นในช่วงวัยรุ่นตอนต้น มีอายุช่วงระหว่าง 12-15 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ และด้านความคิด เป็นช่วงวัยที่สำคัญอย่างยิ่งหรือเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ กำลังมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงผ่านจากวัยเด็กไปสู่วัยรุ่นผู้ใหญ่ เป็นวัยที่ต้องการความเป็นอิสระ ความสนุกสนาน ความท้าทาย ความตื่นเต้น ไม่ชอบกฎเกณฑ์ อยากรู้ อยากลองกล้าได้กล้าเสีย แต่ขาดความยั้งคิด ไตร่ตรองให้รอบคอบ มีโอกาสเสี่ยงพลาดพลั้งได้มากกว่ากลุ่มวัยอื่น ๆ

2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติด

พัชรินทร์ นินทจันทร์ และคณะ (2554) ได้อธิบายว่านักเรียนเป็นวัยวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยรุ่นเข้าสู่ผู้ใหญ่มีเปลี่ยนแปลงหลากหลายด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านอารมณ์ และด้านสติปัญญา เป็นวัยต้องการความสนุกสนาน ความตื่นเต้น ความท้าทาย ต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม อยากรู้อยากเห็นอยากลอง ขาดการยั้งคิดไตร่ตรองและการควบคุมตนเอง นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความเจริญทางเทคโนโลยีทำให้นักเรียนต้องปรับตัวกับสิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกส่งผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมอาจนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียน

นุชรีร์ย แสงสว่าง และบุศรา แสงสว่าง (2565) ได้ศึกษาพบว่าพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น ได้แก่ การใช้สารเสพติด การสูบบุหรี่ การดื่มแอลกอฮอล์ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การมีปัญหาด้านสุขภาพจิต และมีพฤติกรรมกลั่นแกล้ง ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้สอดคล้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นในต่างประเทศเช่นกัน

อรรณพ ภูอาษา (2564) ได้ศึกษาความชุกและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น อำเภอจอมพระ จังหวัดสุรินทร์ พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงการใช้สารเสพติดพบในเพศชาย มีพฤติกรรมการสูบบุหรี่ถึงร้อยละ 10.75 (95%CI; 8.24-13.70) และมีพฤติกรรมดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ร้อยละ 15.28 (95%CI; 12.32-18.63) อยู่ในช่วงอายุ 15-19 ปี และจะเริ่มลองสูบบุหรี่หรือดื่มสุราครั้งแรกเมื่ออายุ 12-14 ปี ในการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่ามีปัจจัยด้านครอบครัวที่มาเกี่ยวข้อง คือ บิดามารดามีพฤติกรรมการดื่มสุราเป็นสาเหตุของการดื่มสุราของวัยรุ่น อีกประการคืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีบุคคลในครอบครัวดื่มสุราซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการดื่มสุราตามบิดามารดาและนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดชนิดอื่นๆ ตามมาเช่นกัน และยังพบว่าพฤติกรรมเพื่อนสนิทที่มีการดื่มสุรามีผลต่อวัยรุ่นในการดื่มสุราเพื่อให้เหมือนเพื่อนและอยากให้เพื่อนยอมรับ ส่วนปัจจัยด้านชุมชนได้แก่ สัมพันธภาพกับเพื่อนบ้านไม่ดี การอาศัยอยู่ในชุมชนที่ไม่เข้มแข็ง จึงสามารถกล่าวโดยสรุปได้ว่า การที่มีบุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์สูงต่อการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น วัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวบ่อยมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น การมีเพื่อนใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น การที่วัยรุ่นไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนเป็นปัจจัยเสี่ยงในการทำให้วัยรุ่นใช้สารเสพติด และเพศชายอายุที่มากกว่าสามารถใช้ในการทำนายการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นได้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นเป็นวัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายด้านทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สังคม การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นนำไปสู่ความเสี่ยงทางพฤติกรรมที่หลากหลาย ได้แก่ การใช้สารเสพติด การใช้ความรุนแรง พฤติกรรมเสี่ยงด้านทางเพศ เป็นต้น พฤติกรรมเสี่ยงเป็นการกระทำให้เกิดผลเสียหรืออันตรายในระยะสั้นและระยะยาวต่อสุขภาพทั้งทางตรงและทางอ้อมแล้ว ส่งผลต่อการเกิดโรค พิการ จนถึงการเสียชีวิต (อาภาพร เภาวัฒนา และคณะ, 2560)

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการใช้สารเสพติด คือ การที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมใช้สารเสพติดเกิดจากมีความต้องการให้เหมือนเพื่อนเพื่อให้เกิดการยอมรับในกลุ่มเพื่อน หรือเกิดจากพฤติกรรมเลียนแบบจากบุคคลหรือมีความขัดแย้งกันในครอบครัวจึงมีการใช้สารเสพติด หรืออาศัยอยู่ในสังคมที่ใช้สารเสพติด โดยเริ่มต้นจากการดื่มสุราหรือสูบบุหรี่แล้วนำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติดชนิดอื่นๆตามมา

3. ความหมายของสารเสพติด

สารเสพติดให้โทษ หมายถึง สารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง (กองกฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2563)

สารเสพติดให้โทษแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

- ประเภท 1 หมายถึง สารเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน
- ประเภท 2 หมายถึง สารเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน โคคาอีน โคเคน ผีนายา
- ประเภท 3 หมายถึง สารเสพติดให้โทษที่มีลักษณะเป็นตำรับยา และมีสารเสพติดให้โทษในประเภท 2 ผสมอยู่ด้วย ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา
- ประเภท 4 หมายถึง สารเคมีที่ใช้ผลิตสารเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อาเซติด แอนไฮไดรด์ อาเซติลคลอไรด์
- ประเภท 5 หมายถึง สารเสพติดให้โทษไม่ได้อยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา พืชกระท่อม พืชฝิ่น และพืชเห็ดขี้ควาย

สารเสพติด หมายถึง สารเสพติดให้โทษ วัตถุออกฤทธิ์ สาระเหย สารเคมี พืช หรือวัตถุใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพหรือการรับสารเสพติดนำเข้าสู่ร่างกายโดยรู้ว่าเป็นสารเสพติดไม่ว่าด้วยวิธีใด ทำให้เกิดผลต่อร่างกายหรือจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มปริมาณการเสพ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มี

ความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรง และสุขภาพทั่วไปจะทรุดโทรม (พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด, 2564)

ประเภทของสารเสพติดให้โทษ

ประเภท 1 หมายถึง สารเสพติดให้โทษร้ายแรง เช่น เฮโรอีน ยาบ้า ไอซ์ ยาอี และ LSD

ประเภท 2 หมายถึง สารเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน เมทาโดน โคเคน โคเคอีน

ประเภท 3 หมายถึง สารเสพติดให้โทษที่เป็นตำรับยา เช่น ยาแก้ไอที่มีส่วนผสมของ โคเคอีน

ประเภท 4 หมายถึง สารเคมีที่ใช้ผลิตสารเสพติดให้โทษ เช่น อาเซติล แอนไฮโดรด์ อาเซติลคลอไรด์

ประเภท 5 หมายถึง สารเสพติดให้โทษอื่น เช่น พิษฝิ่น เห็ดขี้ควาย สารเสพติดที่ไม่ใช่สารเสพติด แต่ควบคุมตามกฎหมายอื่น ได้แก่

1) เหล้า เบียร์ ตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 และตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2551

2) บุหรี่ ยาสูบ ตามพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. 2509 และตามพระราชบัญญัติ ควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. 2560

สารเสพติดแบ่งตามลักษณะการออกฤทธิ์ (ประกาศิต ชัยรัตน์, 2560)

1) ออกฤทธิ์กดประสาท (Depressant) สารเสพติดกลุ่มนี้จะไปกดประสาท ส่วนกลางทำให้มีเมื่อย ง่วงซึม หดแรงแรง และยังไปกดประสาทการหายใจทำให้หายใจช้าลงจนถึงหยุดหายใจได้ เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน เซโคนัล เมทาโดน พาราซีโอด

2) ออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท (Stimulant) สารเสพติดกลุ่มนี้จะไปกระตุ้นประสาท ส่วนกลางทำให้ตื่นตัว กระวนกระวาย ไม่ง่วงนอน หากหมดฤทธิ์จะทำให้หมดแรงเพราะร่างกายไม่ได้ รับการพักผ่อน อาจเกิดตัวสั่น ตึงเครียด หดสติจนถึงเสียชีวิตได้ เช่น ใบกระท่อม โคเคอีน แอมเฟตามีน เมทแอมเฟตามีนหรือยาบ้า

3) ออกฤทธิ์หลอนประสาท (Hallucinogen) สารเสพติดกลุ่มนี้จะทำให้เกิดประสาท หลอน มองเห็นภาพผิดไปจากปกติ ประสาทสัมผัสทั้ง 5 เปลี่ยนไปจากปกติหรือมีปฏิกิริยาผิดปกติไป จากเดิม เช่น กัญชา แอลเอสดี ดีเอ็มที เอสทีพี

4) ออกฤทธิ์ผสมผสาน (Mixed) สารเสพติดกลุ่มนี้จะกดประสาทในช่วงเวลาหนึ่ง เมื่อมีการเสพสารเสพติดกลุ่มนี้เข้าไปอีกครั้งในปริมาณที่เพิ่มขึ้นหรือมากขึ้นจะกลายเป็นหลอนประสาท เช่น กัญชา

สารเสพติดแบ่งตามแหล่งกำเนิด

1) สารเสพติดที่ได้จากธรรมชาติ คือ พืชหรือพันธุ์ไม้บางชนิดที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น ฝิ่น กัญชา กระบือ โคเคน และการนำพืชเหล่านี้มาผ่านกระบวนการด้วยวิธีต่าง ๆ ทางเคมี เช่น ฝิ่นนำมาเป็น มอร์ฟิน เฮโรอิน เป็นต้น

2) สารเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ คือ สิ่งที่ได้มาจากการมวิธีทางเคมีแล้วนำมาใช้แทนสารเสพติดที่ได้มาจากรธรรมชาติ เช่น เมทาโดน เพกติน ไฟเซปตอน เป็นต้น

สรุปได้ว่า สารเสพติด หมายถึง วัตถุออกฤทธิ์ สารระเหย สารเคมี พืช หรือวัตถุใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกาย โดยผู้เสพรู้ว่าเป็นยาเสพติดไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม มีผลต่อร่างกายหรือจิตใจให้ผู้เสพนั่นเพิ่มปริมาณ เมื่อหยุดเสพมีอาการถอนยา ซึ่งสารเสพติดมีอยู่ 5 ประเภท ได้แก่ ประเภท 1 คือ สารเสพติดให้โทษร้ายแรง ประเภท 2 คือ สารเสพติดให้โทษทั่วไป ประเภท 3 คือ สารเสพติดให้โทษที่เป็นตำรับยาประเภท 4 คือ สารเคมีที่ใช้ผลิตสารเสพติดให้โทษ และประเภท 5 คือ สารเสพติดให้โทษอื่น และมีสารเสพติดที่ไม่ใช่ยาเสพติด ได้แก่ เหล้า เบียร์ บุหรี่ ยาสูบ

จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมทางด้านการใช้สารเสพติด หมายถึง การใช้สารเสพติดโดยนำเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม ทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ ต้องเพิ่มปริมาณการเสพ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีผลต่อสุขภาพทั่วไปทำให้ร่างกายและจิตใจทรุดโทรม เกิดจากความต้องการให้เหมือนเพื่อนเพื่อการยอมรับในกลุ่มเพื่อน เลียนแบบจากบุคคลในครอบครัวที่ใช้สารเสพติดหรืออาศัยอยู่ในชุมชนที่ใช้สารเสพติด ซึ่งเริ่มจากการดื่มสุราหรือสูบบุหรี่แล้วนำไปสู่การใช้สารเสพติดชนิดอื่น ๆ ตามมา เช่น เฮโรอิน ยาบ้า ไอซ์ ยาอี ฝิ่น กัญชา เป็นต้น

Nawi และคณะ (2021) ได้กล่าวว่า ปัญหาการใช้สารเสพติดของนักเรียนนั้นมีปัจจัยที่มาจากหลายอย่าง แต่ปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการใช้สารเสพติดของนักเรียนมี 3 ปัจจัยหลัก ดังนี้

1) ปัจจัยด้านส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ การเจ็บป่วยโรคทางจิตเวชและโรคร่วม ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย ปัญหาทางด้านพฤติกรรม ทักษะและการรับรู้ต่อสารเสพติด

2) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ปัจจัยก่อนคลอด ความคาดหวังของครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ การควบคุมอารมณ์ของมารดา ระดับการศึกษาของครอบครัว การใช้สารเสพติดในครอบครัว ทศนคติและการรับรู้ต่อสารเสพติดของครอบครัว

3) ปัจจัยด้านสังคมหรือชุมชน ได้แก่ การมีเพื่อนใช้สารเสพติด การเข้าสังคมแบบไม่มีโครงสร้าง ความเชื่อ ทศนคติและการรับรู้ของชุมชนที่มีต่อสารเสพติด

เอกรัตน์ หามนตรี (2561) ได้ศึกษาความสำเร็จของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดในจังหวัดอ่างทอง พบว่ามีเยาวชนที่อายุอยู่ระหว่าง 12-15 ปี มีแนวโน้มใช้สารเสพติดมากขึ้นโดยส่วนมากใช้ ยาบ้า กัญชา ยาไอซ์ เยาวชนส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่มีอาชีพรับจ้างและเกษตรกร มีการศึกษาน้อย โดยมีการศึกษาต่ำมีรายได้น้อย โดยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1) ปัจจัยด้านบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับตัวบุคคลนั้นไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลิกภาพ ความเครียด ความวิตกกังวล ภาวะซึมเศร้า การอยากรู้ อยากลอง การถูกชักจูง ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสารเสพติด และการไม่ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

2) ปัจจัยด้านครอบครัวเริ่มตั้งแต่การสั่งสอนอบรมเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัว ปัญหาต่าง ๆ ที่ครอบครัวกำลังเผชิญอยู่ การทะเลาะเบาะแว้งของครอบครัว การไม่มอบความรักความอบอุ่นซึ่งกันและกัน เศรษฐฐานะของครอบครัวยากจน ภาวะกดดันและความคาดหวังจากครอบครัว และครอบครัวมีสมาชิกใช้สารเสพติดในชีวิตประจำวัน

3) ปัจจัยด้านชุมชนเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่อยู่รอบตัวบุคคลซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม การลอกเลียนแบบอย่าง เช่น การมีเพื่อนใช้สารเสพติด ละแวกที่อยู่อาศัยมีผู้ค้าหรือผู้ติดยาเสพติด อาศัย และชุมชนมีการเพิกเฉยต่อปัญหาการใช้สารเสพติดในชุมชน

ไพโรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรिता ธีระวัฒน์สกุล (2562) ได้กล่าวว่า ปัจจัยเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของเด็กนักเรียน มี 3 ปัจจัย ดังนี้

1) ปัจจัยเสี่ยงด้านส่วนบุคคล พบว่า นักเรียนต้องการความตื่นเต้น ทำหาย อยากรู้ อยากลอง ภาวะทางด้านอารมณ์ ความหุนหัน ความใจร้อน และการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวหรือต่อต้านสังคม ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมลองใช้สารเสพติดเป็นเด็กนักเรียนที่มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์ที่ปั่นป่วน เปลี่ยนแปลงได้ง่าย มีความเครียดง่าย มีความหงุดหงิดง่าย มีความโกรธง่าย อารมณ์พวกเขาเหล่านี้อาจนำไปสู่พฤติกรรมก้าวร้าวหรือเกร มีผลทางด้านการเรียนและการใช้ชีวิต หากมีการควบคุมอารมณ์ไม่ดีพอ ในบางครั้งนักเรียนก็จะทำตามอารมณ์ของตนเอง ดังนั้น

สรุปได้ว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมอยากรู้อยากลอง มีภาวะอารมณ์ที่หุนหันใจร้อน มีพฤติกรรมก้าวร้าว อยู่ในช่วงระดับสูง นักเรียนกลุ่มนี้จะมีโอกาสเสี่ยงที่จะใช้สารเสพติด

2) ปัจจัยเสี่ยงด้านในครอบครัว พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีการจัดการที่บกพร่อง มีความขัดแย้งระหว่างบุคคลในครอบครัว และบิดามารดามีทัศนคติให้การยอมรับการใช้สารเสพติด ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า การมีความรับผิดชอบในครอบครัวจะทำให้ครอบครัวนั้นมีความสุข เพราะครอบครัวนั้นถือเป็นสถาบันรากฐานในการใช้ชีวิตที่พึ่งพาซึ่งกันและกัน หากบุคคลในครอบครัวมีความรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ของตนเอง ดูแลซึ่งกันและกัน เป็นที่ปรึกษาให้กันและกันเมื่อสมาชิกในครอบครัวมีปัญหา ก่อให้เกิดครอบครัวที่พึ่งพาอาศัยกันและเกิดความราบรื่นสงบสุข แต่ถ้าในทางกลับกันครอบครัวที่ไม่มีหลักไม่เป็นที่พึ่งให้กับสมาชิก เคว้งคว้าง นักเรียนไม่มีใครรับผิดชอบ ดูแลคอยอบรมสั่งสอนประกอบกับมีบุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติดส่งผลให้นักเรียนมีโอกาสเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด

3) ปัจจัยเสี่ยงด้านในโรงเรียน พบว่า นักเรียนที่เสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดจะมีผลการเรียนที่ล้มเหลวมากที่สุด ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า โรงเรียนถือเป็นสถาบันที่คอยอบรมสั่งสอนให้นักเรียนนั้นมีความรู้ความเข้าใจถึงพิษภัยอันตรายของการใช้สารเสพติด หากนักเรียนมีความเข้าใจรับรู้อันตรายจากการใช้สารเสพติดแล้วเชื่อว่าจะป้องกันการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนได้ และหากนักเรียนมีผลการเรียนที่ต่ำก็ส่งผลต่อโอกาสเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียน ตามหลักฐานเชิงประจักษ์พบว่า นักเรียนที่มีผลทางการเรียนต่ำกว่า 1.99 มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดแอมเฟตามีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4) ปัจจัยเสี่ยงด้านในชุมชน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเข้าถึงการใช้สารเสพติด บรรทัดฐานกฎหมายทางสังคมของชุมชน และความสัมพันธ์หรือความผูกพันกับเพื่อนบ้านต่ำ ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ชุมชนที่มีบุคคลเข้าออกในชุมชน หรือมีบุคคลที่มาอาศัยอยู่ชั่วคราวจำนวนมากมีผลต่อนักเรียนในการเพิ่มการเข้าถึงการใช้สารเสพติด ตามหลักฐานเชิงประจักษ์พบว่าสิ่งแวดล้อมของชุมชนและเพื่อนบ้านส่งผลต่อนักเรียนใช้สารเสพติดได้ เช่น ในชุมชนมีการขายสารเสพติด หรือมีบุคคลใช้สารเสพติดอาศัยอยู่ในชุมชน

Olashore และคณะ (2022) พบว่า การมีเพื่อนหรือผู้ปกครองหรือบุคคลในครอบครัวที่ใช้สารเสพติด และการที่นักเรียนมีความทุกข์ทรมานทางด้านจิตใจมีความสัมพันธ์ในการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ประวัติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดเช่นกัน

ธัญกร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้สารเสพติดของเยาวชนในจังหวัดปัตตานี พบว่า กลุ่มเยาวชนที่ใช้สารเสพติดส่วนใหญ่เป็นเพศชายช่วงอายุ 13-17 ปี การศึกษาส่วนใหญ่อยู่ชั้นมัธยมศึกษาและมีจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้เรียนหนังสืออาศัยอยู่กับมารดา ผลวิจัยพบปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้สารเสพติด 4 ปัจจัยดังนี้

1) ปัจจัยด้านครูผู้สอน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งทัศนคติด้านลบกับครูผู้สอนอาจนำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติด ซึ่งพบว่านักเรียนขาดเรียน หยุดเรียนกลางคัน และขาดความรับผิดชอบในการเรียน และยังพบอีกว่า นักเรียนหลังจากใช้สารเสพติดแล้วอาจเป็นผู้ใช้สารเสพติดอีกด้วย

2) ปัจจัยด้านสื่อ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งในยุคปัจจุบันนี้มีสื่อต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ และข้อมูลข่าวสารอื่นๆที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย สื่อบางประเภทมุ่งเพียงเร้าความสนใจ แสดงรูปภาพ วิดีโอที่ขัดต่อศีลธรรมอันดี หรือตัวละคร ดารา คนดังที่ยุ่งเกี่ยวกับสารเสพติดซึ่งสามารถนำไปสู่การลอกเลียนแบบตัวอย่างที่ไม่ดีจากสื่อต่าง ๆ

3) ปัจจัยด้านชุมชนที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งสังคมหรือชุมชนใดมีการแพร่ระบาดของสารเสพติด มีการเข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย รวมทั้งสิ่งแวดล้อมรอบข้างมีความสำคัญเป็นอันมากนั่นคือ หากชุมชนเป็นแหล่งที่มีความชุกของสารเสพติดผู้คนที่อาศัยอยู่มองเห็นว่าสารเสพติดเป็นเรื่องปกติส่งผลให้เยาวชนมีแนวโน้มสูงต่อประสบการณ์การเล่นแบบพฤติกรรมของคนในชุมชน ยิ่งบุคคลที่เคารพนับถือมีการใช้สารเสพติดยิ่งส่งผลต่อความเชื่อให้เกิดความอยากและตัดสินใจใช้สารเสพติดได้ในที่สุด

4) ปัจจัยด้านภายในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งเกิดจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้เมื่อถูกขัดใจ มีความคิดเป็นของตนเอง มีความอยากรู้อยากลอง ความคึกคะนอง ความเหงามความว้าเหว การเข้ากับเพื่อนกลุ่มใหม่ไม่ได้ เงินไม่พอในการใช้จ่ายการตัดสินใจที่ผิดพลาด และติดใจในฤทธิ์ของสารเสพติด

ผู้วิจัยสรุปปัจจัยหลักเป็น 2 ปัจจัยดังนี้

1) ปัจจัยภายใน ซึ่งเป็นสาเหตุเกิดจากตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ เพศ อายุ การเจ็บป่วยโรคทางจิตเวชและโรคร่วม ทัศนคติและการรับรู้ต่อสารเสพติด ความต้องการความตื่นเต้น ความท้าทาย ความอยากรู้อยากลอง ความหุนหัน ความใจร้อน ความคึกคะนอง มี

ความเครียดง่าย มีความหงุดหงิดง่าย มีความโกรธง่าย มีความทุกข์ทรมานทางด้านจิตใจ ความเหงา ความว้าเหว่ ส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้นำไปสู่พฤติกรรมการใช้สารเสพติดมี 4 องค์ประกอบ

ความรู้สึกแสวงหา เกิดจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการเป็นตัวของตัวเองสูง ชอบความเสี่ยงท้าทาย ทำให้มีความอยากรู้อยากลองจึงมีพฤติกรรมลองผิดลองถูกเมื่อถูกชักชวนขาดการยับยั้งชั่งใจจึงทำตามความต้องการของกลุ่มเพื่อนเพื่อต้องการให้กลุ่มเพื่อนยอมรับแล้วเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน ความรู้สึกแสวงหานี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ถึงร้อยละ 84

ความท้อแท้สิ้นหวัง เกิดจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นอยู่ระหว่างช่วงวัยเด็กเปลี่ยนผ่านไปสู่ผู้ใหญ่อาจทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในตนเอง การพยายามปรับตัวเข้าสู่สังคมหากไม่สามารถเปลี่ยนผ่านหรือปรับตัวได้ในช่วงนี้ ความท้อแท้สิ้นหวังนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ถึงร้อยละ 71

ความหุนหันพลันแล่น เกิดจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นมีความคิดว่าการลองใช้สารเสพติดเพียงแค่ครั้งเดียวไม่เป็นอันตรายต่อตนเอง และไม่สามารถทำให้นักเรียนติดสารเสพติดได้ อยากเลิกใช้สารเสพติดเวลาใดก็สามารถกระทำได้ ขาดการคิดอย่างรอบคอบ ไม่คำนึงถึงอนาคตของตนเอง ความหุนหันพลันแล่นนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ถึงร้อยละ 63

การไวต่อความวิตกกังวล เกิดจากที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นมีการใช้ชีวิตในช่วงนี้มีทั้งการเปลี่ยนแปลงในตนเองและสังคม ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกตึงเครียด มีการแข่งขัน ความไม่สบายใจ การปรับตัวไม่ได้ การควบคุมตนเองไม่ได้ การไวต่อความวิตกกังวลนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ถึงร้อยละ 46 (ชยาภรณ์ กองสมบัติ, 2561)

2) ปัจจัยภายนอก ซึ่งเป็นสาเหตุเกิดจากสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ ความคาดหวังของครอบครัว ความกดดันจากครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดูความเอาใจใส่ ขาดความรักความอบอุ่น การควบคุมอารมณ์ของมารดา การทะเลาะเบาะแว้ง ระดับการศึกษาของครอบครัว การใช้สารเสพติดในครอบครัว ครอบครัวแตกแยก ครอบครัวยากจน ทศคติและการรับรู้ต่อสารเสพติดของครอบครัว การมีเพื่อนใช้สารเสพติด ความเชื่อทัศนคติและการรับรู้ของชุมชนที่มีต่อสารเสพติด กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด ผู้ติดยาเสพติด ผู้ค้าหรือผู้เกี่ยวข้องกับสารเสพติด

ติดอาศัยอยู่ในชุมชน ชุมชนเพิกเฉยกับการใช้สารเสพติดในชุมชน ไม่ได้รับการเอาใจใส่ถูกดูต่ำทำให้ อับอายหรือถูกลงโทษจากครูผู้สอน สิ่งเหล่านี้ส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือการ แสดงออกพฤติกรรมทางลบ ไม่เชื่อฟังคำตักเตือนแล้วทำให้เกิดทัศนคติทางลบนำไปสู่พฤติกรรมใช้ สารเสพติด

ปัจจัยปกป้องพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียนมี 5 ปัจจัยหลัก (Woods et al., 2022) ดังนี้

- 1) ปัจจัยปกป้องด้านบุคคล ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความเชื่อหรือทัศนคติ เกี่ยวกับผลกระทบหรืออันตรายจากการพฤติกรรมการกระทำผิด การมองโลกในแง่ดี การมีความหวัง หรือเป้าหมายในอนาคต
- 2) ปัจจัยปกป้องด้านครอบครัว ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่ ความอบอุ่น การสนับสนุน โครงสร้าง บทบาท การสื่อสาร การยอมรับ การได้อยู่ในครอบครัวที่ดี อาศัยอยู่กับบิดามารดาปู่ย่า ตายาย
- 3) ปัจจัยปกป้องด้านเพื่อน ได้แก่ การมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่ยอมรับการใช้สารเสพติด การยอมรับ จากกลุ่มเพื่อน การรับรู้ ทัศนคติที่มีต่อสารเสพติดในเชิงลบ
- 4) ปัจจัยปกป้องด้านสังคมหรือชุมชน ได้แก่ ความรู้ ทัศนคติ ความเชื่อที่มีต่อสารเสพติดใน เชิงลบ
- 5) ปัจจัยปกป้องด้านโรงเรียน ได้แก่ ความผูกพัน ทัศนคติ ทรัพยากรที่มากพอของโรงเรียน การเข้าร่วมทำกิจกรรมทั้งในและนอกโรงเรียนร่วมกับคณะครู

พลณกร ราชแก้ว (2564) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันการใช้สารเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา คือ ด้านความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวโดยครอบครัวไม่ดำเนิน นักเรียนหากมีการกระทำที่ไม่ดีหรือให้กำลังใจกับนักเรียนเสมอ และด้านการควบคุมตนเองของ นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเอง ไม่ไปเที่ยวในสถานที่ที่มีข่าวเกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติด

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การควบคุมตนเองตามแนวคิดของ Tangney และคณะ (2004) ในการควบคุมตนเองเป็น ความสามารถของบุคคลที่จะเอาชนะ หรือยับยั้งพฤติกรรมที่มีแนวโน้มเสี่ยงไปทางที่ไม่พึงปรารถนา หรือระงับการแสดงออกจากสิ่งกระตุ้นที่บุคคลได้รับ ซึ่งการควบคุมตนเองประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การศึกษาของธันยากร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) พบว่าปัจจัยด้านครูผู้สอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($\rho=.71$) กล่าวคือ หากเยาวชนไม่ได้รับการเอาใจใส่ ถูกดุด่าทำให้อับอาย หรือถูกลงโทษจากครูผู้สอนส่งผลทำให้เยาวชนเกิดพฤติกรรมต่อต้านไม่เชื่อฟังคำตักเตือนทำให้เกิดทัศนคติทางลบกับครูผู้สอนแล้วนำไปสู่พฤติกรรมใช้สารเสพติด เยาวชนขาดเรียน เรียนไม่จบ และขาดความรับผิดชอบ และการศึกษาของไพโรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรिता ธีระวัฒน์สกุล (2562) พบว่านักเรียนที่เสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดจะมีผลการเรียนที่ต่ำตามหลักฐานเชิงประจักษ์พบว่านักเรียนที่มีผลทางการเรียนต่ำกว่า 1.99 มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดแอมเฟตามีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการศึกษาของอรรธรณ วรอรุณ และคณะ (2560) พบว่าการรับรู้กฎระเบียบเรื่องบุหรี่ของโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรทำนายการควบคุมตนเองในพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<.05$) โดยสามารถร่วมทำนายการควบคุมตนเองในพฤติกรรมสูบบุหรี่ได้ถึงร้อยละ 52 ($R^2 = 0.523$, $R^2 \text{ Adjusted} = 0.517$) และพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีความสามารถในการควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ .127 เท่า ($\text{Beta} = .127$ $p\text{-value} = .001$)

2) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การศึกษาของธันยากร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) พบว่าปัจจัยด้านชุมชนที่อยู่อาศัยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($\rho=.75$) กล่าวคือ ชุมชนใดมีการแพร่ระบาดของสารเสพติด มีการเข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย ชุมชนเป็นแหล่งที่มีความชุกของสารเสพติดผู้คนที่อาศัยอยู่มองเห็นว่าสารเสพติดเป็นเรื่องปกติส่งผลต่อความคิดความเชื่อทำให้เกิดความอยาก และตัดสินใจใช้สารเสพติดในที่สุด และการศึกษาของอรรธรณ วรอรุณ และคณะ (2560) พบว่าอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองในพฤติกรรมการสูบบุหรี่ กล่าวคือ นักเรียนที่ไม่สูบบุหรี่จะมีเพื่อนที่ไม่สูบบุหรี่มีความสามารถควบคุมตนเองได้ดีกว่าเพื่อนที่มีเพื่อนสูบบุหรี่ .395 เท่า ($\text{Beta} = .395$ $p\text{-value} = .000$)

3) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การศึกษาของสุธาทิพย์ กลีบบัว และคณะ (2562) พบว่าบุคลิกภาพแบบมั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านหุ่นหันพลันแล่น ($R = -.370$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกับการควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์ ($R = -.204$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพบว่าเยาวชนที่มีบุคลิกภาพแบบมั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองต่ำในทิศทางลบ ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Leimberg &

Lehmann (2022) พบว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติด นอกจากนี้ Watts & Iratzoqui (2019) พบว่าการควบคุมตนเองของนักเรียนในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การศึกษาของวราภรณ์ มั่งคั่ง และคณะ (2559) พบว่าความขัดแย้งในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($R = .287$ $p < .01$) และความขัดแย้งในครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว สามารถร่วมทำนายการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นได้ร้อยละ 13.30 ($R^2 = .133$, R^2 Adjusted = .081)

5) การควบคุมด้วยจริยธรรม การศึกษาของสุรชาติพิทย์ กลีบบัว และคณะ (2562) พบว่าบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองในด้านหุ่นหันพลันแล่น ($R = -.235$) ด้านชอบงานสบาย ($R = -.307$) ด้านการชอบใช้อารมณ์ ($R = -.317$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ($R = -.235$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกส่งผลต่อการควบคุมตนเองต่ำในทิศทางลบ ($B = -.382$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถร่วมทำนายการควบคุมตนเองต่ำได้ร้อยละ 24.2 ($R^2 = 0.282$, R^2 Adjusted = 0.242) การที่นักเรียนมีการควบคุมตนเองในระดับต่ำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการใช้สารเสพติด (Leimberg & Lehmann, 2022) และการควบคุมตนเองของนักเรียนในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Watts & Iratzoqui, 2019)

ผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีทั้งปัจจัยภายในและภายนอกของนักเรียน ส่วนปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนรู้ การศึกษาของผู้ปกครอง ความขัดแย้งในครอบครัว บุคคลในครอบครัว ใช้สารเสพติด และมีกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติด แต่ถ้าหากต้องการลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นนั้นต้องเริ่มจากการส่งเสริมการป้องกันโดยพัฒนาความสามารถในการควบคุมตนเองเพื่อลดการนำไปสู่การเสพยาเสพติดและการกระทำผิดอื่นๆ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบศึกษาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive Correlation Research) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยแบบศึกษาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive Correlation Research) เพื่อศึกษาอิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นตัวแปรที่ทำการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่

ตัวแปรอิสระ คือ การควบคุมตนเอง วัดได้โดยใช้เครื่องมือแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา พัฒนาขึ้นโดยหทัยชนก พันพงศ์ (2555) ใช้แนวคิดของ Tangney และคณะ (2004) ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน 2) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น 3) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ 4) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล 5) การควบคุมด้วยจริยธรรม

ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด วัดได้โดยใช้เครื่องมือแบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่พัฒนาโดยชยาภรณ์ กองสมบัติ (2561) ใช้แนวคิดของ Conrod และ Woicik (2002) ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง 2) ด้านการไวต่อความวิตกกังวล 3) ด้านความหุนหันพลันแล่น 4) ด้านความรู้สึกแสวงหา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ในเขตอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา ซึ่งโรงเรียนมัธยมศึกษาจำนวน 2 แห่ง มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รวมกันจำนวน 485 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ทั้งเพศหญิงและเพศชายที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี โดยกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ดังนี้

2.1 เกณฑ์การคัดเข้ากลุ่มตัวอย่าง (Inclusion Criteria)

2.1.1 นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2566

2.1.2 เพศหญิงและเพศชาย มีอายุระหว่าง 12-15 ปี

2.1.3 ยินดีเข้าร่วมโครงการวิจัยและผู้ปกครองอนุญาต

2.2 เกณฑ์การคัดออกกลุ่มตัวอย่าง (Exclusion Criteria)

2.2.1 นักเรียนย้าย ลาออก ป่วย ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ในวันตอบแบบสอบถาม

2.2.2 นักเรียนไม่มาเรียนในวันกำหนดตอบแบบสอบถาม

3. ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้คัดกลุ่มตัวอย่างจากประชากรทั้งหมดโดยใช้เกณฑ์คัดเข้าตามที่กำหนดไว้มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากจำนวนประชากรอยู่ในปริมาณที่สามารถเก็บได้และมีความแม่นยำสูง ซึ่งการสุ่มตัวอย่างอาจนำไปสู่ความคลาดเคลื่อน และอีกประการที่สำคัญการเก็บข้อมูลในนักเรียนทั้งหมดเพื่อลดความรู้สึกไม่เท่าเทียมกันและลดทัศนคติที่ไม่ดีกับกลุ่มนักเรียนที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลได้จำนวน 371 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี ในโรงเรียนประจำตำบลและประจำอำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา โรงเรียนแห่งที่ 1 ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในวันที่ตอบแบบสอบถามได้จำนวน 65 คน (ขาดเรียนจำนวน 39 คน คัดออกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน และไม่ยินยอมจำนวน 14 คน) โรงเรียนแห่งที่ 2 ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในวันที่ตอบแบบสอบถามได้จำนวน 49 คน (ขาดเรียนจำนวน 19 คน คัดออกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน และไม่ยินยอมจำนวน 20 คน) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนประชากรนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 2 แห่ง

โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (คน)
โรงเรียนแห่งที่ 1	304	239
โรงเรียนแห่งที่ 2	181	132
รวม	485	371

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบไปด้วยเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลดังนี้ (ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องมือเป็นที่เรียบร้อยแล้วตามเอกสารแนบท้ายในภาคผนวก)

4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

4.1.1 แบบสอบถามทั่วไป โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามมาจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง สถานภาพของบิดามารดา ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย ผลการเรียนรู้ บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด

4.1.2 แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา พัฒนาขึ้นโดย หทัยชนก พันพงศ์ (2555) ซึ่งเป็นปริญญาานิพนธ์เรื่องการพัฒนาแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน ตามกรอบแนวคิดของ Tangney และคณะ (2004) คือ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม จำนวน 66 ข้อ แบบสอบถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (Likert scale) โดยมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ 1- 5 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) อยู่ระหว่าง 4.794- 20.897 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.943 โดยมีการคิดคะแนนดังนี้

จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด
ค่อนข้างจริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนมาก
เป็นบางครั้ง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนน้อย
ไม่จริง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนน้อยที่สุด

หมายเหตุ ข้อความทางลบให้คะแนน 5, 4, 3, 2, 1 และข้อความทางบวกให้คะแนน 1, 2, 3, 4, 5

การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.51 – 5.00	ความหมาย	มีการควบคุมตนเองในระดับดีมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 – 4.50	ความหมาย	มีการควบคุมตนเองในระดับดี
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.50	ความหมาย	มีการควบคุมตนเองในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.51 – 2.50	ความหมาย	มีการควบคุมตนเองในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.50	ความหมาย	มีการควบคุมตนเองในระดับน้อยที่สุด

4.1.3 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

พัฒนาขึ้นโดย (ชยาภรณ์ กองสมบัติ, 2561) ซึ่งเป็นปริญญานิพนธ์เรื่องการพัฒนาคู่มือป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดสำหรับครูแนะแนว เป็นข้อคำถามให้นักเรียนเป็นผู้ตอบด้วยตนเองตามความรู้สึกของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน โดยใช้แนวคิดของ Conrod และ Woicik ปี 2002 ดังนี้ ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง (Hopelessness) มีจำนวน 11 ข้อ ด้านการไวต่อความวิตกกังวล (Anxiety Sensitivity) มีจำนวน 10 ข้อ ด้านความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity) มีจำนวน 9 ข้อ ด้านความรู้สึกแสวงหา (Sensation Seeking) มีจำนวน 9 ข้อ รวมมีข้อคำถามทั้งสิ้นจำนวน 39 ข้อ แบบสอบถามเป็นแบบมาตรประมาณค่า (Likert scale) โดยมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ 1- 4 คะแนน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.840 ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.66-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20-0.72 โดยมีการคิดคะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึก ของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึก ของนักเรียนมาก
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึก ของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึก ของนักเรียนน้อยที่สุด

หมายเหตุ ข้อความทางบวกให้คะแนน 4, 3, 2, 1 และข้อความทางลบให้คะแนน 1, 2, 3, 4
การแปลความหมายคะแนน

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-1.49	ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด ในระดับสูงมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50-2.49	ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด ในระดับสูง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50-3.49	ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50-4.00	ความหมาย มีความเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติด ในระดับน้อยที่สุด

5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำเครื่องมือไปหาความเชื่อมั่นในนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ในพื้นที่อำเภอข้างเคียง แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปคำนวณหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือ โดยการทดสอบหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ใช้เกณฑ์ค่าที่ยอมรับในเครื่องมือ คือ 0.70 ขึ้นไป โดยแบบสอบถามแต่ละฉบับมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงดัชนีความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability) (n=30)

แบบสอบถาม	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค
แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา	0.89
แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น	0.72

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

โครงร่างวิทยานิพนธ์ได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เลขที่ 355-298/2566 เมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2566 เมื่อได้รับรองจริยธรรมการวิจัยในคนแล้วผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

6.1 ผู้วิจัยทำหนังสือยื่นต่อผู้อำนวยการโรงเรียนแต่ละโรงเรียนเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล

6.2 หลังจากได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการโรงเรียนแล้ว ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องและพบนักเรียนเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และสิทธิของกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย โดยให้มีระยะเวลาในการตัดสินใจได้อย่างอิสระภายใน 1 สัปดาห์ก่อนถึงวันนัด รวมทั้งขอให้นักเรียนนำเอกสารชี้แจงพร้อมเอกสารขออนุญาตผู้ปกครอง และให้ผู้ปกครองลงนามยินยอมอนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้

6.3 ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพกับกลุ่มตัวอย่างโดยการแนะนำตัวเอง อธิบายวัตถุประสงค์การวิจัย รายละเอียดของโครงการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงสิทธิในการตอบรับหรือปฏิเสธในการเข้าร่วมการวิจัยจะไม่กระทบนักเรียนแต่อย่างใด ข้อมูลที่ได้มาถือเป็นความลับ นำมาใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เท่านั้นโดยการนำเสนอเป็นภาพรวม

6.4 ผู้วิจัยอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจนเกิดความเข้าใจ และให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามทั้งหมดด้วยเองโดยแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วน 1) แบบสอบถามทั่วไป 2) แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 3) แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

6.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบสอบถามสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 3 ส่วน

6.6 หลังจากนักเรียนทำแบบสอบถามเสร็จผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล

6.7 การจัดเก็บข้อมูลผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการเก็บแบบสอบถามข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างโดยแยกหนึ่งสัปดาห์ก่อนยื่นมอบกับเครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลออกจากกันเพื่อป้องกันการทราบถึงตัวบุคคล

7. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

7.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistic) ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

7.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดกับการควบคุมตนเองด้วยการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

7.3 วิเคราะห์อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอย (Multiple Regressions)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนทั้งหมด 114 ข้อ ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2566 ภายหลังเสร็จสิ้นการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบการแจกแจงข้อมูล วิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการศึกษาด้วยการบรรยายประกอบตาราง ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย ผลการเรียน บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด และความขัดแย้งในครอบครัว

ตอนที่ 2 คะแนนเฉลี่ยการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม

ตอนที่ 3 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง ด้านการไวต่อความวิตกกังวล ด้านความหุนหันพลันแล่น และด้านความรู้สึกแสวงหา

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 5 องค์ประกอบต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 5 ความสามารถในการควบคุมตนเองในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

พจนัน ปณ จิตโต ชีเว

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวน 371 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 58.80 อายุเฉลี่ย 13.75 ปี ($SD = 0.92$) กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 38.80 มีผลการเรียนอยู่ระหว่าง 3.00-3.49 ร้อยละ 30.20 บิดามีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาร้อยละ 35.30 มารดามีการศึกษาจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 33.70 ผู้ปกครองมีการศึกษาจบชั้นประถมศึกษาร้อยละ 40.70 สถานภาพสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 62.00 มีบุคคลในครอบครัวทำร้ายร่างกายร้อยละ 27.80 เป็นครอบครัวที่ใช้สารเสพติดร้อยละ 50.90 มีกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติดร้อยละ 41.50 มีความขัดแย้งในครอบครัวร้อยละ 42 สารเสพติดที่ใช้มากที่สุดในการครอบครัว คือ บุหรี่ ร้อยละ 37.50 และกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติดมากที่สุด คือ บุหรี่ ร้อยละ 32.60 ดังแสดงในตารางที่ 3-6

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามเพศ อายุ และ กำลังศึกษา

	ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	153	41.20
	หญิง	218	58.80
อายุ	12 ปี	33	8.90
	13 ปี	115	31.00
	14 ปี	134	36.10
	15 ปี	89	24.00
	Mean=13.75, SD=0.92 Min=12, Max=15		
กำลังศึกษา	มัธยมศึกษาปีที่ 1	114	30.70
	มัธยมศึกษาปีที่ 2	144	38.80
	มัธยมศึกษาปีที่ 3	113	30.50

ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกผลการศึกษา (เกรดเฉลี่ย) ระดับการศึกษาของบิดามารดาและผู้ปกครอง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
ผลการศึกษา (เกรดเฉลี่ย)		
ต่ำกว่า 1.00	2	0.50
1.00-1.49	8	2.20
1.50-1.99	34	9.20
2.00-2.49	52	14.00
2.50-2.99	107	28.80
3.00-3.49	112	30.20
มากกว่า 3.50	56	15.10
Mean=2.84, SD=0.64 Min=1.00, Max=4.00		
ระดับการศึกษาของบิดา		
ประถมศึกษา	131	35.30
มัธยมศึกษาตอนต้น	99	26.70
มัธยมศึกษาตอนปลาย	121	32.60
อนุปริญญา	6	1.60
ปริญญาตรี	14	3.80
ระดับการศึกษาของมารดา		
ไม่ได้เรียน	1	0.30
ประถมศึกษา	112	30.20
มัธยมศึกษาตอนต้น	113	30.50
มัธยมศึกษาตอนปลาย	125	33.70
อนุปริญญา	9	2.40
ปริญญาตรี	9	2.40
ปริญญาโท	2	0.50
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (ที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย)		
ประถมศึกษา	151	40.70
มัธยมศึกษาตอนต้น	84	22.60
มัธยมศึกษาตอนปลาย	120	32.30

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
อนุปริญญา	4	1.10
ปริญญาตรี	11	3.00
ปริญญาโท	1	0.30

ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกสถานภาพของบิดามารดา ประวัติการถูกทำร้ายร่างกายบุคคลที่ทำร้ายร่างกาย บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด ความขัดแย้งในครอบครัว ความถี่ความขัดแย้งในครอบครัว

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	230	62.00
หย่าร้าง	114	30.70
หม้าย	16	4.30
แยกกันอยู่	11	3.00
ประวัติการถูกทำร้ายร่างกาย		
ไม่มี	248	66.80
มี	123	33.20
บุคคลที่ทำร้ายร่างกาย		
เป็นบุคคลในครอบครัว	103	27.80
เป็นบุคคลนอกครอบครัว	17	4.60
ทั้งบุคคลในและนอกครอบครัว	3	1.10
บุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติด		
ไม่ใช่	182	49.10
ใช่	189	50.90
กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด		
ไม่ใช่	217	58.50
ใช่	154	41.50
ความขัดแย้งในครอบครัว		
ไม่มี	215	58.00
มี	156	42.00

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (n=371)	ร้อยละ
ความถี่ความขัดแย้งในครอบครัว		
ทุกวัน	26	7.00
5-6 วันต่อสัปดาห์	12	3.20
3-4 วันต่อสัปดาห์	30	8.10
1-2 วันต่อสัปดาห์	80	23.70

ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกสารเสพติดที่ใช้ในครอบครัว และสารเสพติดที่ใช้ในกลุ่มเพื่อน (ตอบได้มากกว่า 1 ชนิด)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สารเสพติดที่ใช้ในครอบครัว		
บุหรี่	139	37.50
สุรา	123	33.20
เปียร์	114	30.70
สาโท	11	3.00
กัญชา	24	6.50
กระท่อม	36	9.70
ยาบ้า	6	1.60
สารเสพติดที่ใช้ในกลุ่มเพื่อน		
บุหรี่	121	32.60
สุรา	94	25.30
เปียร์	94	25.30
สาโท	4	1.10
กัญชา	79	21.30
กระท่อม	117	31.50
ยาบ้า	13	3.50
กาว	11	3.00

ตอนที่ 2 คะแนนเฉลี่ยการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในการศึกษาครั้งนี้พบว่า การควบคุมตนเองของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีการควบคุมตนเองในระดับดี ($\bar{X}=3.70$, $SD=0.48$) เมื่อวิเคราะห์การควบคุมตนเองทั้ง 5 ด้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยรายด้านในการควบคุมตนเองในระดับดี คือ การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น ($\bar{X}=4.03$, $SD=0.72$) การควบคุมด้วยจริยธรรม ($\bar{X}=4.01$, $SD=0.70$) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ($\bar{X}=3.57$, $SD=0.67$) และการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}=3.51$, $SD=0.66$) ในการควบคุมตนเองในระดับปานกลาง คือ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ ($\bar{X}=3.38$, $SD=0.58$) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามรายด้านและในภาพรวมของการควบคุมตนเอง ($n=371$)

การควบคุมตนเอง	Min	Max	$\bar{X}$	SD	ระดับ
การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน	1.13	5.00	3.51	0.66	ดี
การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น	1.71	5.00	4.03	0.72	ดี
การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์	1.73	4.92	3.38	0.58	ปานกลาง
การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	1.33	4.75	3.57	0.67	ดี
การควบคุมด้วยจริยธรรม	1.67	5.00	4.01	0.70	ดี
การควบคุมตนเองในภาพรวม	1.94	4.78	3.70	0.48	ดี

พหุ ประสิทธิภาพ

ตอนที่ 3 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง ด้านการไวต่อความวิตกกังวล ด้านความหุนหันพลันแล่น และด้านความรู้สึกแสวงหา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในการศึกษาครั้งนี้พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของกลุ่มตัวอย่างโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.60$, $SD=0.28$) เมื่อวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดทั้ง 4 ด้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าคะแนนเฉลี่ยรายด้านในพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดในระดับสูง คือ ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง ($\bar{X}=2.86$, $SD=0.41$) ด้านความรู้สึกแสวงหา ($\bar{X}=2.79$, $SD=0.34$) และด้านความหุนหันพลันแล่น ($\bar{X}=2.53$, $SD=0.43$) ในพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดในระดับน้อย คือ ด้านการไวต่อความวิตกกังวล ($\bar{X}=2.22$, $SD=0.46$) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงค่าพิสัย ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จำแนกตามรายด้านและในภาพรวมของ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด ($n=371$)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด	Min	Max	$\bar{X}$	SD	ระดับ
ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง	1.64	4.00	2.86	0.41	สูง
ด้านการไวต่อความวิตกกังวล	1.00	3.70	2.22	0.46	น้อย
ด้านความหุนหันพลันแล่น	1.11	4.00	2.53	0.43	สูง
ด้านความรู้สึกแสวงหา	1.89	3.78	2.79	0.34	สูง
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดในภาพรวม	1.84	3.63	2.60	0.28	สูง

พหุ ประถมศึกษา

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 5 องค์ประกอบต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลที่ได้จากการวิจัยโดยใช้สถิติ Kolmogorov-Smirnov Test พบว่าชุดข้อมูล significant ในทุกตัวแปร มีการแจกแจงข้อมูลแบบไม่ปกติ (Non Normal Distribution) เพื่อให้ได้ชุดข้อมูลที่สมบูรณ์และสามารถเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการทำนายแบบ Parametric Statistic ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการ Univariate outlier ชุดข้อมูลโดยใช้หลักการที่ว่าค่าคะแนนที่อยู่นอกขอบเขตของ $\text{Mean} \pm 3\text{SD}$ จะเป็นข้อมูลที่ไม่ปกติ (outlier) กับทุกตัวแปรแล้วนำข้อมูลที่มีค่าออกจากเกณฑ์ออกจากชุดข้อมูล (Ghasemi & Zahediasl, 2012 ; Mishra et al., 2019) จากนั้นดำเนินการหาชุดข้อมูลที่เป็น Multivariate Outlier ในชุดข้อมูลที่เหลือโดยคำนวณจากค่า Mahalanobis Distance (Ghorbani Hamid, 2019) และนำข้อมูลที่มีค่าอยู่นอกเกณฑ์อ้างอิงที่ยอมรับได้ของสถิติออก เมื่อผู้วิจัยจัดการกับชุดข้อมูลทั้ง 2 วิธีที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า มีชุดข้อมูลที่คงเหลือจำนวน 365 ราย แล้วนำชุดข้อมูลไปทดสอบการกระจายของข้อมูลอีกครั้งพบว่าค่า Skewness Index น้อยกว่า 3 และค่า Kurtosis Index น้อยกว่า 10 ทุกตัวแปร (Kline, 2011) ในการวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 300 ราย จึงสรุปได้ว่าชุดข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution) (Hair et al., 2019) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติแบบ Parametric Statistic วิเคราะห์ข้อมูลในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาคือ ใช้สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่มีความสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) โดยวิเคราะห์ตัวแปรอิสระด้วยค่า Variance Inflation Factor (VIF) มีค่า VIF น้อยกว่า 10 ทุกตัวแปรอิสระ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรอิสระทุกตัวไม่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้หาค่าความคาดเคลื่อนแต่ละค่าเป็นอิสระต่อกัน ซึ่งใช้วิธีการตรวจสอบพิจารณาจากค่าสถิติ Durbin-Watson โดยถ้าค่า Durbin-Watson มีค่าเข้าใกล้ 2 กล่าวได้ว่าค่าความคาดเคลื่อนมีความเป็นอิสระกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่า Durbin-Watson มีค่าเท่ากับ 1.898 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรอิสระที่นำมาใช้ในการทดสอบไม่มีความสัมพันธ์ภายในตัวเอง จึงสามารถนำตัวแปรอิสระเข้าสู่สมการเพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด แล้วดำเนินการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดด้วยการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ แบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Coefficient) พบว่า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบการแจกแจงของข้อมูลที่ได้จากการวิจัยโดยใช้สถิติ Kolmogorov-Smirnov Test พบว่าชุดข้อมูล significant ในทุกตัวแปร มีการแจกแจงข้อมูลแบบไม่ปกติ (Non Normal Distribution) เพื่อให้ได้ชุดข้อมูลที่สมบูรณ์และสามารถเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นในการทำนายแบบ Parametric Statistic ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการ Univariate outlier ชุดข้อมูลโดยใช้หลักการที่ว่าค่าคะแนนที่อยู่นอกขอบเขตของ $\text{Mean} \pm 3\text{SD}$ จะเป็นข้อมูลที่ไม่ปกติ (outlier) กับทุกตัวแปรแล้วนำข้อมูลที่มีค่าอยู่นอกจากเกณฑ์ออกจากชุดข้อมูล (Ghasemi & Zahediasl, 2012 ; Mishra et al., 2019) จากนั้นดำเนินการหาชุดข้อมูลที่เป็น Multivariate Outlier ในชุดข้อมูลที่เหลือโดยคำนวณจากค่า Mahalanobis Distance (Ghorbani Hamid, 2019) และนำข้อมูลที่มีค่าอยู่นอกเกณฑ์อ้างอิงที่ยอมรับได้ของสถิติออก เมื่อผู้วิจัยจัดการกับชุดข้อมูล ทั้ง 2 วิธีที่กล่าวมาข้างต้นพบว่า มีชุดข้อมูลที่คงเหลือจำนวน 365 ราย แล้วนำชุดข้อมูลไปทดสอบการกระจายของข้อมูลอีกครั้งพบว่าค่า Skewness Index น้อยกว่า 3 และค่า Kurtosis Index น้อยกว่า 10 ทุกตัวแปร (Kline, 2011) ในการวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 300 ราย จึงสรุปได้ว่าชุดข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ (Normal Distribution) (Hair et al., 2019) ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติแบบ Parametric Statistic วิเคราะห์ข้อมูลในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาคือ ใช้สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) และสถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวไม่มีความสัมพันธ์กัน (Multicollinearity) โดยวิเคราะห์ตัวแปรอิสระด้วยค่า Variance Inflation Factor (VIF) มีค่า VIF น้อยกว่า 10 ทุกตัวแปรอิสระ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรอิสระทุกตัวไม่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้หาค่าความคลาดเคลื่อนแต่ละค่าเป็นอิสระต่อกัน ซึ่งใช้วิธีการตรวจสอบพิจารณาจากค่าสถิติ Durbin-Watson โดยถ้าค่า Durbin-Watson มีค่าเข้าใกล้ 2 กล่าวได้ว่าค่าความคลาดเคลื่อนมีความเป็นอิสระกัน จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าค่า Durbin-Watson มีค่าเท่ากับ 1.795 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าตัวแปรอิสระที่นำมาใช้ในการทดสอบไม่มีความสัมพันธ์ภายในตัวเอง จึงสามารถนำตัวแปรอิสระเข้าสู่สมการเพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดติดยา และทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์การควบคุมตนเองทั้ง 5 องค์ประกอบ คือ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และด้านจริยธรรมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดติดยาโดยใช้สถิติสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient) พบว่า

การควบคุมตนเองในภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด (r=.483, p-value<.001) เมื่อแยกองค์ประกอบการควบคุมตนเองในแต่ละด้านมีความสัมพันธ์ ดังนี้ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน (r=.354 p-value<.01) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น (r=.267, p-value<.01) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ (r=.431 p-value<.01) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (r=.429 p-value<.01) และการควบคุมด้วยจริยธรรม (r=.267 p-value<.01) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงความสัมพันธ์ของการควบคุมตนเอง (การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม) กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (n=365)

ตัวแปร	1	2	3	4	5	6
1 การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน	1					
2 การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น	.459**	1				
3 การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์	.112**	.320**	1			
4 การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	.242**	.389**	.630**	1		
5 การควบคุมด้วยจริยธรรม	.536**	.585**	.202**	.382**	1	
6 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด	.354**	.267**	.431**	.429**	.267**	1
การควบคุมตนเองในภาพรวม	r=.483**		p-value<.001			

** p-value<.001

พูน ปณ จิต ชีเว

ตอนที่ 5 ความสามารถในการควบคุมตนเองในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงการเสพยาเสพติด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขั้นที่ 1 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Coefficient) พบว่า การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ อธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอำนาจการทำนาย (R^2) เท่ากับ .186 แสดงว่าการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 18.60

ขั้นที่ 2 เมื่อเพิ่มตัวทำนายการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานเข้าไปค่าอำนาจการทำนายเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 28 ($R^2=.280$) สามารถเพิ่มอำนาจการทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์และการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 28 โดยเมื่อเพิ่มการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานเข้าไป การทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 9.50 ($R^2 \text{ change}=.095$)

ขั้นที่ 3 เมื่อเพิ่มตัวทำนายการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเข้าไป ค่าอำนาจการทำนายเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 29.90 ($R^2=.299$) สามารถทำนายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเมื่อเพิ่มการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเข้าไป การทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 1.90 ($R^2 \text{ change}=.019$) นั่นคือ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานและการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 29.90 ดังตารางที่ 10

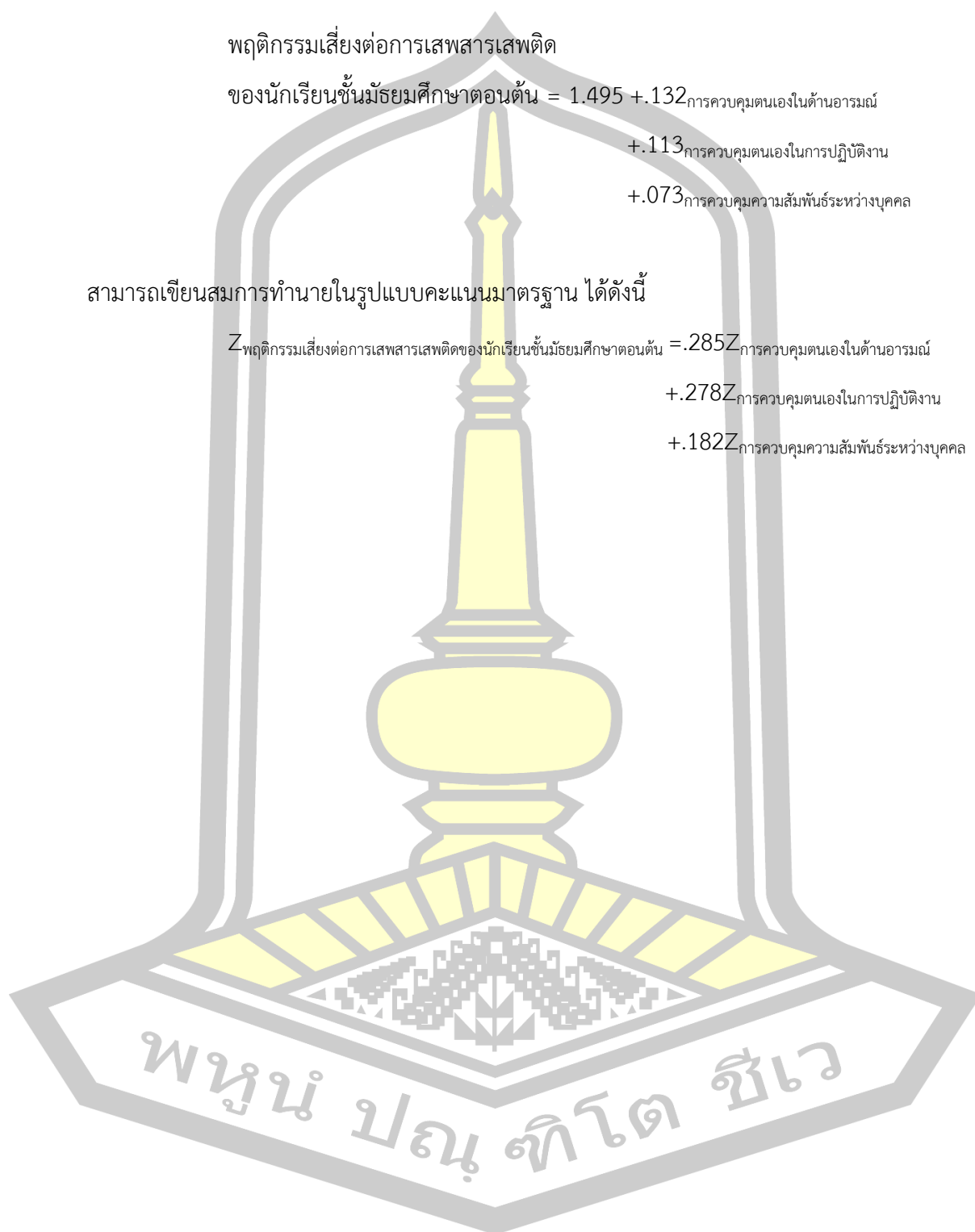
สามารถเขียนสมการในรูปคะแนนดิบ ได้ดังนี้

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด

$$\begin{aligned} \text{ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น} &= 1.495 + .132 \text{การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์} \\ &+ .113 \text{การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน} \\ &+ .073 \text{การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล} \end{aligned}$$

สามารถเขียนสมการทำนายในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} Z \text{พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น} &= .285Z \text{การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์} \\ &+ .278Z \text{การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน} \\ &+ .182Z \text{การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล} \end{aligned}$$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Predictive Correlational Study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะที่จะนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 กลุ่มตัวอย่างการวิจัยในครั้งนี้มีจำนวน 371 คน ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 58.80 อายุเฉลี่ย 13.75 ปี ($SD=.920$) กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 38.80 มีผลการเรียน (GPA) อยู่ระหว่าง 3.00 -3.49 ร้อยละ 30.20 ($Mean=2.84$, $SD=0.64$) มีผู้ปกครองจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาร้อยละ 40.70 สถานภาพสมรสบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 62.00 มีประวัติถูกทำร้ายร่างกายร้อยละ 33.20 มีบุคคลในครอบครัวใช้สารเสพติดร้อยละ 50.90 มีกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติดร้อยละ 41.50 มีความขัดแย้งในครอบครัวร้อยละ 42.00 สารเสพติดที่ใช้ในครอบครัวมากที่สุด คือ บุหรี่ ร้อยละ 37.50 และกลุ่มเพื่อนใช้สารเสพติดมากที่สุด คือ บุหรี่ ร้อยละ 32.60

1.2 ตัวแปรการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ($r=.483$, $p\text{-value}<.000$) และแต่ละด้านของการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ($r=.354$ $p\text{-value}<.01$) การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น ($r=.267$, $p\text{-value}<.01$) การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ ($r=.431$ $p\text{-value}<.01$) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ($r=.429$ $p\text{-value}<.01$) และการควบคุมด้วยจริยธรรม ($r=.267$ $p\text{-value}<.01$)

1.3 การควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X}=3.70$, $SD=0.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=4.03$, $SD=0.72$) รองลงมาคือ การควบคุมด้วยจริยธรรม ($\bar{X}=4.01$, $SD=0.70$) การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ($\bar{X}=3.57$, $SD=0.67$) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน ($\bar{X}=3.51$, $SD=0.66$) และการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ ($\bar{X}=3.38$, $SD=0.58$)

1.4 พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.60$, $SD=0.28$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความท้อแท้สิ้นหวังมีค่าเฉลี่ย

สูงสุด ($\bar{X}=2.86$, $SD=0.41$) รองลงมาคือ ด้านความรู้สึกแสวงหา ($\bar{X}=2.79$, $SD=0.34$) ด้านความ
หุนหันพลันแล่น ($\bar{X}=2.53$, $SD=0.43$) และด้านการไวต่อความวิตกกังวล ($\bar{X}=2.22$, $SD=0.46$)

1.5 ตัวแปรการควบคุมตนเองมี 3 ตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพ
สารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ที่ร้อยละ 29.90 ($R^2=.299$) ได้แก่ การควบคุมตนเอง
ในด้านอารมณ์ (R^2 change=.186) การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน (R^2 change=.095) และการ
ควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (R^2 change=.019)

2. อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยทั้ง 2 ข้อ ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปราย
ผลการวิจัยตามสมมติฐานของการวิจัย เรียงลำดับดังนี้

2.1 การควบคุมตนเองของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด

การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพ
สารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 ซึ่งเป็น
ความสามารถภายในของนักเรียนในการควบคุมตนเองหรือการยับยั้งตนเองไม่ให้เสพสารเสพติด หาก
มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีโอกาสเสพสารเสพติด นอกจากนี้การที่มีการควบคุมตนเองใน
ระดับสูงก็ลดพฤติกรรมการเสพสารเสพติด (Tangney, et al., 2004; Callie, et al., 2006; อรรรรณ
วรอรุณ และคณะ 2560; Opp, 2020)

การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรม
เสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
ซึ่งเป็นความสามารถของนักเรียนในการตั้งใจ มีการวางแผน ปรับปรุง ทบทวน ควบคุมพฤติกรรมและ
อารมณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งผลลัพธ์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถวัดจากความรับผิดชอบของนักเรียน
การปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน และผลสำเร็จทางวิชาการ คือ เกรดเฉลี่ยทางการเรียน
(Tangney, et al., 2004; ไพรสันต์ กันเพ็ชร์ และศรีดา ชีระวัฒน์สกุล, 2562; อรรรรณ วรอรุณ และ
คณะ, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของไพรสันต์ กันเพ็ชร์ และศรีดา ชีระวัฒน์สกุล (2562)
พบว่านักเรียนที่เสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดจะมีผลการเรียนที่ต่ำตามหลักฐานเชิงประจักษ์พบว่า
นักเรียนที่มีผลทางการเรียนต่ำกว่า 1.99 มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดแอมเฟตา นอกจากนี้
การศึกษาของอรรรรณ วรอรุณ และคณะ (2560) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมี
ความสามารถในการควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 12.7 เท่า

ด้านการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้นมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นความสามารถในการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้นจากภายในตนเอง ความต้องการความตื่นเต้นท้าทาย อยากรู้ อยากลอง สิ่งกระตุ้นจากภายนอก ความคาดหวังของครอบครัว ความกดดันจากครอบครัว ความเอาใจใส่ การทะเลาะเบาะแว้ง การใช้สารเสพติดในครอบครัว ครอบครัวแตกแยก และการมีเพื่อนใช้สารเสพติด หากนักเรียนมีการควบคุมตนเองต่ำจะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสพสารเสพติด (Tangney, et al., 2004; ขยาภรณ์ กองสมบัติ, 2561; ไพรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรिता ธีระวัฒน์สกุล, 2562) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของฉันทากร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) พบว่านักเรียนที่อาศัยในชุมชนที่มีการแพร่ระบาดของสารเสพติด มีการเข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย คนในชุมชนมองว่าสารเสพติดเป็นเรื่องปกติ จะส่งผลต่อความคิดทำให้เกิดความอยากและตัดสินใจเสพสารเสพติดในที่สุด นอกจากนี้การศึกษาของอรรณวรรณ วรอรุณและคณะ (2560) พบว่านักเรียนที่ไม่เสพสารเสพติดจะมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่เสพสารเสพติด มีความสามารถควบคุมตนเองได้ดีกว่ากลุ่มเพื่อนที่มีเพื่อนเสพสารเสพติด .395 เท่า

การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เป็นความสามารถของนักเรียนที่มองเห็นคุณค่าของตนเอง สามารถปรับตัวได้ตลอดเวลาทุกสถานการณ์ นักเรียนที่มีการควบคุมอารมณ์ตนเองต่ำจะเกิดความวิตกกังวล ความหุนหันพลันแล่นมีพฤติกรรมเสพสารเสพติด (Tangney, et al., 2004; ไพรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรिता ธีระวัฒน์สกุล, 2562) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Conover และ Daiute (2017) พบว่า การควบคุมตนเองด้านอารมณ์ได้ดีทำให้เกิดกระบวนการคิดที่สมดุลกัน มุ่งองค์ความรู้ที่รอบรู้ถูกต้องเกี่ยวกับสารเสพติดจะนำไปสู่การลดพฤติกรรมการเสพสารเสพติด (Konig, et al., 2018) ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Watts & Iratzouqui (2019) พบว่าการควบคุมตนเองของนักเรียนในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้สารเสพติด นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของฉันทากร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) พบว่าพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของนักเรียนซึ่งเกิดจากการควบคุมอารมณ์ไม่ได้เมื่อถูกขัดใจ ซึ่งตรงกับการศึกษาของสุธาทิพย์ กลีบบัว และคณะ (2562) พบว่าบุคลิกภาพแบบมั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการควบคุมตนเองด้านหุนหันพลันแล่นกับการควบคุมตนเองด้านใช้อารมณ์

การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .001 เป็นความสามารถของนักเรียนในการเข้ากับบุคคลอื่นได้ การระงับคำพูดที่ทำให้บุคคลอื่นเสียใจ การระงับพฤติกรรมที่บุคคลอื่นไม่ชอบ หากนักเรียนมีความทุกข์จะส่งต่อผลลัพธ์เชิงลบด้านสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับบุคคลใกล้ชิดซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมการเสพสารเสพติดได้ในที่สุด (Sullivan, 1953; Tangney, et al., 2004) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรรถพล ภูอาษา (2564) พบว่านักเรียนที่มีความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวบ่อยมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน (วรารณ มั่งคั่ง และคณะ, 2559) ซึ่งตรงกับการศึกษาของ Olashore และคณะ (2022) พบว่านักเรียนมีความทุกข์ทรมานทางด้านจิตใจมีความสัมพันธ์ในการใช้สารเสพติดของนักเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดเช่นกัน ครอบครัวที่ไม่มีหลัก ไม่เป็นที่พึ่งให้กับนักเรียน ไม่มีใครคอยอบรมสั่งสอนประกอบกับมีบุคคลในครอบครัวเสพสารเสพติดส่งผลให้นักเรียนมีโอกาสเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติด (เอกรัตน์ หามนตรี, 2561)

การควบคุมด้วยจริยธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เป็นความสามารถของนักเรียนในการระงับใจต่อการกระทำผิดของตนเอง รับผิดชอบในสิ่งที่ตนเองกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุรชาติพิทย์ กลีบบัว และคณะ (2562) พบว่าบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีความสัมพันธ์ทางลบกับการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางทำให้นักเรียนมีการควบคุมตนเองต่ำจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเสพสารเสพติด (Watts & Iratzoqui, 2019; Leimberg & Lehmann, 2022)

2.2 การควบคุมตนเองแต่ละรายด้านขององค์ประกอบการควบคุมตนเอง (การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการควบคุมด้วยจริยธรรม) สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การควบคุมตนเองทั้งหมด 5 ด้าน ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดนครราชสีมา ได้ 3 ด้าน คือ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานและการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 29.90 ($R^2=.299$) สามารถอธิบายได้ดังนี้

การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (Standardized beta=.285) สามารถอธิบายได้ว่า การควบคุม

ตนเองในด้านอารมณ์เป็นตัวแปรต้นที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ สอดคล้องกับการศึกษาของธัญกร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) พบว่า ความหุนหัน ความใจร้อน ความคึกคะนอง ความเครียด ความหงุดหงิด ความโกรธ ก่อให้มีพฤติกรรมทางด้านจิตใจเกิดความเหงามความว้าวุ่นส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ได้นำไปสู่พฤติกรรมการเสพติด นอกจากนี้การศึกษาของสุธาทิพย์ กลีบบัว และคณะ (2562) พบว่ามั่นคงทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองซึ่งตรงกับการศึกษาของ Leimberg & Lehmann (2022) พบว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองในระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพติด (Watts & Iratzcoqui, 2019) และความหุนหันพลันแล่นมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ถึงร้อยละ 63 จากการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้นได้ดีด้วยเหตุนี้ตัวแปรการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์จึงสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้

การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (Standardized beta=.278) สามารถอธิบายได้ว่า การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานเป็นตัวแปรต้นที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของไพโรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรีตา ธีระวัฒน์สกุล (2562) การมีความรับผิดชอบต่องานหน้าที่ของนักเรียนซึ่งสามารถลดโอกาสการเสพติดในนักเรียนได้ นอกจากนี้พบว่าการศึกษาของธัญกร ตุดเกื้อ และคณะ (2566) การขาดเรียน หยุดเรียนกลางคัน และขาดความรับผิดชอบในการเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนต่ำและมีพฤติกรรมเสพติด (ไพโรสันต์ กันเพ็ชร์ และสรีตา ธีระวัฒน์สกุล, 2562) ซึ่งตรงกับการศึกษาของอรรณ วรอรุณ และคณะ (2560) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถทำนายการควบคุมตนเองในพฤติกรรมเสพติดของนักเรียนได้ โดยสามารถร่วมทำนายการควบคุมตนเองในพฤติกรรมเสพติดได้ถึงร้อยละ 52 และพบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนสูงมีความสามารถในการควบคุมตนเองดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 12.7 เท่า จากการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานในระดับดีเนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง มีผลการเรียนอยู่ในช่วงอยู่ระหว่าง 3.00 -

3.49 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีด้วยเหตุนี้ตัวแปรการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานจึงสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้

การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (Standardized beta=.182) สามารถอธิบายได้ว่า การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นตัวแปรต้นที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Olashore และคณะ (2022) พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเกี่ยวข้องกับการเสพติด นอกจากนี้มีการศึกษาของวรารักษ์ มั่งคั่ง และคณะ (2559) ซึ่งพบว่าความขัดแย้งในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการเสพติดของนักเรียนได้ร้อยละ 13.30 ซึ่งตรงกับการศึกษาของอรุณพล ภูอาษา (2564) ได้ศึกษาความชุกและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นพบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องมีความขัดแย้งกับบุคคลในครอบครัวบ่งชี้มีความสัมพันธ์กับการเสพติดของนักเรียนสามารถใช้ในการทำนายการเสพติดของนักเรียนได้ จากการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในระดับดีเนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอาศัยอยู่กับบิดามารดาไม่มีความขัดแย้งในครอบครัว รวมถึงการอยู่ได้อยู่ในครอบครัวที่ไม่ใช้สารเสพติดด้วยเหตุนี้ตัวแปรการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจึงสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้

3. สรุป

การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่เมื่อศึกษาเป็นรายด้านของการควบคุมตนเองพบว่ามีเพียง 3 ด้าน คือ การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงานและการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมื่อนักเรียนสามารถจัดการตนเองภายในได้ ไม่มีความทุกข์ทรมานในตนเอง นักเรียนมีการควบคุมตนเองด้านอารมณ์ก็สามารถสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ลดความขัดแย้งกับบุคคลรอบข้าง ก็จะสามารถทำงาน มีความรับผิดชอบ นำไปสู่การควบคุมตนเองที่มีประสิทธิภาพจึงลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด เช่นเดียวกับการควบคุมตนเองอีก 2 ด้าน คือ ด้านการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้นและการควบคุมด้วยจริยธรรมที่ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เช่น

อายุ ผลการเรียนรู้ที่อาจส่งผลต่อการรู้คิดและการยับยั้งชั่งใจต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

4. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

4.1 ด้านการปฏิบัติการพยาบาล

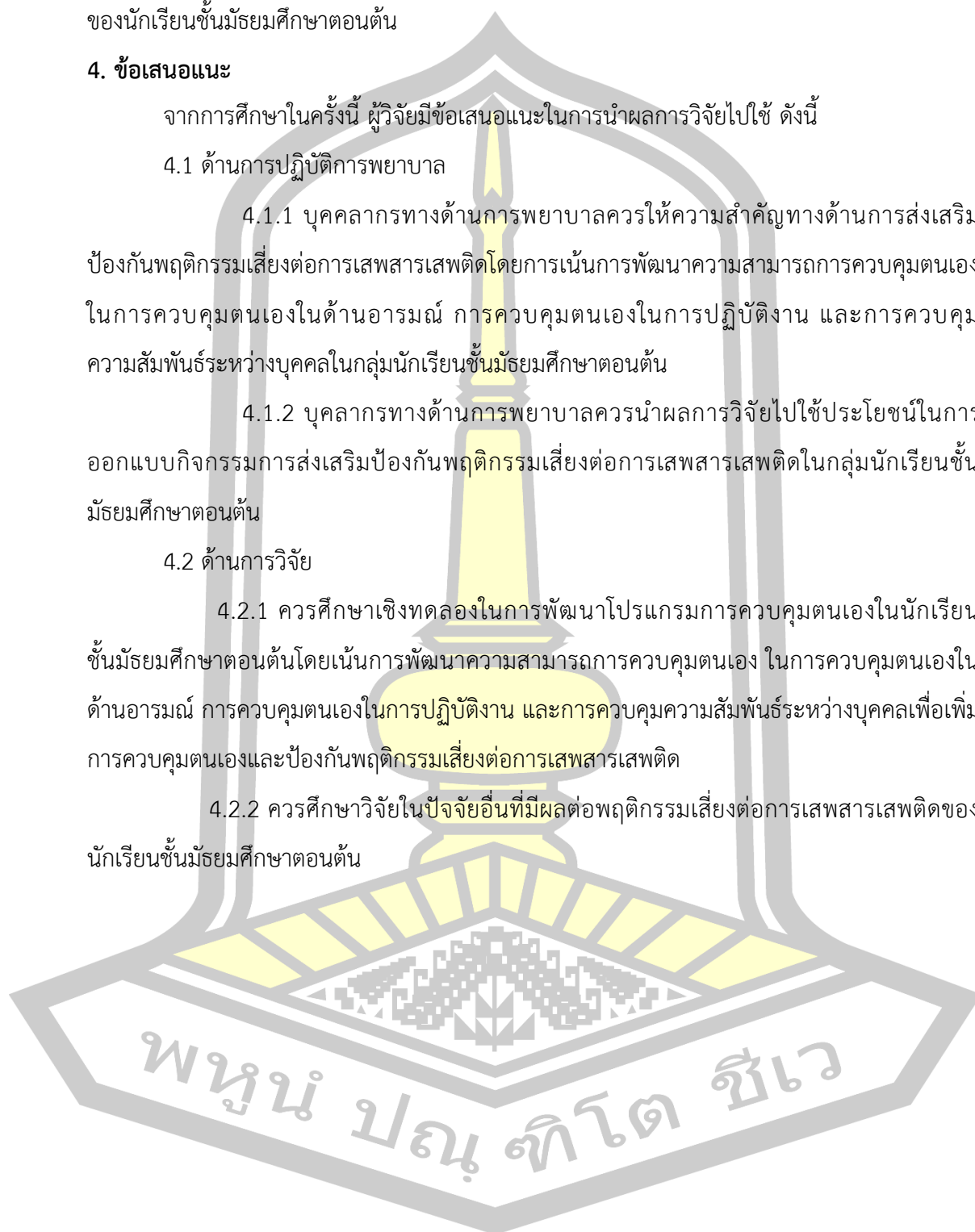
4.1.1 บุคลากรทางด้านการพยาบาลควรให้ความสำคัญทางด้านการส่งเสริมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดโดยการเน้นการพัฒนาความสามารถการควบคุมตนเองในการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน และการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

4.1.2 บุคลากรทางด้านการพยาบาลควรนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการออกแบบกิจกรรมการส่งเสริมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

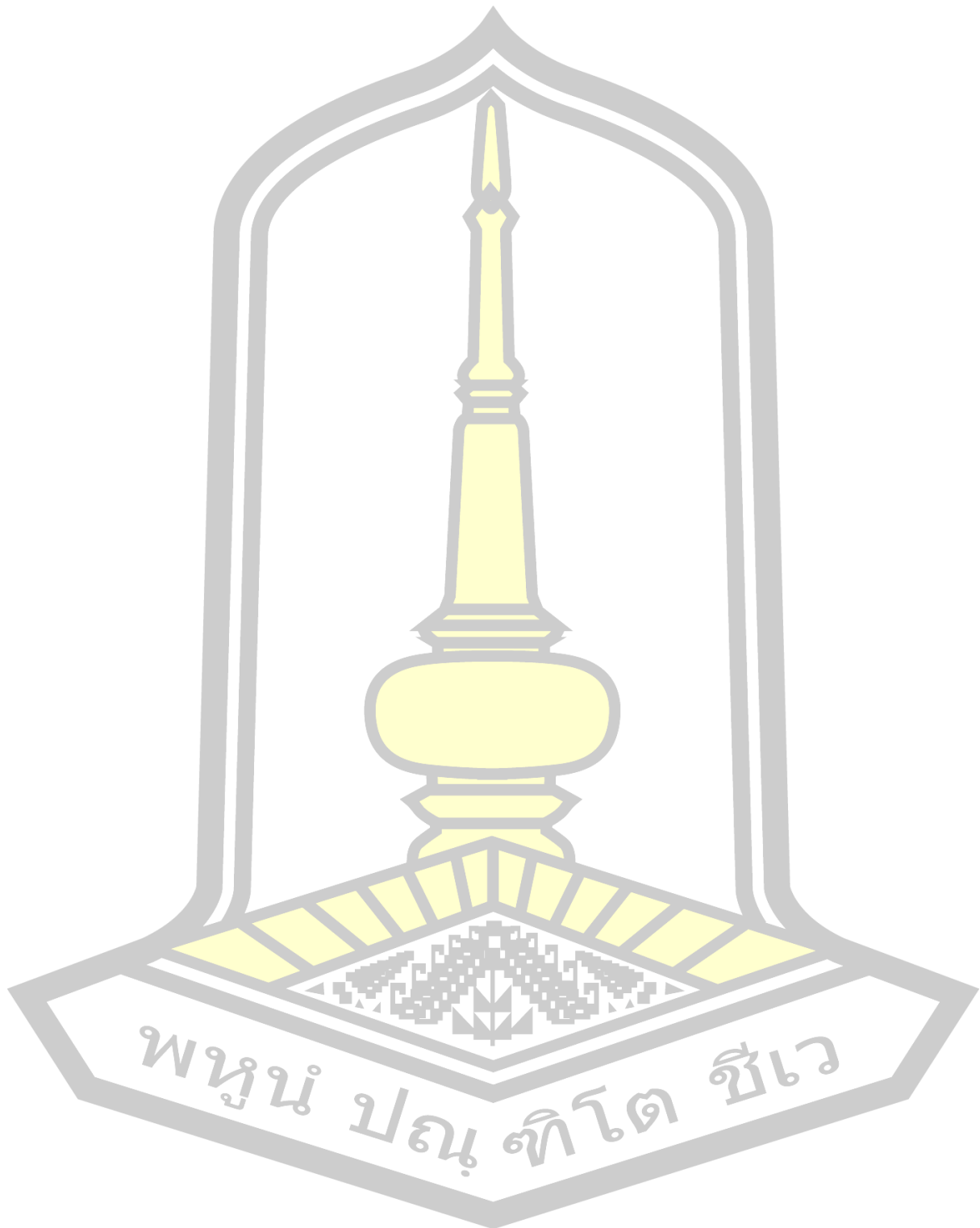
4.2 ด้านการวิจัย

4.2.1 ควรศึกษาเชิงทดลองในการพัฒนาโปรแกรมการควบคุมตนเองในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโดยเน้นการพัฒนาความสามารถการควบคุมตนเอง ในการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน และการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อเพิ่มการควบคุมตนเองและป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด

4.2.2 ควรศึกษาวิจัยในปัจจัยอื่นที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชพร เพื่อกฟ่อง, นุชนาถ บรรทมพร และชื่นชม บุญประเสริฐ. (2561). ผลของโปรแกรมการเสริมสร้างพลังอำนาจต่อการควบคุมตนเองของผู้เสพติดแอมเฟตามีน. วารสารพยาบาลทหารบก, 19(พิเศษ), 118-128.
- กองกฎหมายสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2563). รวมกฎหมายยาเสพติดพร้อมกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวข้อง. กรุงเทพมหานคร ห้างหุ้นส่วนจำกัด บางกอกบลูค
- กานดา นาควารี, พชรินทร์ นินทจันทร์ และโสภณ แสงอ่อน. (2558). ผลของโปรแกรมการเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช, 29(2), 46-63.
- จิรวุฒิ ลิปิพันธ์. (2564). มาตรการทางกฎหมายในการลดอันตรายจากการใช้ยาเสพติด. วารสารกฎหมายและสังคมรังสิต, 3(3), 16-28.
- จิรายุ เลิศเจริญวนิช และคณางค์ มณีศรี. (2557). อิทธิพลของการควบคุมตนเองและการวางกรอบการตัดสินใจต่อเจตนาและพฤติกรรมเพื่อส่วนรวมในภาวะยุ่งยากสองด้านทางสังคม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย:ม.ป.ท.
- ชยาภรณ์ กองสมบัติ. (2561). การพัฒนาคู่มือป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดสำหรับครูแนะแนว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษาด้านจิตวิทยา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐพงษ์ โพธิ์บุตร. (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาวะซึมเศร้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนอำเภอโนนคูณ จังหวัดศรีสะเกษ. วารสารวิจัยและพัฒนาสุขภาพศรีสะเกษ, 1(1), 104-116.
- เทอดศักดิ์ เนียมเปีย และวุฒิชัย จริยา. (2563). ผลของโปรแกรมเสริมสร้างพลังด้านการเสพยาบ้าต่อความตั้งใจเลิกเสพยาบ้าของผู้ต้องขังเรือนจำจังหวัดพิษณุโลก. วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ, 13(1), 700-708.
- ธันยากร ตุดเกื้อ, ชารอพะห์ มะสาแม และสาวินี สาสุเลาะ. (2566). ความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเสพยาเสพติดของเยาวชนในจังหวัดปัตตานี. วารสารปาริชาตมหาวิทยาลัยทักษิณ, 36(1), 1-15.
- นิพัฏฐพงษ์ สนิทเหลือ, วัชรพร สัตร์เพชร และญาดา นภาพารักษ์. (2562). การคำนวณขนาดตัวอย่างด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป G*POWER. . วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ, 5(1), 496-507.
- นุชรีย์ แสงสว่าง และบุศรา แสงสว่าง. (2565). พฤติกรรมเสี่ยงและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น. พยาบาลสาร, 49(2), 182-196.

- บุญใจ ศรีสถิตย่นรากร. (2563). ขนาดอิทธิพล การวิเคราะห์ การคำนวณขนาดตัวอย่างที่เหมาะสม โดยโปรแกรม G*POWER. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุรฉัตร จันทร์แดง. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดงหลวงวิทยา อำเภอดงหลวง จังหวัดมุกดาหาร. ปรินิพนธ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ประกาศิต ชัยรัตน์. (2560). หลักพุทธธรรมกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของเยาวชน. วารสารปรัชญาปริทรรศน์, 22(1), 13-27.
- พณกร ราชแก้ว. (2564). ปัจจัยแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนราธิวาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 15. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี, 13(1), 99-115.
- พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด. (2564). ประมวลกฎหมายยาเสพติด (138 ed.). ราชกิจจานุเบกษา.
- พัชรินทร์ นินทจันทร์, ศรีสุตา วนาลีสิน, ลัดดา แสนสีหา, ขวัญพนมพร ธรรมไทย และพิศสมัย อรทัย. (2554). ความแข็งแกร่งในชีวิตและพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นไทย. รามาธิบดีพยาบาลสาร, 11(1), 430-443.
- พาสนา จุลรัตน์, ธรรมโชติ เอี่ยมทัศนะ และภารดี กำภู ณ อยุธยา. (2562). การสร้างแบบวัดการคิดเชิงบริหารของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารวิชาการและวิจัยสังคมศาสตร์, 14(3), 47-61.
- ไพโรจน์ ก้นเพชร และสรिता ธีระวัฒน์สกุล. (2562). ความซุกของปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันการใช้สารเสพติดในเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต 1 ลำพูน. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ, 29(120-131).
- ภาณินี นิลกรณ์ และประพันธ์ ชันดิธีระกุล. (2564). รูปแบบการเฝ้าระวังการใช้สารเสพติดของเยาวชนในโครงการหมู่บ้านรักษาศีล 5 จังหวัดนครปฐม. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์, 13(3), 40-55.
- รวีวรรณ ไชยเมือง และนงลักษณ์ เขียนงาม. (2563). การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและสภาพปัจจุบันเพื่อพัฒนาหลักสูตรชีวิตและครอบครัวสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร, 40(5), 19-29.
- วรภรณ์ มั่งคั่ง, จินตนา วัชรสินธุ์ และวรรณิ์ เดียวอิสเรศ. (2559). ปัจจัยครอบครัวที่มีผลต่อการใช้การเสพติดของวัยรุ่นชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนแห่งหนึ่ง. วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา, 11(2), 53-63.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม. (2564). รายงานผลการดำเนินการดำเนินงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ประจำปีงบประมาณ 2564.

<https://www.oncb.go.th/EBookLibrary/annual%20report%202564.pdf>

สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด กระทรวงสาธารณสุข.

(2565). ระบบข้อมูลการบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดของประเทศ.

<https://antidrugnew.moph.go.th/Identity/STS/Forms>

สุรชาติพิทย์ กลีบบัว, บัญญัติ ยงยวน และพัชรินทร์ เสรี. (2562). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับการควบคุมตนเองของเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 30(1), 189-199.

หทัยชนก พันพงศ์. (2555). การพัฒนาแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรรถพล ภูอาษา. (2564). ความชุกและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น อำเภोजอมพระ จังหวัดสุรินทร์. วารสารสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 7 ขอนแก่น, 28(3), 1-11.

อรรธรณ วรอรุณ, ปิยะธิดา ขจรชัยกุล, ฉัตรสมัน พงษ์ภิญโญ, พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์ และศุภชัย ปิตกุลตั้ง. (2560). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองในพฤติกรรมการสูบบุหรี่ ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดสุพรรณบุรี. วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา, 12(2), 75-85.

อาภาพร เผ่าวัฒนา, นฤมล เอื้อมณีกุล และสุนีย์ ละกะปิ่น. (2560). การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น: แนวคิดและการจัดการหลายระดับ. บริษัท แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตปอเรชั่น จำกัด.

อุดมศักดิ์ มหาวิวัฒน์ และสุนิรัตน์ ยั่งยืน. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนกับการใช้สารเสพติดของผู้ติดยาเสพติดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประเทศไทย. วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา, 13(2), 50-66.

เอกรัตน์ หามนตรี. (2561). ความสำเร็จของชุมชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดในจังหวัดอ่างทอง. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 5(2), 434-451.

Burt, C. H., Simons, R. L., & Simons, L. G. (2006). A longitudinal test of the effects of parenting and the stability of self-control: negative evidence for the general theory of crime. *Criminology*, 44(2), 353-396.

Castellanos-Ryan, N., Guin, J. R. S., Vitaro, F., Parent, S., & Tremblay, R. E. (2013). Impact of a 2-year multimodal intervention for disruptive 6-year-olds on

- substance use in adolescence: randomised controlled trial. *The British Journal of Psychiatry* 203, 188-195. <https://doi.org/10.1192/bjp.bp.112.123182>
- Callie Harbin Burt, Ronald L. Simons, & Leslie G. Simons. (2006). A longitudinal test of the Effects of Parenting and the stability of Self-control: Negative evidence for the General Theory of Crime. *Criminology*, 44(2), 353-395.
- Conrod & Woicik. Validation of a four-factor model of personality risk for substance abuse and examination of a brief instrument for personality risk. *Addiction Biology*. 2002; 7: 329-426.
- Conover, K., & Daiute, C. (2017). The process of self-regulation in adolescents: A narrative approach. *Journal of adolescence*, 57, 59–68. <https://doi.org/10.1016/j.adolescence.2017.03.006>
- Erikson E. (1987). *Childhood and Society*. 2nd ed. New York: Norton.
- Faul, F., Erdfelder, E., Lang, A.-G., & Buchner, A. (2007). G*Power 3: a flexible statistical power analysis program for the social, behavioral, and biomedical sciences. *Behavior research methods*, 39(2), 175–191.
- Franken, A., Moffitt, T. E., Steglic, C. E. G., Dijkstra, J. K., Harakeh, Z., & Vollebergh, W. A. M. (2016). The Role of Self-Control and Early Adolescents' Friendships in the Development of Externalizing Behavior: The SNARE Study. *J Youth Adolescence*, 45, 1800–1811. <https://doi.org/10.1007/s10964-015-0287-z>
- Ghasemi, A., & Zahediasl, S. (2012). Normality tests for statistical analysis: a guide for non-statisticians. *International journal of endocrinology and metabolism*, 10(2), 486–489. <https://doi.org/10.5812/ijem.3505>
- Ghorbani, H. (2019). Mahalanobis distance and its application for detecting multivariate outliers. *Facta Universitatis, Series: Mathematics and Informatics*, 583-595.
- Gottfredson, M. R., & Hirschi, T. (1990). *A General Theory of Crime*. Palo Alto CA: Stanford University Press.
- Gregory E. Miller, Tianyi Yu, Edith Chen, & Gene H. Brody. (2015). Self-control forecasts better psychosocial outcomes but faster epigenetic aging in low-SES youth. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*, 11(33), 10325-10330 doi:10.1073/pnas.1505063112

- Hair, J. F., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2019). *Multivariate Data Analysis*. Hampshire, Cengage Learning EMEA.
- Hirschi, & Gottfredson. (1983). Age and the explanation of crime. *American Journal of Sociology*, 89, 552-584. <https://doi.org/10.1086/227905>
- Kline, R. B. (2011). *Principles and practice of structural equation modeling* (3.ed.) New York: The Guilford Press.
- Konig, C., Skriver, M. V., Iburg, K. M., & Rowlands, G. (2018). Understanding Educational and Psychosocial Factors Associated with Alcohol Use among Adolescents in Denmark; Implications for Health Literacy Interventions. *International journal of environmental research and public health*, 15 (8) , 1 6 7 1 . <https://doi.org/10.3390/ijerph15081671>
- Jo, Y. (2015). Stability of Self-Control: Hirschi's Redefined Self-Control. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 59(1), 51-67. <https://doi.org/10.1177/0306624X13501839>
- Lei, M.-K., Brody, G. H., & Beach, S. R. H. (2021). Intervention effects on self-control decrease speed of biological aging mediated by changes in substance use: A longitudinal study of African American youth. *Family process*, 61(2), 659-673. <https://doi.org/10.1111/famp.12715>
- Leimberg, A., & Lehmann, P. S. (2022). Unstructured Socializing with Peers, Low Self-Control, and Substance Use. *Int J Offender Ther Comp Criminol*, 66(1), 3-27. <https://doi.org/10.1177/0306624X20967939>
- Li, J.-B., Bi, S.-S., Willems, Y. E., & Finkenauer, C. (2020). The Association Between School Discipline and Self-Control From Preschoolers to High School Students: A Three-Level Meta-Analysis. *Review of Educational Research*, 91(1), 73-111. <https://doi.org/10.3102/0034654320979160>
- Miller, G. E., Yu, T., Chen, E., & Brody, G. H. (2015). Self-control forecasts better psychosocial outcomes but faster epigenetic aging in low-SES youth. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 112(33), 10325-10330. <https://doi.org/10.1073/pnas.1505063112>

- Mishra, P., Pandey, C. M., Singh, U., Gupta, A., Sahu, C., & Keshri, A. (2019). Descriptive statistics and normality tests for statistical data. *Ann Card Anaesth*, 22(1), 67-72. doi:10.4103/aca.ACA_157_18
- Moffitt, T. E., Arseneault, L., Belsky, D., Dickson, N., Hancox, R. J., Harrington, H., & Caspi, A. (2010). A gradient of childhood self-control predicts health, wealth, and public safety. *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*, 108(7), 2693–2698.
- Nawi, A. M., Ismail, R., Ibrahim, F., Hassan, M. R., Manaf, M. R. R. A., Amit, N., & Shafurdin, N. S. (2021). Risk and protective factors of drug abuse among adolescents: a systematic review. *BMC public health*, 21(1). <https://doi.org/10.1186/s12889-021-11906-2>
- Office of the Narcotics Control Board. (2017). Brief history of drug addiction in 2017. <https://aseannarco.oncb.go.th>
- Office of the Narcotics Control Board. (2020). Thailand Narcotics Control Annual Report 2020. <https://aseannarco.oncb.go.th/ebook>
- Olashore, A. A., Paruk, S., Maphorisa, T., & Mosupiemang, B. (2022). Pattern of substance use and substance use disorder in adolescent learners at public secondary schools in Gaborone, Botswana. *PLoS One*, 17(9). <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0268961>
- Opp, K.-D. (2020). *Self Control Theory. Analytical criminology: Integrating explanations of crime and deviant behavior*. Routledge.
- Piquero, A. R., Jennings, W. G., Farrington, D. P., Diamond, B., & Gonzalez, J. M. R. (2016). A meta-analysis update on the effectiveness of early self-control improvement programs to improve self-control and reduce delinquency. *Journal of Experimental Criminology*, 12(2), 249–264. <https://doi.org/10.1007/s11292-016-9257-z>
- Sullivan, H. S. (1953). *The interpersonal theory of psychiatry*. New York: Norton.
- Tangney, J. P., Baumeister, R. F., & Boone, A. L. (2004). High self-control predicts good adjustment, less pathology, better grades, and interpersonal success. *Journal of personality*, 72(2), 271–324. <https://doi.org/10.1111/j.0022-3506.2004.00263.x>

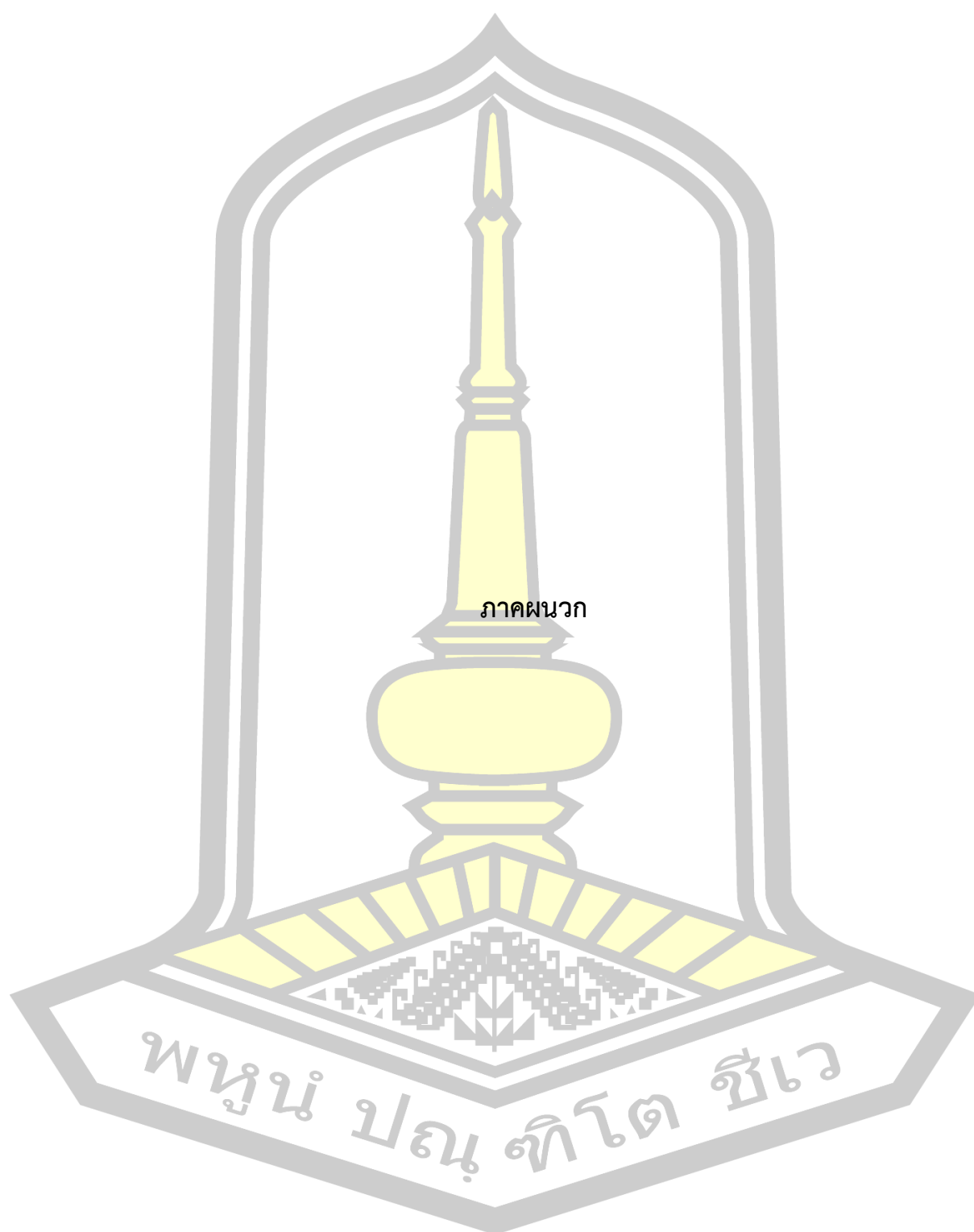
United Nations Office on Drugs and Crime. (2020). World Drug Report 2020. https://wdr.unodc.org/wdr2020/field/UNODC_World_Drug_Report_2020_press_release.pdf

Watts, S. J., & Iratzoqui, A. (2019). Unraveling the Relationships between Low Self-Control, Substance Use, Substance-Using Peers, and Violent Victimization. *American Journal of Criminal Justice*, 44(6), 979-997. <https://doi.org/10.1007/s12103-019-09491-7>

Woods, C., Kim, B., Guo, K., Nyguen, T., Taplayan, S., & Aronowitz, T. (2022). Factors That Influence Substance Use Among American Indian/Alaskan Native Youth: A Systematic Mixed Studies Review. *Journal of the American Psychiatric Nurses Association*, 28(1), 37-57. <https://doi.org/10.1177/10783903211038050>

World Health Organization. (2022). substance rate. https://www.who.int/health-topics/drugs-psychoactive#tab=tab_2

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

เรื่อง อิทธิพลของการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อเสพยาเสพติดของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

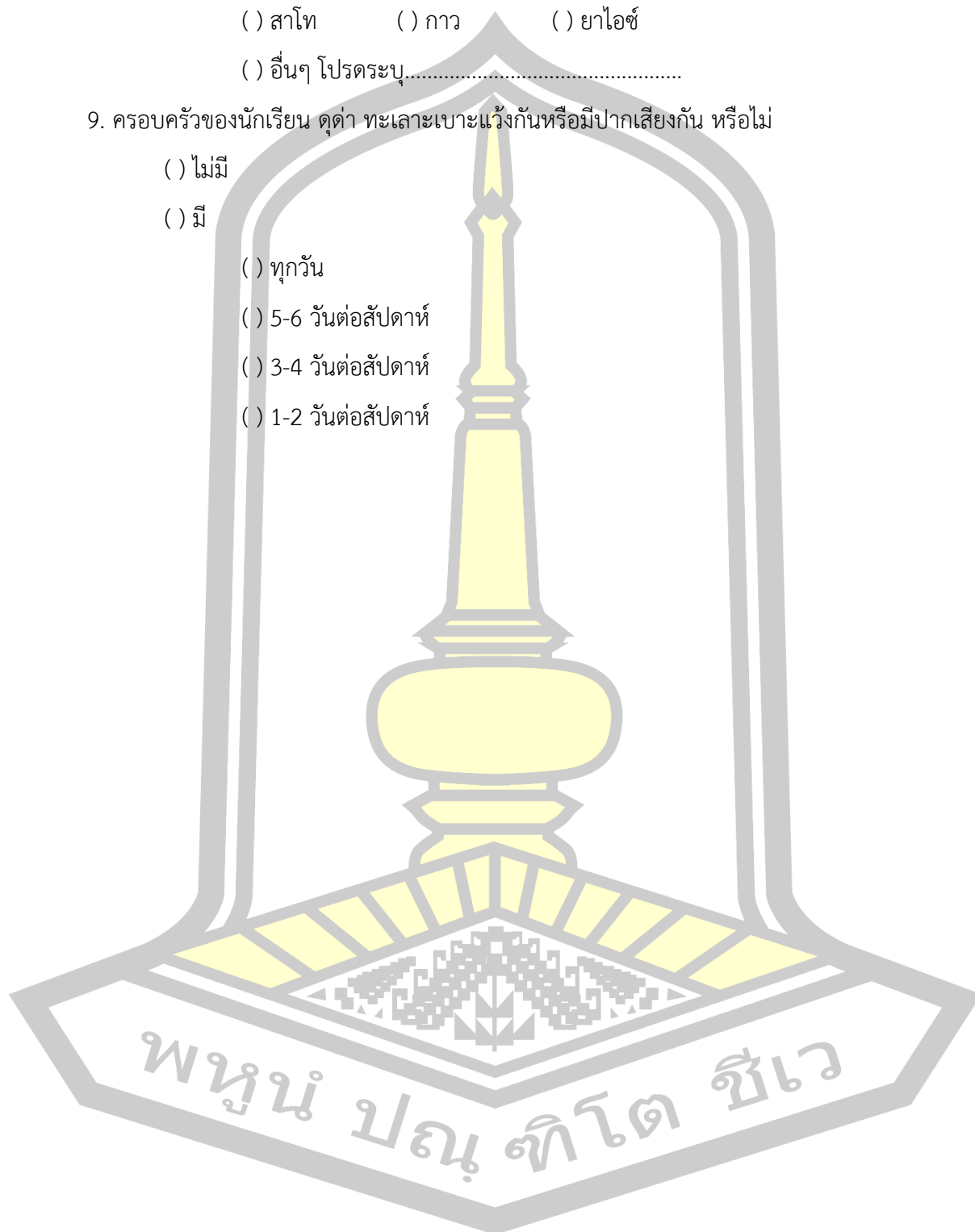
คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย / ลงใน () หน้าคำตอบที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและกรณารอก
รายละเอียดลงในช่องว่างที่กำหนด

1. เพศ () ชาย () หญิง อายุ.....ปี
2. กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....
3. เกรดเฉลี่ยทางการเรียนปีการศึกษาล่าสุด.....
4. บิดาจบการศึกษาระดับ.....มารดาจบการศึกษาระดับ.....
ผู้ปกครองจบการศึกษาระดับ..... (กรณีไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่)
5. สถานภาพของบิดามารดา () อยู่ด้วยกัน () หย่าร้าง
() หม้าย () อื่นๆ ระบุ.....
6. การถูกทำร้ายร่างกาย () ไม่เคย
() เคย
() เป็นบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง
() เป็นบุคคลนอกครอบครัว เช่น เพื่อน
7. บุคคลในครอบครัวมีการใช้สารเสพติด
() ไม่มี
() มี
() บุหรี่ () สุรา () กัญชา
() กระท่อม () ยาบ้า () เปียร์
() สารโค () กาว () ยาไอซ์
() อื่นๆ โปรดระบุ.....
8. กลุ่มเพื่อนมีการใช้สารเสพติด
() ไม่มี
() มี
() บุหรี่ () สุรา () กัญชา

- () กระต๋อม () ยาบ้า () เปียร์
 () สาโท () กาว () ยาไอซ์
 () อื่นๆ โปรดระบุ.....

9. ครอบครัวของนักเรียน คุณค่า ทะเลาะเบาะแว้งกันหรือมีปากเสียงกัน หรือไม่

- () ไม่มี
 () มี
 () ทุกวัน
 () 5-6 วันต่อสัปดาห์
 () 3-4 วันต่อสัปดาห์
 () 1-2 วันต่อสัปดาห์

ส่วนที่ 2 แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา (หทัยชนก พันพงศ์, 2555)

คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้เกี่ยวข้องกับความรู้สึกมั่นใจของท่าน ขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้แล้ว พิจารณาว่าท่านมีความคิดเห็นต่อข้อความนั้นอย่างไร ในข้อที่ใกล้เคียงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด และเป็นคำตอบที่ท่านนึกได้ครั้งแรกทันทีที่ท่านอ่านคำถามจบ โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง มี ข้อคำถามจำนวน 66 ข้อ ประกอบด้วย 5 ด้านในการควบคุมตนเองดังนี้

1. การควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน	จำนวน 16 ข้อ
2. การควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น	จำนวน 14 ข้อ
3. การควบคุมตนเองในด้านอารมณ์	จำนวน 12 ข้อ
4. การควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	จำนวน 12 ข้อ
5. การควบคุมด้วยจริยธรรม	จำนวน 12 ข้อ

คำตอบแต่ละคำตอบมีความหมายดังนี้

จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด
ค่อนข้างจริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนมาก
เป็นบางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง
ค่อนข้างไม่จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนน้อย
ไม่จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงหรือสอดคล้องกับการปฏิบัติของนักเรียนน้อยที่สุด

พูน ปณ จิต ชีเว

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		จริง	ค่อนข้างจริง	เป็นบางครั้ง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
1	หากข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน ข้าพเจ้าจะถามครู					
2	เมื่อต้องเรียนเนื้อหาที่ยาก ข้าพเจ้าจะพยายามทำความเข้าใจถึงต้องใช้เวลานานมากแค่ไหนก็จะศึกษาให้เข้าใจ					
3	ถึงจะมีเสียงดังจากในห้องหรือนอกห้องเรียน ข้าพเจ้าก็จะไม่สนใจ จะสนใจในเรื่องที่เรียนเพียงอย่างเดียว					
4	ข้าพเจ้าจะคิดตามและทำความเข้าใจขณะที่ครูกำลังอธิบาย					
5	เมื่อครูมอบหมายให้ทำกิจกรรมและชิ้นงานต่างๆที่ยากในชั้นเรียน ข้าพเจ้าก็จะทำให้เสร็จในคาบเรียน					
6	เมื่อครูมอบหมายงานให้ทำในห้อง โดยให้ส่งพรุ่งนี้ได้ ถ้าทำไม่เสร็จ ข้าพเจ้าก็จะทำให้เสร็จในคาบนี้เลย					
7	ถึงจะเหนื่อย หรือ่วงนอนมากขนาดไหนก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็ต้องทำการบ้านให้เสร็จเพื่อที่จะส่งครูให้ทันเวลา					
8	ถึงการบ้านที่ต้องทำจะยากมาก และต้องใช้เวลาในการทำงานขนาดไหนก็ตาม ข้าพเจ้าจะอดทนและหาวิธีการเพื่อจะทำการบ้านเสร็จทันเวลา					
9	ถ้าครูสั่งให้อ่านหนังสือและแบบฝึกหัดมา ข้าพเจ้าก็จะนำมาเพราะรู้ว่าจำเป็น					
10	ถ้าครูให้ข้าพเจ้านำวัสดุ อุปกรณ์ที่จะใช้ในการเรียนมา ข้าพเจ้าก็จะเตรียมให้พร้อมไว้ล่วงหน้า					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		จริง	ค่อนข้างจริง	เป็นบางครั้ง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
11	เมื่อใกล้จะสอบ ข้าพเจ้ามีการจัดตารางในการอ่านหนังสือ และสามารถอ่านหนังสือได้ตามเป้าหมาย					
12	เมื่อมีการสอบเก็บคะแนนวิชาต่างๆ ข้าพเจ้าจะทบทวนสิ่งที่เรียนเพื่อที่จะทำข้อสอบให้ได้					
13	เมื่อมีเวลาว่างที่โรงเรียน ข้าพเจ้าจะทำการบ้านให้เสร็จ					
14	เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้ามักทำการบ้านให้เสร็จก่อนที่จะไปทำกิจกรรมที่ข้าพเจ้าชอบ					
15	ในขณะที่ทำงานกลุ่ม เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจะยอมรับฟังความคิดของคนอื่น และพูดด้วยเหตุผล					
16	ในการทำงานกลุ่ม ถ้าเพื่อนในกลุ่มทำงานไม่เสร็จ ข้าพเจ้าจะพูดกับเพื่อนด้วยเหตุผลและช่วยทำงานในส่วนนั้นให้เสร็จ					
17	เมื่อเพื่อนชวนให้หนีเรียนไปเที่ยว ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ					
18	เมื่อรู้สึกเบื่อหน่ายครูหรือวิชาที่เรียน ข้าพเจ้าก็มักหนีเรียนกับเพื่อน					
19	เมื่อเห็นเพื่อนหรือผู้ปกครองดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ข้าพเจ้าก็ไม่คิดอยากลองดื่ม					
20	แม้เพื่อนจะทำลายให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ข้าพเจ้าก็ไม่ดื่ม					
21	แม้จะมีเพื่อนชักชวนให้ลองเสพสารเสพติด ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		จริง	ค่อนข้างจริง	เป็นบางครั้ง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
22	แม้ข้าพเจ้าจะเห็นเพื่อนหรือคนใกล้ชิดเสพยาเสพติด ข้าพเจ้าก็ไม่คิดอยากลองเลย					
23	เมื่อมีเพื่อนชวนไปเที่ยวสถานบันเทิง ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ					
24	ถึงอยากจะทำทราบว่าสถานบันเทิงเป็นอย่างไร แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ไป เพราะทราบว่าเป็นสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย					
25	หากเดือดร้อนเรื่องเงิน และเล่นเพื่อนเล่นการพนันแล้วได้เงินมาก ข้าพเจ้าก็อยากลองเล่นการพนันเพื่อจะได้มีเงินเพิ่มมากขึ้น					
26	หากรู้สึกเบื่อ แล้วเพื่อนชวนไปเล่นการพนัน ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ					
27	แม้เพื่อนจะช่วยเหลือทุกอย่าง แต่ถ้าขอให้ยืมเรื่องชกต่อยกับผู้อื่น ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ					
28	ถ้าเพื่อนถูกคนอื่นทำร้ายร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะหาวิธีการอื่นที่ช่วยเพื่อนโดยไม่ใช้กำลัง					
29	ถ้าเพื่อนต่างเพศที่รู้จักมานานชวนไปเที่ยวที่หอพักหรือที่บ้าน ข้าพเจ้าก็จะไป					
30	ถ้าเพื่อนต่างเพศชวนไปเช่าห้องอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ					
31	ถ้าได้รับมอบหมายที่ไม่ถนัด และรู้สึกกังวลมาก ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำ ค่อยทำส่งวันสุดท้าย หากไม่เสร็จก็ไม่ใช่ไร					
32	ถ้าได้คะแนนเก็บน้อยทุกครั้ง ถ้าต้องสอบอีก ข้าพเจ้าจะกังวลจนไม่ทำอะไรเลย					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		จริง	ค่อนข้างจริง	เป็นบางครั้ง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
33	ถ้าข้าพเจ้าโทรไปหาเพื่อนหลายครั้ง แล้วเพื่อนไม่รับสาย ข้าพเจ้าก็จะต่อว่าเพื่อนพร้อมแสดงความรู้สึกออกมา					
34	ถ้าเพื่อนสนิทไม่ค่อยคุยด้วยแล้วทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจ ข้าพเจ้าก็จะต่อว่าเพื่อนพร้อมแสดงความรู้สึกออกมา					
35	ถ้ากลับบ้านดึกแล้วพ่อแม่ถาม ข้าพเจ้าจะพูดโต้ตอบให้รู้ว่ามีอะไร					
36	ถ้าแม่โทรมาแล้วข้าพเจ้าไม่ได้รับสาย ข้าพเจ้าจะรู้สึกกังวลกลัวว่าแม่จะโกรธ แต่ก็จะไม่โทรกลับ					
37	เมื่อผิดหวังหรือเสียใจกับเกรดเฉลี่ยน้อยกว่าเทอมที่แล้ว ข้าพเจ้าเศร้าซึม ไม่สนใจคนรอบข้าง					
38	เวลาที่เสียใจเมื่อทราบว่าตนเองสอบตก ข้าพเจ้ามักเศร้าซึม ชอบอยู่คนเดียว ไม่พูดคุยกับใคร					
39	เมื่อข้าพเจ้าทะเลาะกับพ่อแม่ ข้าพเจ้าจะไม่พูดกับพ่อแม่					
40	ถ้าพ่อแม่ไม่คุยกับข้าพเจ้าเพราะโกรธ แล้วยังมาต่อว่าอีก ข้าพเจ้าจะไม่รับฟังและไม่ปฏิบัติตาม					
41	ถ้ารู้สึกเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ข้าพเจ้าจะหาเพื่อนกลุ่มใหม่					
42	ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นทุกข์เวลาเพื่อนไม่ให้เข้ากลุ่มเวลาทำงานกลุ่ม และมักต่อว่าเพื่อนที่ไม่ให้เข้ากลุ่ม					
43	ถ้าเพื่อนมาพูดตำหนิข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะพูดทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าคิดโดยไม่สนใจความรู้สึกของเพื่อน					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		จริง	ค่อนข้างจริง	เป็นบางครั้ง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
44	ถ้าเพื่อนไม่ทำตามที่เราตกลงกันไว้ ข้าพเจ้าจะโยนวายเสียงดัง และให้ทำตามที่เราตกลงกันให้ได้					
45	เวลาที่ครูเรียกไปตักเตือนเรื่องประพฤติ ถ้าข้าพเจ้าโกรธก็จะแสดงให้ครูรู้ว่าไม่พอใจ					
46	เวลาที่ถูกรุทำหยา ถ้าข้าพเจ้าไม่ผิด ข้าพเจ้าจะโต้ตอบทันที เพื่อให้ครูรู้ว่าข้าพเจ้าไม่พอใจ					
47	หากพ่อแม่ตักเตือนนิสัยที่ไม่ดีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดโต้ตอบด้วยน้ำเสียงที่ไม่พอใจ					
48	เวลาที่ถูกพ่อแม่ดุเรื่องกลับบ้านไม่ตรงเวลาแล้วพูดยังไม่เข้าใจกัน ข้าพเจ้ามักหงุดหงิดและอธิบายด้วยเสียงดัง					
49	ถ้าเพื่อนทำลายข้าวของข้าพเจ้าเสียหาย ข้าพเจ้าจะต่อว่าเพื่อนทันที					
50	ถ้าเพื่อนทำให้แอบอายขายหน้าต่อหน้าคนอื่น ข้าพเจ้าจะพูดกระแทกกระทั้น ประชดประชันกลับไปทันที					
51	ถ้าทำงานคู่กับเพื่อนที่เรียนด้อยกว่าแล้วเขาทำงานไม่เสร็จ ข้าพเจ้ามักเผลอพูดดูถูกเพื่อน					
52	ถ้าพูดขัดแย้งกับเพื่อนในเรื่องต่างๆ ข้าพเจ้าจะโต้เถียงให้ชนะเพื่อน					
53	เมื่อเพื่อนพูดประชดประชัน ข้าพเจ้าก็จะพูดเสียดสีกลับไปให้เขารู้สึก					
54	หากทำการบ้านไม่เสร็จแล้วขอให้เพื่อนช่วยหากเพื่อนไม่ช่วย ข้าพเจ้ามักชอบขู่เพื่อนว่าจะเลิกคบ					

ข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
		จริง	ค่อนข้างจริง	เป็นบางครั้ง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง
55	แม้ว่าจะหิวมาก ข้าพเจ้าก็จะยังต่อแถวซื้ออาหารตามลำดับ ไม่ขอแซงคิว					
56	ถึงแม้ว่าจะรีบไปเรียน ข้าพเจ้าก็จะไม่เดินลัดสนามหญ้าของโรงเรียน					
57	ถ้าข้าพเจ้าไปเที่ยวสวนสาธารณะ ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำลายทรัพยากร					
58	เมื่อทำความผิด ข้าพเจ้าก็จะยอมรับผิด					
59	ข้าพเจ้าไม่เคยหยิบของ ของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต					
60	ถ้าขับรถอยู่หรือซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ของเพื่อนแล้วติดไฟแดง แต่บนถนนไม่มีรถแม้แต่คันเดียว ข้าพเจ้าก็จะขับไปเลยทันทีหรือบอกให้เพื่อนขับรถไปทันที					
61	หากไปเที่ยวห้างแล้วปวดท้องเข้าห้องน้ำ ข้าพเจ้าจะต่อแถวแม้ว่าคิวจะยาวมากก็ตาม					
62	ข้าพเจ้าชอบนั่งบนโต๊ะหรือนั่งเก้าอี้สองขาถึงแม้ครูจะห้ามก็ตาม					
63	ถึงจะชอบฟังเพลงเสียงดัง แต่ข้าพเจ้าก็จะไม่เปิดเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน					
64	ถ้าไปห้องสมุดกับเพื่อน ข้าพเจ้าก็จะไม่พูดเสียงดัง					
65	ถ้าเพื่อนชวนให้เขียนข้อความในห้องน้ำ ข้าพเจ้าก็จะไม่ขีดเขียนตามเพื่อน					
66	หากข้าพเจ้าพบเงินหนึ่งพันบาทที่มีคนทำตกไว้ที่โรงเรียน ก็จะเอาไปให้ครูเพื่อหาทางคืนเจ้าของ					

ส่วนที่ 3 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

(ชยาภรณ์ กองสมบัติ, 2561)

คำชี้แจง โดยให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด มีข้อคำถามจำนวน 39 ข้อ ประกอบด้วย 4 ด้านดังนี้

1. ด้านความท้อแท้สิ้นหวัง (Hopelessness)	มีจำนวน 11 ข้อ
2. ด้านการไวต่อความวิตกกังวล (Anxiety Sensitivity)	มีจำนวน 10 ข้อ
3. ด้านความหุนหันพลันแล่น (Impulsivity)	มีจำนวน 9 ข้อ
4. ด้านความรู้สึกแสวงหา (Sensation Seeking)	มีจำนวน 9 ข้อ

คำตอบแต่ละคำตอบมีความหมายดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของนักเรียนมาก

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของนักเรียนน้อย

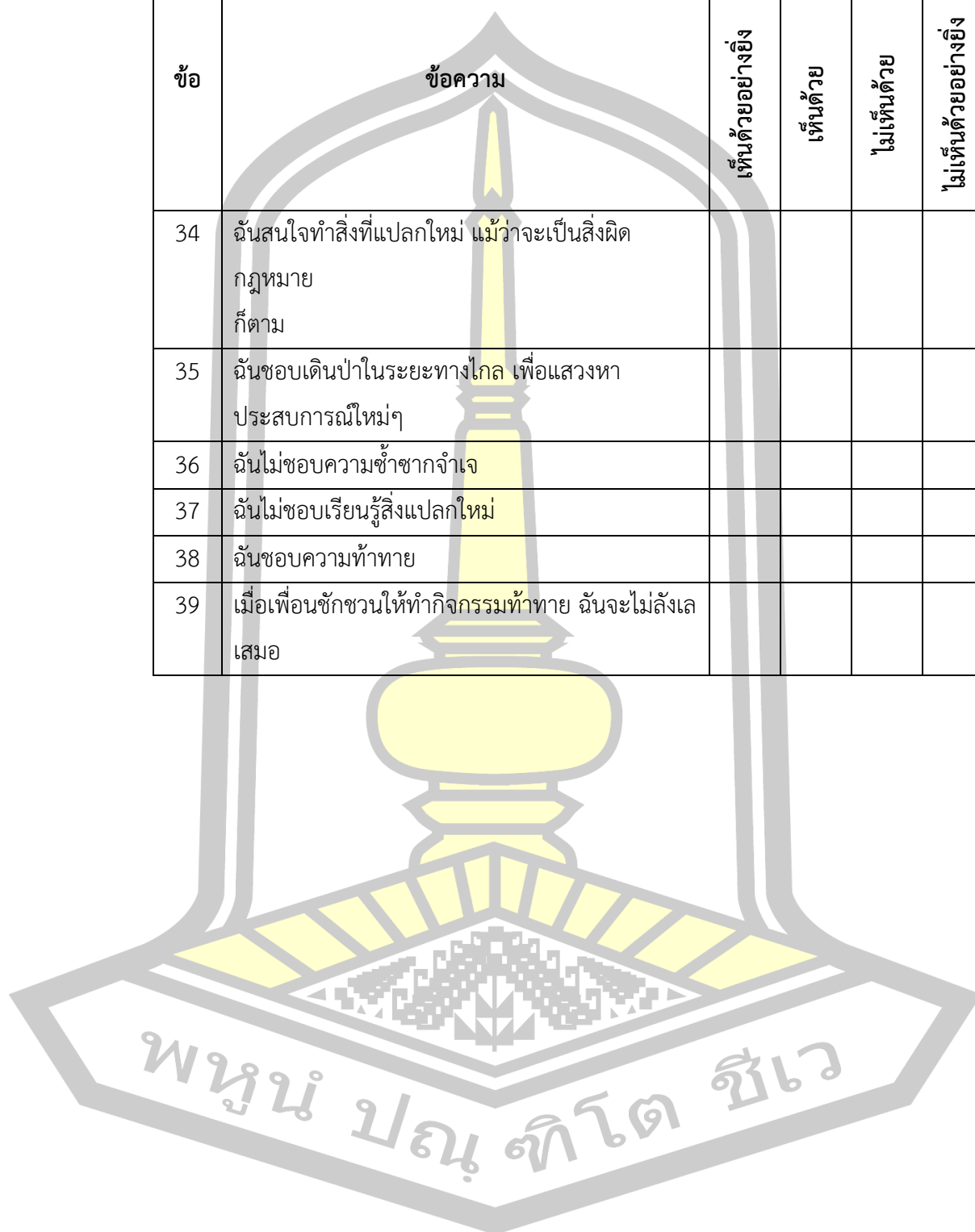
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดหรือความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ฉันเป็นคนมีสาระ				
2	ฉันมีความสุขในชีวิต				
3	ฉันรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จของฉัน				
4	ฉันเป็นคนลืมหลับ				
5	ฉันมีความพึงพอใจในตนเอง				
6	ฉันมีความกระตือรือร้นมากเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง				
7	ฉันรู้สึกว่าฉันไม่สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆได้				
8	ฉันรู้สึกเหนื่อยกับการเผชิญปัญหาต่างๆ				
9	ฉันไม่คาดหวังกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น				
10	ฉันไม่สามารถทำอนาคตของฉันให้ดีขึ้นได้				
11	ฉันคิดว่าคนรอบข้างไม่สามารถช่วยเหลือฉันได้				
12	เมื่อฉันรู้สึกกลัว ฉันจะมีอาการเวียนศีรษะ				
13	หัวใจของฉันเต้นเร็วเมื่อรู้สึกกลัว				
14	ฉันตื่นตระหนกเมื่อรู้สึกประหม่า				
15	ฉันจะเกิดความกลัวเป็นอย่างมาก หากฉันพบว่าร่างกายฉันมีความผิดปกติ เช่น เป็นผื่น				
16	ฉันกังวลใจต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายมาก				
17	ฉันไม่วิตกกังวลกับเหตุการณ์ในอนาคตไม่ว่าเรื่องใดๆ				

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
18	ฉันรู้สึกอึดใจเป็นอย่างมากเมื่อฉันทำงานไม่เสร็จตามกำหนด				
19	ฉันรู้สึกอึดใจเป็นอย่างมากเมื่อฉันทำข้อสอบไม่ได้				
20	ฉันรู้สึกกระวนกระวายใจเป็นอย่างมากเมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน				
21	ฉันกระวนกระวายใจทุกครั้งเมื่อใกล้วันประกาศผลสอบต่างๆ				
22	ฉันมักจะพูดโดยไม่คิดก่อนอยู่ประจำ				
23	ฉันมักเสียใจกับเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว เนื่องจากขาดการไตร่ตรองในสิ่งต่างๆ				
24	ฉันมักลงมือทำอะไรโดยไม่คิดให้รอบคอบก่อน				
25	ฉันเป็นคนหุนหันพลันแล่น				
26	ฉันตั้งสมาธิก่อนทำกิจกรรมต่างๆ				
27	ฉันให้อภัยคนที่แฉงควฉัน				
28	เมื่อฉันโกรธ ฉันไม่สามารถควบคุมตนเองได้				
29	ฉันชอบเรียนหรือทำงานที่ต้องใช้ความสุขุมรอบคอบ และใจเย็น เช่น งานศิลปะ				
30	ฉันเป็นคนสุขุมรอบคอบ				
31	ฉันชอบกิจกรรมตื่นเต้นท้าทาย				
32	ฉันรู้สึกสนุกกับประสบการณ์ใหม่ที่น่าตื่นเต้น				
33	ฉันชอบทำกิจกรรมที่ทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้น แม้จะเป็นกิจกรรมที่เสี่ยง				

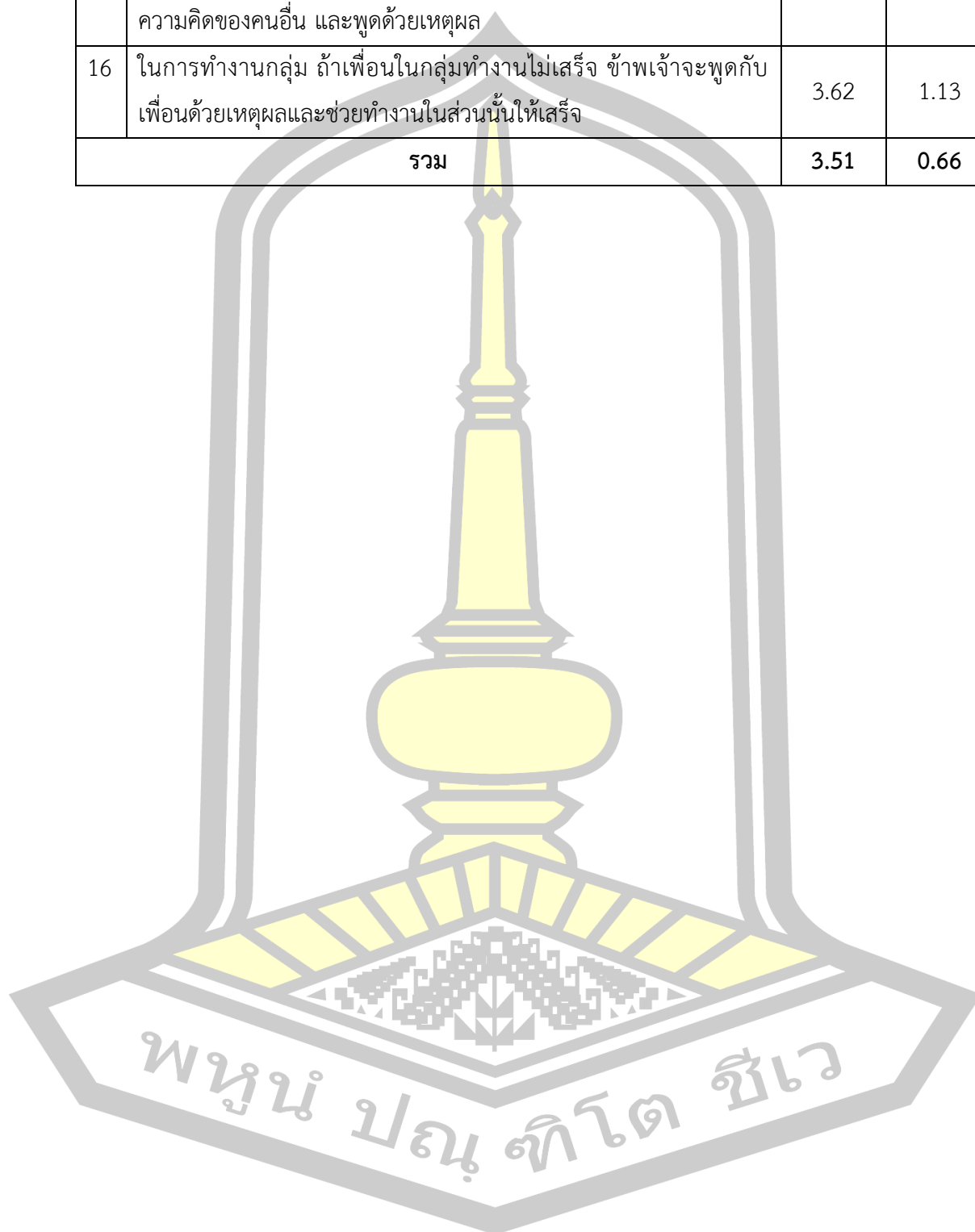
ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
34	ฉันสนใจทำสิ่งที่แปลกใหม่ แม้ว่าจะเป็นสิ่งผิดกฎหมายก็ตาม				
35	ฉันชอบเดินป่าในระยทางไกล เพื่อแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ				
36	ฉันไม่ชอบความซ้ำซากจำเจ				
37	ฉันไม่ชอบเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่				
38	ฉันชอบความท้าทาย				
39	เมื่อเพื่อนชักชวนให้ทำกิจกรรมท้าทาย ฉันจะไม่ลังเลเสมอ				

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการควบคุมตนเองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมการควบคุมตนเองในการปฏิบัติงาน (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	หากข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน ข้าพเจ้าจะถามครู	3.68	1.10
2	เมื่อต้องเรียนเนื้อหาที่ยาก ข้าพเจ้าจะพยายามทำความเข้าใจถึงต้องใช้เวลานานมากแค่ไหนก็จะศึกษาให้เข้าใจ	3.70	1.01
3	ถึงจะมีเสียงดังจากในห้องหรือนอกห้องเรียน ข้าพเจ้าก็จะไม่สนใจ จะสนใจในเรื่องที่เรียนเพียงอย่างเดียว	3.33	1.09
4	ข้าพเจ้าจะคิดตามและทำความเข้าใจขณะที่ครูกำลังอธิบาย	3.92	0.98
5	เมื่อครูมอบหมายให้ทำกิจกรรมและชิ้นงานต่างๆที่ยากในชั้นเรียน ข้าพเจ้าก็จะทำให้เสร็จในคาบเรียน	3.37	0.99
6	เมื่อครูมอบหมายงานให้ทำในห้อง โดยให้ส่งพรุ่งนี้ได้ ถ้าทำไม่เสร็จ ข้าพเจ้าก็จะทำให้เสร็จในคาบนี้เลย	3.32	1.12
7	ถึงจะเหนื่อย หรือง่วงนอนมากขนาดไหนก็ตาม แต่ข้าพเจ้าก็ต้องทำการบ้านให้เสร็จเพื่อที่จะส่งครูให้ทันเวลา	3.37	1.23
8	ถึงการบ้านที่ต้องทำจะยากมาก และต้องใช้เวลาในการทำนานขนาดไหนก็ตาม ข้าพเจ้าจะอดทนและหาวิธีการเพื่อจะทำการบ้านเสร็จทันเวลา	3.53	1.10
9	ถ้าครูสั่งให้อ่านหนังสือและแบบฝึกหัดมา ข้าพเจ้าก็จะนำมาเพราะรู้ว่าจำเป็น	4.05	1.02
10	ถ้าครูให้ข้าพเจ้านำวัสดุ อุปกรณ์ที่จะใช้ในการเรียนมา ข้าพเจ้าก็จะเตรียมให้พร้อมไว้ล่วงหน้า	3.79	1.07
11	เมื่อใกล้จะสอบ ข้าพเจ้ามีการจัดตารางในการอ่านหนังสือ และสามารถอ่านหนังสือได้ตามเป้าหมาย	3.05	1.21
12	เมื่อมีการสอบเก็บคะแนนวิชาต่างๆ ข้าพเจ้าจะทบทวนสิ่งที่เรียนเพื่อที่จะทำข้อสอบให้ได้	3.41	1.12
13	เมื่อมีเวลาว่างที่โรงเรียน ข้าพเจ้าจะทำการบ้านให้เสร็จ	3.02	1.13
14	เมื่อมีเวลาว่าง ข้าพเจ้ามักทำการบ้านให้เสร็จก่อนที่จะไปทำกิจกรรมที่ข้าพเจ้าชอบ	3.15	1.17
15	ในขณะที่ทำงานกลุ่ม เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจะยอมรับฟัง	3.84	1.11

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
	ความคิดของคนอื่น และพูดด้วยเหตุผล		
16	ในการทำงานกลุ่ม ถ้าเพื่อนในกลุ่มทำงานไม่เสร็จ ข้าพเจ้าจะพูดกับเพื่อนด้วยเหตุผลและช่วยทำงานในส่วนนั้นให้เสร็จ	3.62	1.13
รวม		3.51	0.66

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการควบคุมตนเองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมการควบคุมตนเองจากสิ่งกระตุ้น (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	เมื่อเพื่อนชวนให้หนีเรียนไปเที่ยว ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ	3.96	1.36
2	เมื่อรู้สึกเบื่อหน่ายครูหรือวิชาที่เรียน ข้าพเจ้าก็มักหนีเรียนกับเพื่อน	4.06	1.24
3	เมื่อเห็นเพื่อนหรือผู้ปกครองดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ข้าพเจ้าก็ไม่คิดอยากลองดื่ม	3.62	1.40
4	แม้เพื่อนจะทำทนายให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ข้าพเจ้าก็ไม่ดื่ม	3.78	1.37
5	แม้จะมีเพื่อนชักชวนให้ลองเสพสารเสพติด ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ	4.47	1.05
6	แม้ข้าพเจ้าจะเห็นเพื่อนหรือคนใกล้ชิดเสพสารเสพติด ข้าพเจ้าก็ไม่คิดอยากลองเลย	4.46	1.05
7	เมื่อมีเพื่อนชวนไปเที่ยวสถานบันเทิง ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ	3.88	1.27
8	ถึงอยากจะทำทราบว่าสถานบันเทิงเป็นอย่างไร แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ไป เพราะทราบว่าเป็นสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย	4.07	1.24
9	หากเดือดร้อนเรื่องเงิน และเห็นเพื่อนเล่นการพนันแล้วได้เงินมาก ข้าพเจ้าก็อยากลองเล่นการพนันเพื่อจะได้มีเงินเพิ่มมากขึ้น	4.14	1.27
10	หากรู้สึกเบื่อ แล้วเพื่อนชวนไปเล่นการพนัน ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ	4.32	1.17
11	แม้เพื่อนจะช่วยเหลือทุกอย่าง แต่ถ้าขอให้ผมเรื่องชกต่อยกับผู้อื่น ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ	4.14	1.22
12	ถ้าเพื่อนถูกคนอื่นทำร้ายร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะหาวิธีการอื่นที่ช่วยเพื่อนโดยไม่ใช้กำลัง	3.81	1.32
13	ถ้าเพื่อนต่างประเทศที่รู้จักมานานชวนไปเที่ยวที่หอพักหรือที่บ้าน ข้าพเจ้าก็จะไป	3.76	1.45
14	ถ้าเพื่อนต่างประเทศชวนไปเช่าห้องอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ข้าพเจ้าก็จะปฏิเสธ	4.04	1.44
รวม		4.03	0.72

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการควบคุมตนเองในนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	ถ้าได้รับมอบหมายที่ไม่ถนัด และรู้สึกกังวลมาก ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำ ค่อย ทำส่งวันสุดท้าย หากไม่เสร็จก็ไม่เป็นไร	2.94	1.29
2	ถ้าได้คะแนนเก็บน้อยทุกครั้ง ถ้าต้องสอบอีก ข้าพเจ้าจะกังวลจนไม่ทำ อะไรเลย	3.58	1.32
3	ถ้าข้าพเจ้าโทรไปหาเพื่อนหลายครั้ง แล้วเพื่อนไม่รับสาย ข้าพเจ้าก็จะ ต่อว่าเพื่อนพร้อมแสดงความรู้สึกออกมา	3.41	1.39
4	ถ้าเพื่อนสนิทไม่ค่อยคุยด้วยแล้วทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลใจ ข้าพเจ้าก็จะ ต่อว่าเพื่อนพร้อมแสดงความรู้สึกออกมา	3.70	1.34
5	ถ้ากลับบ้านดึกแล้วพ่อแม่ถาม ข้าพเจ้าจะพูดได้ตอบให้รู้ว่ามีอะไร	3.87	1.27
6	ถ้าแม่โทรมาแล้วข้าพเจ้าไม่ได้รับสาย ข้าพเจ้าจะรู้สึกกังวลกลัวว่าแม่จะ โกรธ แต่ก็จะไม่โทรกลับ	2.70	1.46
7	เมื่อผิดหวังหรือเสียใจกับเกรดเฉลี่ยน้อยกว่าที่เผลอได้แล้ว ข้าพเจ้าเศร้า ซึม ไม่สนใจคนรอบข้าง	3.72	1.30
8	เวลาที่เสียใจเมื่อทราบว่าตนเองสอบตก ข้าพเจ้ามักเศร้าซึม ชอบอยู่คน เดียว ไม่พูดคุยกับใคร	3.76	1.30
9	เมื่อข้าพเจ้าทะเลาะกับพ่อแม่ ข้าพเจ้าจะไม่พูดกับพ่อแม่	2.86	1.41
10	ถ้าพ่อแม่ไม่คุยกับข้าพเจ้าเพราะโกรธ แล้วยังมาต่อว่าอีก ข้าพเจ้าจะไม่ รับฟังและไม่ปฏิบัติตาม	3.10	1.39
11	ถ้ารู้สึกเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ข้าพเจ้าจะหาเพื่อนกลุ่มใหม่	3.19	1.44
12	ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นทุกข์เวลาเพื่อนไม่ให้เข้ากลุ่มเวลาทำงานกลุ่ม และมัก ต่อว่าเพื่อนที่ไม่ให้เข้ากลุ่ม	3.80	1.34
รวม		3.38	0.58

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการควบคุมตนเองนั้กนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมการควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (n=371)

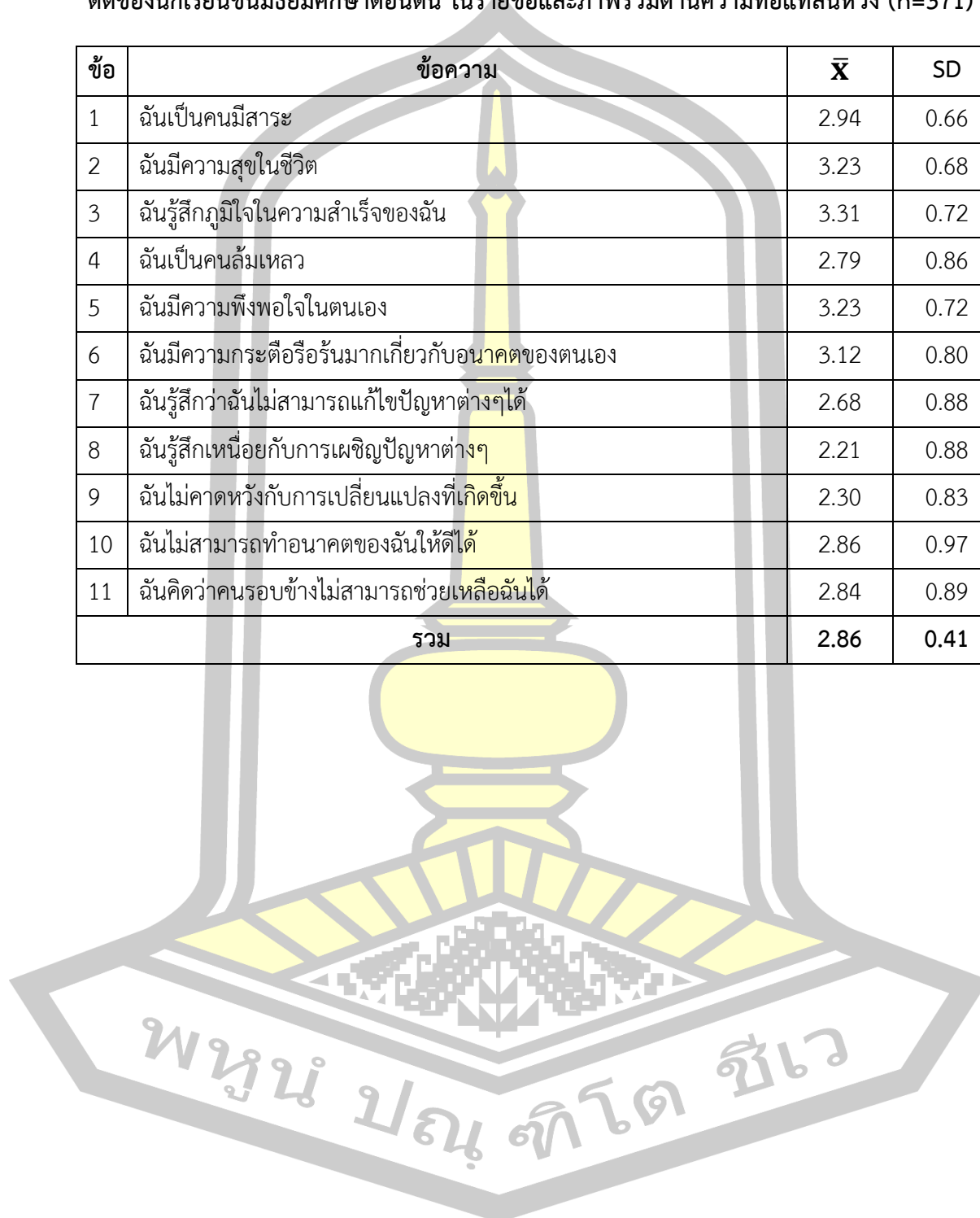
ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	ถ้าเพื่อนมาพูดตำหนิข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะพูดทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าคิดโดยไม่สนใจความรู้สึกของเพื่อน	3.49	1.35
2	ถ้าเพื่อนไม่ทำตามที่เราตกลงกันไว้ ข้าพเจ้าจะโวยวายเสียงดัง และให้ทำตามที่เราตกลงกันให้ได้	3.77	1.22
3	เวลาที่ครูเรียกไปตักเตือนเรื่องประพฤดิ ถ้าข้าพเจ้าโกรธก็จะแสดงให้ครูรู้ว่าไม่พอใจ	4.21	1.07
4	เวลาที่ถูกครูตำหนิ ถ้าข้าพเจ้าไม่ผิด ข้าพเจ้าจะโต้ตอบทันที เพื่อให้ครูรู้ว่าข้าพเจ้าไม่พอใจ	3.60	1.38
5	หากพ่อแม่ตักเตือนนิสัยที่ไม่ดีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดโต้ตอบด้วยน้ำเสียงที่ไม่พอใจ	3.83	1.16
6	เวลาที่ถูกพ่อแม่ดุเรื่องกลับบ้านไม่ตรงเวลาแล้วพูดยังงี้ก็ไม่เข้าใจกัน ข้าพเจ้ามักหงุดหงิดและอธิบายด้วยเสียงดัง	3.51	1.32
7	ถ้าเพื่อนทำลายข้าวของข้าพเจ้าเสียหาย ข้าพเจ้าจะต่อว่าเพื่อนทันที	2.85	1.30
8	ถ้าเพื่อนทำให้แอบอายขายหน้าต่อหน้าคนอื่น ข้าพเจ้าจะพูดกระแทกกระแทน ประชดประชันกลับไปทันที	3.21	1.38
9	ถ้าทำงานคู่กับเพื่อนที่เรียนด้อยกว่าแล้วเขาทำงานไม่เสร็จ ข้าพเจ้ามักเผลอพูดดูถูกเพื่อน	4.23	1.20
10	ถ้าพูดขัดแย้งกับเพื่อนในเรื่องต่างๆ ข้าพเจ้าจะได้เถียงให้ชนะเพื่อน	2.44	1.30
11	เมื่อเพื่อนพูดประชดประชัน ข้าพเจ้าก็จะพูดเสียดสีกลับไปให้เขารู้สึกตัว	3.26	1.34
12	หากทำการบ้านไม่เสร็จแล้วขอให้เพื่อนช่วยหากเพื่อนไม่ช่วย ข้าพเจ้ามักขอรู้เพื่อนว่าจะเลิกคบ	4.41	1.07
รวม		3.57	0.67

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการควบคุมตนเองนักรักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมการควบคุมด้วยจริยธรรม (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	แม้ว่าจะหิวมาก ข้าพเจ้าก็จะยังต่อแถวซื้ออาหารตามลำดับ ไม่ขอแซงคิว	4.18	1.28
2	ถึงแม้ว่าจะรีบไปเรียน ข้าพเจ้าก็จะไม่เดินลัดสนามหญ้าของโรงเรียน	2.95	1.43
3	ถ้าข้าพเจ้าไปเที่ยวสวนสาธารณะ ข้าพเจ้าก็จะไม่ทำลายทรัพยากร	4.31	1.21
4	เมื่อทำความผิด ข้าพเจ้าก็จะยอมรับผิด	4.29	1.11
5	ข้าพเจ้าไม่เคยหยิบของ ของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต	4.01	1.22
6	ถ้าขับรถอยู่หรือซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ของเพื่อน แล้วติดไฟแดง แต่บนถนนไม่มีรถแม้แต่คันเดียว ข้าพเจ้าก็จะขับไปเลยทันทีหรือบอกให้เพื่อนขับต่อไปทันที	4.11	1.34
7	หากไปเที่ยวห้างแล้วปวดท้องเข้าห้องน้ำ ข้าพเจ้าจะต่อแถวแม้ว่าคิวจะยาวมากก็ตาม	4.05	1.26
8	ข้าพเจ้าชอบนั่งบนโต๊ะหรือนั่งเก้าอี้สองขาถึงแม้ครูจะห้ามก็ตาม	3.64	1.43
9	ถึงจะชอบฟังเพลงเสียงดัง แต่ข้าพเจ้าก็จะไม่เปิดเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน	4.07	1.23
10	ถ้าไปห้องสมุดกับเพื่อน ข้าพเจ้าก็จะไม่พูดเสียงดัง	3.93	1.20
11	ถ้าเพื่อนชวนให้เขียนข้อความในห้องน้ำ ข้าพเจ้าก็จะไม่ขีดเขียนตามเพื่อน	4.12	1.30
12	หากข้าพเจ้าพบเงินหนึ่งพันบาทที่มีคนทำตกไว้ที่โรงเรียน ก็จะเอาไปให้ครูเพื่อหาทางคืนเจ้าของ	4.54	1.01
รวม		4.01	0.48

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด
 ติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมด้านความท้อแท้สิ้นหวัง (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	ฉันเป็นคนมีสาระ	2.94	0.66
2	ฉันมีความสุขในชีวิต	3.23	0.68
3	ฉันรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จของฉัน	3.31	0.72
4	ฉันเป็นคนล้มเหลว	2.79	0.86
5	ฉันมีความพึงพอใจในตนเอง	3.23	0.72
6	ฉันมีความกระตือรือร้นมากเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง	3.12	0.80
7	ฉันรู้สึกว่าคุณไม่สามารถแก้ไขปัญหาต่างๆได้	2.68	0.88
8	ฉันรู้สึกเหนื่อยกับการเผชิญปัญหาต่างๆ	2.21	0.88
9	ฉันไม่คาดหวังกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น	2.30	0.83
10	ฉันไม่สามารถทำอนาคตของคุณให้ดีขึ้นได้	2.86	0.97
11	ฉันคิดว่าคนรอบข้างไม่สามารถช่วยเหลือฉันได้	2.84	0.89
รวม		2.86	0.41

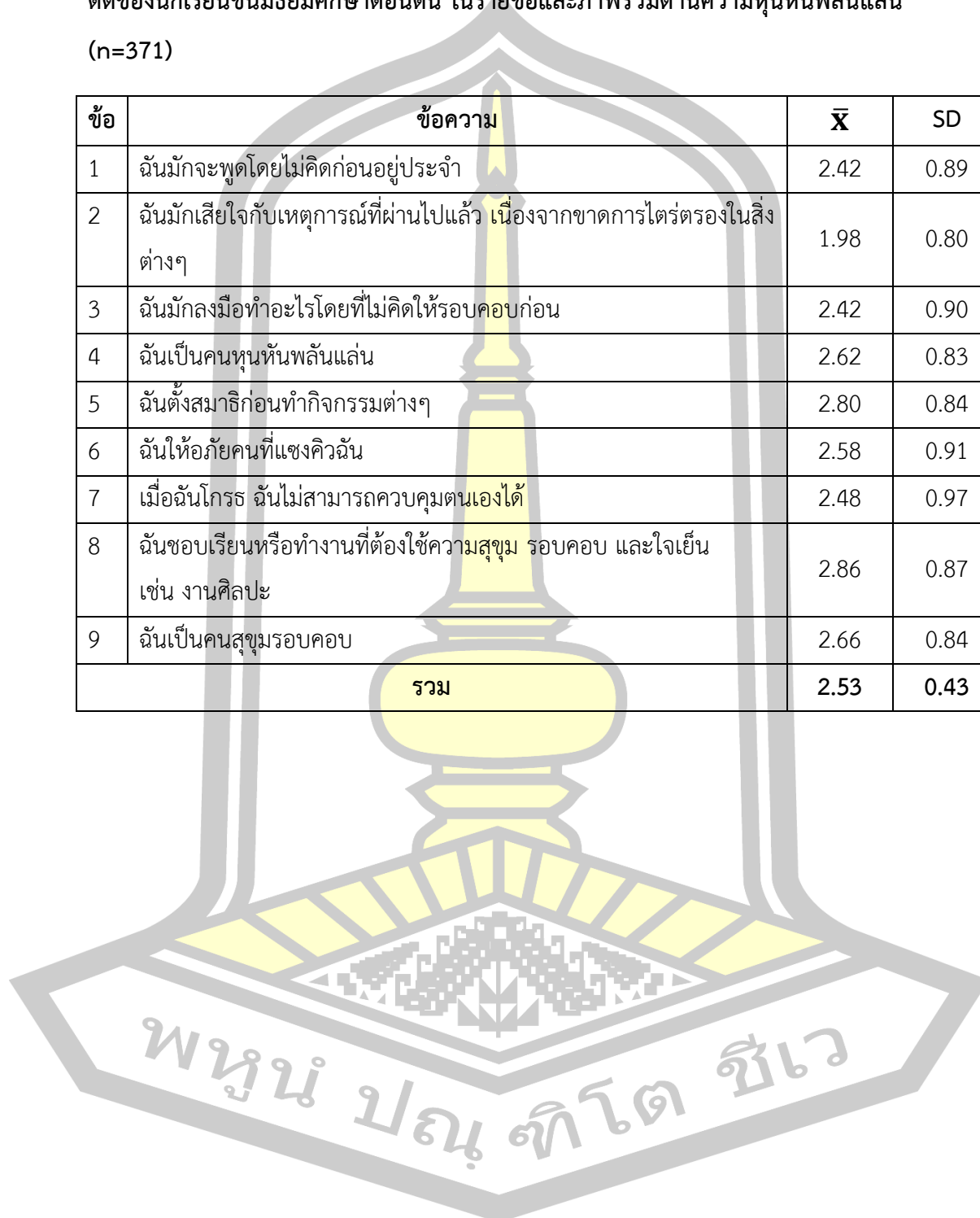
ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด
 ติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมด้านการไวต่อความวิตกกังวล
 (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	เมื่อฉันรู้สึกกลัว ฉันจะมีอาการเวียนศีรษะ	2.72	0.99
2	หัวใจของฉันเต้นเร็วเมื่อรู้สึกกลัว	1.96	0.87
3	ฉันตื่นตระหนกเมื่อรู้สึกประหม่า	2.11	0.84
4	ฉันจะเกิดความกลัวเป็นอย่างมาก หากฉันพบว่าร่างกายฉันมีความผิดปกติ เช่น เป็นผื่น	2.27	0.91
5	ฉันกังวลใจต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายมาก	2.37	0.84
6	ฉันไม่วิตกกังวลกับเหตุการณ์ในอนาคตไม่ว่าเรื่องใดๆ	2.61	0.90
7	ฉันอึดอัดใจเป็นอย่างมากเมื่อฉันทำงานไม่เสร็จตามกำหนด	1.93	0.72
8	ฉันทุกข์ใจเป็นอย่างมากเมื่อฉันทำข้อสอบไม่ได้	2.02	0.77
9	ฉันรู้สึกกระวนกระวายใจเป็นอย่างมากเมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน	2.03	0.82
10	ฉันกระวนกระวายใจทุกครั้งเมื่อใกล้วันประกาศผลสอบต่างๆ	2.16	0.83
รวม		2.22	0.46

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติด
 ติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายชื่อและภาพรวมด้านความหุนหันพลันแล่น
 (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	ฉันมักจะพูดโดยไม่คิดก่อนอยู่ประจำ	2.42	0.89
2	ฉันมักเสียใจกับเหตุการณ์ที่ผ่านไปแล้ว เนื่องจากขาดการไตร่ตรองในสิ่งต่างๆ	1.98	0.80
3	ฉันมักลงมือทำอะไรโดยไม่คิดให้รอบคอบก่อน	2.42	0.90
4	ฉันเป็นคนหุนหันพลันแล่น	2.62	0.83
5	ฉันตั้งสมาธิก่อนทำกิจกรรมต่างๆ	2.80	0.84
6	ฉันให้อภัยคนที่แฉงคิวฉัน	2.58	0.91
7	เมื่อฉันโกรธ ฉันไม่สามารถควบคุมตนเองได้	2.48	0.97
8	ฉันชอบเรียนหรือทำงานที่ต้องใช้ความสุ่ม รอบคอบ และใจเย็น เช่น งานศิลปะ	2.86	0.87
9	ฉันเป็นคนสุ่มรอบคอบ	2.66	0.84
รวม		2.53	0.43

ตารางแสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในรายข้อและภาพรวมด้านความรู้สึกลึกแสวงหา (n=371)

ข้อ	ข้อความ	$\bar{X}$	SD
1	ฉันชอบกิจกรรมตื่นเต้นท้าทาย	3.00	0.81
2	ฉันรู้สึกสนุกกับประสบการณ์ใหม่ที่ตื่นเต้น	3.28	0.68
3	ฉันชอบทำกิจกรรมที่ทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้น แม้จะเป็นกิจกรรมที่เสี่ยง	2.83	0.89
4	ฉันสนใจทำสิ่งที่แปลกใหม่ แม้ว่าจะเป็นสิ่งผิดกฎหมายก็ตาม	3.06	0.95
5	ฉันชอบเดินป่าในระยะทางไกล เพื่อแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ	2.58	0.97
6	ฉันไม่ชอบความซ้ำซากจำเจ	2.13	0.89
7	ฉันไม่ชอบเรียนรู้สิ่งแปลกใหม่	2.92	0.93
8	ฉันชอบความท้าทาย	3.03	0.86
9	เมื่อเพื่อนชักชวนให้ทำกิจกรรมท้าทาย ฉันจะไม่ลังเลเสมอ	2.29	0.92
รวม		2.79	0.34

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

เลขที่การรับรอง : 335-298/2566

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาไทย) ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพสารเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ชื่อโครงการวิจัย (ภาษาอังกฤษ) Factors Predicting Risk Behavior for Substance Abuse in Junior High School Students.

ผู้วิจัย : นายอนุวัฒน์ สรวนรัมย์

หน่วยงานที่รับผิดชอบ : คณะพยาบาลศาสตร์

สถานที่ทำการวิจัย : โรงเรียนมัธยมศึกษาในอำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดนครราชสีมา

ประเภทการพิจารณาแบบ : แบบเร่งรัด

วันที่รับรอง : 25 สิงหาคม 2566

วันหมดอายุ : 24 สิงหาคม 2567

ข้อเสนอการวิจัยนี้ ได้รับการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคามแล้ว และอนุมัติในด้านจริยธรรมให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องข้างต้นได้ บนพื้นฐานของโครงร่างงานวิจัยที่คณะกรรมการฯ ได้รับและพิจารณา เมื่อเสร็จสิ้นโครงการแล้วให้ผู้วิจัยส่งแบบฟอร์มการปิดโครงการและรายงานผลการดำเนินงานมายังคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรือหากมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในโครงการวิจัย ผู้วิจัยจะต้องยื่นขอรับการพิจารณาใหม่

ภทรี สว่างจิตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกษักรหญิงรัตวี สว่างจิตร์)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ทั้งนี้ การรับรองนี้มีเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ด้านหลังทุกข้อ (ดูด้านหลังของเอกสารรับรองโครงการวิจัย)

ที่ อว 8718/ 2593

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

6 ตุลาคม 2566

เรื่อง อนุญาตให้ใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน คณะบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อ้างถึง หนังสือ ที่ อว 8612/3861 ลงวันที่ 26 กันยายน 2566

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ได้ขอความอนุเคราะห์
ใช้เครื่องมือวิจัย 2 เรื่องคือ 1) แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย หทัยชนก พันพงศ์
และ 2) แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พัฒนาปรับปรุงขึ้นโดย
ชยากรณ์ กองสมบัติ ซึ่งเป็นผลงานของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ความทราบแล้วนั้น

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย พิจารณาแล้วมีความยินดีให้ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม ใช้เครื่องมือวิจัย 2 เรื่องคือ 1) แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย
หทัยชนก พันพงศ์ และ 2) แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พัฒนา
ปรับปรุงขึ้นโดย ชยากรณ์ กองสมบัติ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์จักรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5000 ต่อ 12424

โทรสาร 02 260 0132

ที่ พิเศษ

๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๖

เรื่อง อนุญาตให้ใช้เครื่องมือ

เรียน คณะบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อ้างถึง หนังสือ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ ฮว ๐๖๐๕๑๗/๑๗๒๔ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๖
เรื่อง ขออนุญาตใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ตามหนังสือที่อ้างถึง ข้าพเจ้านางสาวชยาภรณ์ กองสมบัติ ได้พิจารณาแล้วยินยอมอนุญาตให้นายอนุวัฒน์ สรรวมัย ใช้เครื่องมือ แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อใช้สารเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งได้พัฒนาขึ้นมาตามแนวคิดของคอนร็อตและวอยซิค ซึ่งเป็นปริญญานิพนธ์ หากท่านประสงค์จะปรับปรุงเครื่องมือวิจัยขอให้แจ้งข้าพเจ้าเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ ขอความร่วมมือให้เขียนอ้างอิงจากบทความวิจัย ดังนี้

ชยาภรณ์ กองสมบัติ. ๒๕๖๑. การพัฒนาคู่มือป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้สารเสพติดสำหรับครูแนะแนว (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวชยาภรณ์ กองสมบัติ)

ที่ พิเศษ

30 ตุลาคม 2566

เรื่อง อนุญาตให้ใช้เครื่องมือ

เรียน คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

อ้างถึง หนังสือ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ อว 0605.11/1723 ลงวันที่ 18 กันยายน 2566

เรื่องขออนุญาตใช้เครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

ตามหนังสือที่อ้างถึง ดังรายละเอียดแจ้งแล้วนั้น ข้าพเจ้านางสาวหทัยชนก พันพงศ์ ได้พิจารณาแล้วยินยอมอนุญาตให้นายอนุวัฒน์ สรรวมย์ ใช้เครื่องมือ แบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในปี พ.ศ. 2555 ซึ่งได้พัฒนาขึ้นมาตามกรอบแนวคิดของ Tangney และคณะ ซึ่งเป็นปริญญานิพนธ์ หากท่านประสงค์จะปรับปรุงเครื่องมือวิจัย ขอให้แจ้งข้าพเจ้าเพื่อพิจารณาทั้งนี้ขอความร่วมมือให้เขียนอ้างอิงจากบทความวิจัย ดังนี้

หทัยชนก พันพงศ์. (2555). การพัฒนาแบบวัดการควบคุมตนเองสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

หทัยชนก พันพงศ์

(นางสาวหทัยชนก พันพงศ์)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายอนุวัฒน์ สรวนรัมย์
วันเกิด	26 กรกฎาคม 2530
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	28 หมู่ 3 ตำบลช่องแมว อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา 30270
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	กลุ่มงานจิตเวชและยาเสพติด โรงพยาบาลลำทะเมนชัย 222 หมู่ 1 ตำบลขุขันธ์ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา
ประวัติการศึกษา	ปี พ.ศ. 2548 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนช่องแมววิทยาคม ปี พ.ศ. 2553 ปริญญาตรี วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2558 หลักสูตรเฉพาะทางสาขาการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ ร่วมกับ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปี พ.ศ. 2567 ปริญญาโท หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ จิตโต ชีเว